

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

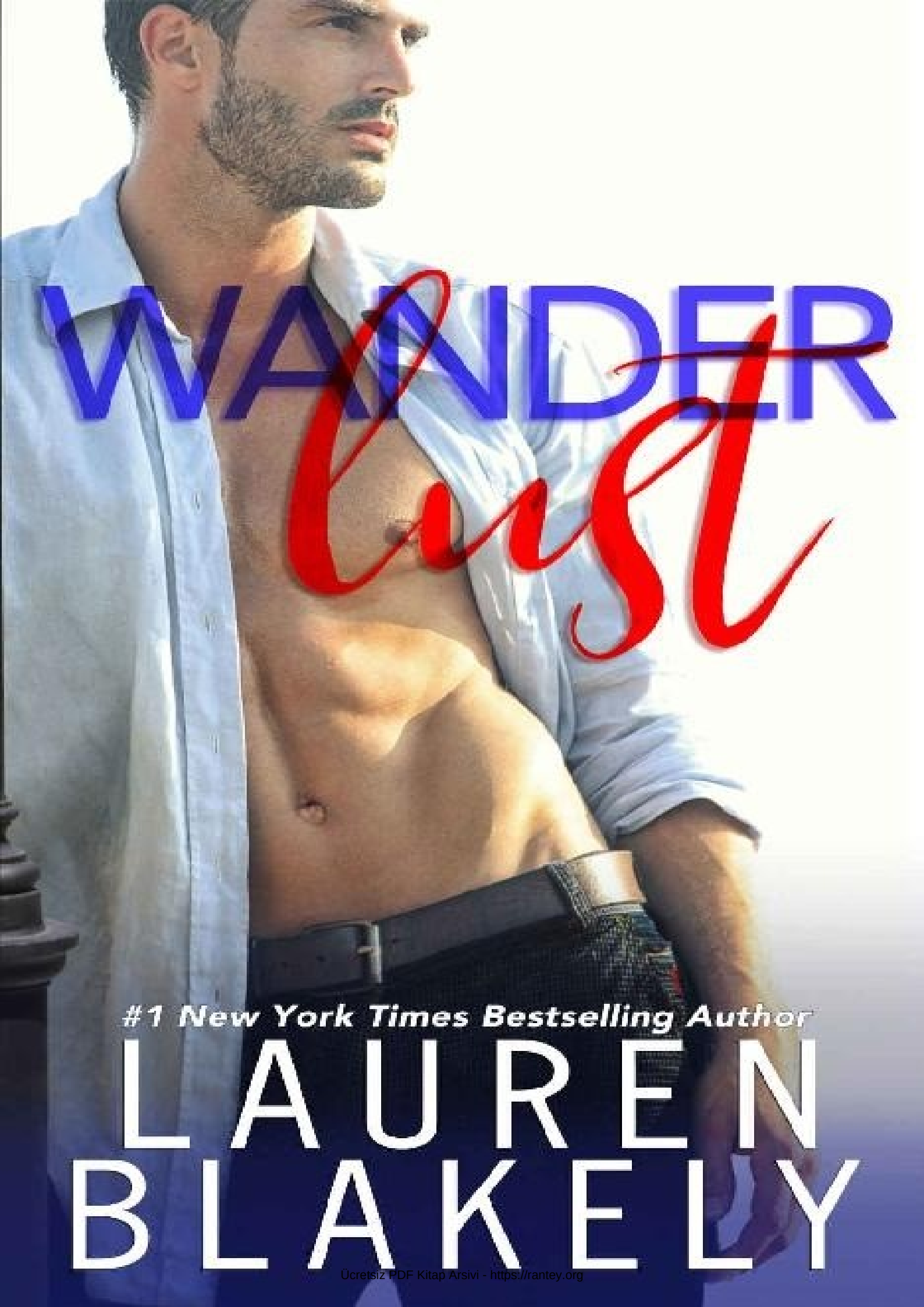
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WANDER *lust*

#1 New York Times Bestselling Author

LAUREN BLAKELY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

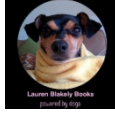
Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

WANDERLUST

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı

Ayrıca Lauren Blakely
tarafından Wanderlust
hakkında

Lauren ile Güncel

KalınPrologue

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Sonsöz

Bir Sonsöz Daha

Teşekkür Ayrıca

Lauren Blakely İletişim

TELİF HAKKI

Telif Hakkı© 2018 Lauren Blakely

LaurenBlakely.com

Kapak Tasarımı©Helen Williams

Fotoğraf: Rafa Catala

Birinci Baskı Mart 2018

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

AYRICA LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

Büyük Kaya Serisi

Big Rock

Mister O İyi

Asılmış Tam

Paket Joy

Ride Sert

Ahşap

Tek Aşk Serisi çift-POV Bağımsızlar

Seksi Olan Tek

Olan Ateşli

Olan

Standalones

Knocked Up Planı En

Değerli Playboy

Damızlık Bulucu

V Kartı

Wanderlust'ı Puanlama

Olasılığı En Yüksek

Come As You Are (Nisan 2018)

Part-Time Lover (Haziran 2018)

The Real Deal (Yaz 2018)

Kalbimi Kırma (Yaz 2018)

Once Upon a Real Good Time (Güz 2018) Once

Upon a Sure Thing (Güz 2018)

Çok Cazip 21 Çalıntı

Öpücük

Kalbinin Sınırları

Dışında Oynuyor

Aşka Yakalanmışlar Serisi

O Benimmiş Gibi

Davranırken

Yakalandık Kupa

Kocası Gözlerindeki

Yıldızlar

Pişmanlık Yok Serisi

The Thrill of It The

Start of Us

Seninle Her Saniye

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

İlk Gece (Julia ve Clay, ön roman) *Geceden*

Sonra Gece (Julia ve Clay, birinci kitap) *Bu*

Geceden Sonra (Julia ve Clay, ikinci kitap) *Bir*

Gece Daha (Julia ve Clay, üçüncü kitap)

Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece (Julia ve Clay romanı, kitap 3.5)

The Joy Delivered Düeti

Nights With Him (Michelle ve Jack hakkında bağımsız bir roman)

Yasak Geceler (Nate ve Casey hakkında bağımsız bir roman)

Günahkâr Geceler Serisi

Tatlı Günahkâr Geceler

Günahkâr Arzu

Günahkâr Özlem

Günahkâr Aşk

Ateşle Mücadele Serisi

Burn For Me (Smith ve Jamie) *Melt*

for Him (Megan ve Becker)

Consumed By You (Travis ve Cara)

Mücevher Serisi

İki kitaplık seksi bir çağdaş romantizm serisi

Safir Olayı Safir

Soygunu

WANDERLUST HAKKINDA

Onunla ilk tanıştığım da, seksi İngiliz aksanı beni neredeyse numaramı vermeye ikna ediyordu. İkinci seferinde ise zekâsıyla neredeyse beni büyüleyecekti. Sonra Paris'teki yeni işimde başarının anahtarının o olduğunu öğrendim. Beni kaçamaklara layık kirli hayallere sürükleyen adam benim kişisel çevirmenim oldu ve aksanı şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey.

Benim mantram basit -- **İşle zevki karıştırma**. Bana iş arkadaşlarımla nasıl sohbet edeceğimi, metroda nasıl gezineceğimi ve akşam yemeğinde mükemmel şarap şişesini nasıl sipariş edeceğimi öğretirken ona direnmek için elimden geleni yapıyorum. Ama aynı zamanda bu çekici ve zeki adama en çok söylemek istediğim şeyi -bu gece beni dairesine götürmesini istediğimi- nasıl söyleyeceğimi de buluyorum.

Ama bir var.

Büyük macerama atılmadan önce bir görevim daha var.

Ve bu şimdiye kadarki en zor işi içeriyor - tüm günlerimi birlikte geçirdiğim çekici Amerikalı kadına direnmek. Ama iyi niyet hakkında ne derler bilirsiniz. Çok geçmeden, gecelerimizi birbirimize dolanarak geçiriyoruz ve ben onu bırakmak istemiyorum. Sorun şu ki, seyahat tutkum beni çağırıyor ve biz farkına bile varmadan, uzun zaman önce verdiğim bir sözü yerine getirmek için dünyayı dolaşıyor olacağım. **Paris'te aşık olmanın nesi yanlış olabilir ki? Hiçbir şey... Tabii ikinizden biri gitmiyorsa.**

LAUREN İLE GÜNCEL KALIN

Tüm haberlerim, bültenlerim ve satışlarım hakkında güncel kalın! [Posta listem için kaydolun!](#) Kaydolduğunuzda'ın ücretsiz bir kopyasını alacaksınız, en çok satan romantik komedilerimden biri olan [JOY RIDE!](#)

PROLOGUE

Neşe

İstiridyeleri unut. Mum ışığını ve şampanyayı boş verin. Seksi bir aksan en gerçek afrodisyaktır. Dizlerinizin bağı çözülür, içiniz kıpır kıpır olur, öforiye giden hızlı bir yoldan bahsediyorum.

Bir erkeğin sözlerinin milyonlarca kadında neden bu tepkiyi yarattığını tam olarak analiz etmeye çalıştım. Ancak bir aksanı parçalara ayırıp kimyasal bir reaksiyon gibi incelediğimde, mantıklı bir sonuca varmak neredeyse imkansız. Bileşenler kendi başlarına yeterince büyüleyici görünmüyor.

Yine de, aksanların büyük bir baygınlığa neden olduğu bilinmektedir.

Bu yüzden, benim profesyonel görüşüme göre, sesler karıncalanma için roket yakıtı değildir. Bunun yerine, çağrıştırdıklarıdır. İtalyan yemeği, şarabı ve duyuların zevklerine boğulmuş günlerdir. Avustralya, bir sörfçünün rahat . Güneyli ağzı, bir erkeğin acele etmeyeceğini söyler. Oh, evet, sevgilim, öyle mi?

Ama İngiliz? Yüce Tanrım. Çok Amerikalı olan kulaklarım için lezzetli bir İngiliz aksanı, tüylerimin diken diken olmasını tetikliyor. Dizlerim titriyor. Midem bulanıyor. Tenim ısınıyor. Vücudumdaki tüm açık merkezler en yüksek seviyeye çıkıyor.

İngiliz aksanı, şişedeki James Bond'dur. Seks, stil, sofistike ve her sıkışmadan çıkış yolunu bulacak, genç kızı kurtaracak ve tüm bunları gümüş kol düğmeleriyle yapacak adamdır.

Bekle. Şunu platin yapalım.

Büyülendim, gerçekten.

Bu nedenle, kişisel ses kriptonitimle dolu olmayan bir ülkeye taşınmamın çok iyi bir şey olduğunu söylüyorum, çünkü şu anda hayatımda dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak ne zamanım ne de eğilimim var. Bak, benim bir

Fransız aksanıyla ilgili tek bir sorun bile yok. Ateşli bir Fransız erkeği
voulez-vous coucher avec moi, ne demek istediğimi anlıyorsan.

Ama İngiliz aksanı beni aptal bir macuna çeviriyor, bu yüzden Paris'te gayet iyi
olacağım.

Sonra onunla tanıştım.

Neşe

Kendime altın bir yıldız veriyorum.

Tüm transatlantik uçuşu boyunca sadece Fransızca konuşarak idare ettim. Yaşasın ben! Yoksa *oui, moi* mi demeliydim! Bunun resmi bir deyim olmadığına eminim ama neyse. Her iki durumda da, Fransızca konuş ya da öl bölümünde harikayım.

Ana dili İngilizce olan biri gibi *s'il vous plait*s ve *merci*'imi sıraladım ve uçuş görevlisi son içecekleri ikram etmek için yanımdan geçerken daha da süslü bir istekte bulunmak üzereyim.

"Bir şey ister misiniz?" diye Fransızca soruyor.

Uygulamamı kontrol ettim. Gazlı su için kelimeler dilimde. "*Je voudrais l'eau avec bulles.*"

Köşeli uçuş görevlisi dudaklarına bir çimdik atarak kaşlarını çatıyor. "*Affedersiniz?*"

Oops. Eminim sorun baloncuklardı. Belki de uygulamam bu kelimeyi ararken biraz fazla abartmıştı. Kafa karışıklığının etrafından dolaşmaya, ne istediğimi açıklamaya çalışıyorum ki bir seyahat blogunda okuduğum, Fransızların gazlı su yerine gazsız su sipariş ettiğine dair bir şey aklıma geliyor.

Parmaklarımı şıklatıyorum ve gülümsüyorum, yepyeni bir yöne doğru ilerliyorum. "*L'eau avec gaz.*"

Gazlı su.

Kendi kendime kıs kıs gülüyorum. Fransızlar köpüklü suya gazlı diyorlar.

Uçuş görevlisi göz kırpmıyor.

Tekrar söylüyorum, bu sefer daha yüksek sesle, önümdeki nazik yaşlı çiftin kafalarını çevirmelerine neden oluyor. Beni korkutmuyor. Doğuştan gürültülüyümdür. Bu, birinin sesime şaşırarak yüzünü buruşturduğu ilk sefer değil, son da olmayacak.

Sarışın dal sempatik bir şekilde gülümser ve "Elbette matmazel. Size bir Perrier getireyim."

Le sigh. Benimle İngilizce konuştu. Hayal kırıklığı parçasını işaretleyin.

Ama en azından ben bir matmazelim. Yani, belli ki hayatta hâlâ kazanıyorum.

İçkiyi getirdiğinde çok lezzetli oluyor. Hiç gazlı değil, yüzden içki departmanında da önde geliyorum. İyimserlik, senin adın benim.

Otuz dakika sonra, hoparlör çatırdıyor ve otoriter bir ses uçağın her yerinde yankılanıyor. Pilot, "Charles DeGaulle havaalanına yaklaşıyoruz," ve göğsümde bir sinir dalgası dalgalanıyor. Ama onları görmezden geliyorum çünkü içki siparişi ne kadar ürkütücü olursa olsun bu maceraya hazırım.

2A'daki koltuk arkadaşım, pembe kareli takım elbiseli, hafif Obsession ve tüvit kokan hoş bir bayan, bana şefkatli bir gülümseme atıyor. "Paris'e ilk gelişiniz mi?"

Çok hoş bir Fransız aksanıyla İngilizce konuşuyor. Dudakları yeni parlatılmış, sanki biraz önce sürmüş gibi. Bunun dışında çok az makyaj yapıyor ve saçları gevşek ama tertemiz bir topuz şeklinde kesilmiş.

"Bir yıl önce tatil için gelmem gerekiyordu ..." Sesim kesik kesik çıkıyor. Ama o seyahatin neden hiç gerçekleşmediği konusuna girmek istemiyorum. Bir kaşını kaldırıyor, cevabımı bekliyor, belki de merak ediyor. Neşeli tarafıma geri dönüyorum. "Öyle bir şey olmadı ve bu sorun değil. Ama hep gitmek istemiştım. Keşke yurt dışında okusaydım. Gitmediğim için en büyük pişmanlıklarımın biri bu."

"Ve şimdi bu pişmanlığınızı bir ziyaretle giderebilirsiniz."

Başımı salladım. "Fransızca dersleri alıyorum ve tüm rehber kitapları okuyorum." Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse, bir yıl önce neredeyse hepsini ezberlemiştım. Instagram'daki fotoğraflara ve Fransız yemek blogcularının resimlerine göz gezdirdim, Paris hakkında bulabildiğim her şeyi yuttum. "Şehir bana her zaman büyülü gelmiştir, mekanlar, dükkanlar, nehir."

"Paris gerçekten de büyülü bir şehir olabilir. Peki bu sizin için bir tatil mi?"

Bir sonraki kelimeleri söylemek üzere olduğuma inanamıyorum, çünkü doğru olduklarına hâlâ zar zor inanabiliyorum. "Paris'te çalışacağım. Bu yüzden uçuş görevlileriyle Fransızca konuşuyorum. Pratik yapmak için."

Kahverengi gözleri sıcak ve dostane bir şekilde parıldıyor. "O zaman bir dahaki sefere *De l'eau gazeuse* veya *eau pétillante* deyin. Kabarcıklı suya böyle diyoruz. Köpüklü su."

"Ohhhhhh. Bir saat önce işe yarayabilecek bir bilgi," diyorum alnımı şakacı bir şekilde şapırdatarak. "Bahse girerim uçuş görevlisi benim tipik bir kibar olmayan Amerikalı olduğumu düşünüyordur."

"Hayır. Tabii ki . Eminim çabanı takdir ediyordur."

"Deniyorum," diyorum Fransızca.

Nazik bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Yüzünü kırıştırıyor. Alnında da kırışıklıklar var ama onlar da diğer yerleri gibi yumuşak.

"Dili denemek güzel bir şey," diyor bana. "Peki ne kadar kalacaksınız?"

Mutlu bir şekilde omuz silkiyorum. "Emin değilim. Şimdilik, bu bir yer değiştirme. Şirketim beni yeni bir proje üzerinde çalışmam için Paris'e gönderiyor."

"Ne kadar heyecan verici."

"*Je suis excitée!*" Fransızcamı biraz daha ilerleterek söylüyorum.

Kadın başını sallıyor. "Hayır," diyor yanakları hafifçe kızarıırken. Sesini alçaltıyor. "Bu heyecanlandığınız anlamına geliyor."

"Ama ben öyleyim."

Kahverengi gözleri açılıyor ve elini kucağının üzerinde sallıyor. "Aşağıda."

"Yazıklar olsun bana," diyorum ve o da gülüyor. "Bu hiç uygun değil. Onun yerine ne derdim?"

"Duruma göre değişir. Birini göreceğiniz için heyecanlıysanız, kruvasan yiyeceğiniz için heyecanlıysanız, bir şeyi dört gözle bekliyorsanız ..." Eliyle bir yuvarlanma hareketi yaparak beni gerisini doldurmaya davet ediyor.

"Şahsen ben tüm kruvasanlar için heyecanlıyım. Bence bunlar, insanların glütensiz beslenmek için yaratılmadığının kanıtı. Hem de hiç."

Hafifçe gülüyor. "Karbonhidrat ilahidir. Yani Paris'te kruvasan yemeyi dört gözle bekliyorsunuz."

"Öyleyim." Parlak bir gülümseme gösteriyorum. Gülümsememin yüzümdeki tüm kapladığı söylenir. Bunu Teksaslı olmama bağlıyorum. Biz her şeyi büyük yaparız. "Paris'teki yeni hayatımı dört gözle bekliyorum."

Gülümsüyor ve kendi diline tercüme ediyor. Sözlerini tekrarlıyorum. "Çok iyi."

"Teşekkür."

Mırıldanıyor, yumuşak, küçük bir ses. "Paris yeni bir hayat için iyi bir yer. Paris'in kendinizi yeniden keşfetmek için gittiğiniz yer olduğuna inanıyorum."

Birkaç yıl önce, yeniden keşfetmek isteyeceğimi hayal ettiğim son şeydi. Büyük C ile yetiniyordum.

Şimdi, en çok ihtiyacım olan şey bu.

Jet alçalırken, aşağıda değil ama burada, göğsümde, kalbimde beni bekleyenler için çok heyecanlı olduğumu fark ediyorum.

Çoğunlukla öyle olduğu için.

Önümüzde. Geçmiş düne aittir.

Tekerlekler asfalta değdiğinde, düne sessiz ve son bir veda ediyorum.

Griffin

Bir seyahat kitabının anlattığına göre, Seine Nehri 485 mil uzunluğunda, ortalama otuz bir metre derinliğinde ve Fransa'nın başkentinde otuz yedi köprü ile geçiliyor.

Sıkıcı.

Gerçekler çok sıkıcı olabiliyor.

Bir seyahat kitabı yazıyor , kesinlikle başka ayrıntılar da eklerdim.

Örneğin, nehir zaman zaman kanalizasyon taşmalarına da ev sahipliği yapıyor, kızgın aşıklar ayrıldığında Pont Des Arts'tan nehre atılan aşk kilitleri için bir dinlenme noktası ve cesetler için oldukça popüler bir su atma alanı, çünkü bu böceklerden yaklaşık elli beşi on yıl kadar önce Seine'de tarandı.

Bir dahaki sefere biri Seine Nehri'nde bir akşam yemeği tekne turu bunu hayal edin.

Evet, bir tur rehberi olsaydım, cesetlerin suya ne zaman atıldığı ve ıslak mezarlarına gönderilmeden önce ne kadar süre solucan eti oldukları gibi küçük ayrıntılar üzerinde turistlerimle çok fazla zaman geçirirdim. Aşk kilitlerine gelince, ilk etapta bu lanet olası atılmış metalle ne kadar akıllıca küçük parçalar yapılabileceğini düşünürdüm. Resim çerçeveleri, kolyeler ve benzerleri. Şehrin köprülerinden birine ağırlık veren aşk ilanlarından bütün bir endüstrinin doğabileceğini hayal etmek zorundayım.

Ama belki de bu yüzden bir tur rehberi değilim. Bir şehrin tuhaf gerçeklerini ve ilginçliklerini anıtlardan ve rehberlerden çok daha ilginç buluyorum.

Sol Yaka boyunca bisikletimi sürerken, güneş son zamanlarda evim demeye başladığım şehrin ufkunun üzerinde yükseliyor. Çoğu sabah gördüğüm *bouquinistlerden* birinin yanındayım. İsmi Julien ve görünüşü de bir buket satıcısına benziyor.

Nehir kenarındaki standında antika kitaplar ve kartpostallar satıyor. Bıyığı ve beresi var ve genellikle çizgili bir gömlek giyiyor. Bir keresinde ona bereyi sevip sevmediğini sormuştum. "Hayır," demişti, dudağını küçümseyerek kıvrarak. "Korkunç bir şey. Ama onu taktığımda daha çok kartpostal satıyorum." Sonra tipik bir Fransız omuz silkmesi yaptı.

"Bahse girerim çizgiliyken daha da çok satıyordur." Yüzünde hınzır bir sırıtma belirmişti.

"Öyle."

"*Bonjour*, Julien," diye sesleniyorum birkaç adım uzaklaştığımda.

"Neden o aptal kaskı takıyorsun?" diye soruyor hışımla. "Gülünç görünüyorsun. Kask takan bir tek sen varsın."

Yanımdan geçerken gülümseyerek "İçindekini beğendim," diyorum. Ofluyor ama hızlıca el sallıyor.

Köprüdeki ışıktaki yavaşlıyorum ve yeşile döndüğünde pedal çeviriyorum. Yüzümü mavi gökyüzüne kaldırıyorum ve gülümsüyorum.

Kendimi biraz daha hafif, biraz daha bahar gibi hissettiğim, havaya uygun bir ruh haline sahip olduğum günlerden biri. İlkbaharda Paris kaprislidir, ancak bugün güneş parlıyor ve Notre Dame'a doğru akan turist gruplarının yanından geçerken, içimde bir hüznün patlaması yaşıyorum. Yakında veda edecek olmam bir bakıma utanç verici, çünkü bu şehir bana çok iyi geldi. Kafeler ve kitapçılar, Arnavut kaldırımlı sokaklarda avlanmalar ve akşamları güzel kadınlarla kaçamaklar gibi düzenli bir koşumuz oldu.

Bir sonraki kavşaktan geçip Rue LaGrange'ın kaldırımına dönüyorum. Yeni yürümeye başlayan çocuğunun elini tutan bir anneden kaçarak sağa dönüyorum. Anne bana kaba bir bakış fırlattı. Muhtemelen turist olduğumu düşünüyor. Eğer gerçek bir Fransız olsaydım, hava nasıl olursa olsun kasksız ve boynumda atkıyla sokakta ata binerdim. Karşılığında sadece gülümsüyorum, çünkü bugün hiçbir şey beni üzemeyecek.

Çiçekçi dükkânına vardığımda yavaşlayarak duruyorum, bisikletimi kilitliyorum, sonra seleyi söküyorum. Çok güvenli olamazsınız, özellikle de sadece yankesicilerin değil, bir bisikleti çalmak için neredeyse her şeyi yapabilecek hırsızların da bol olduğu bir şehirde. Kasıklarını metal bir direğe dayayarak uzaklaşmak dışında.

Çiçekçiye selam verdikten sonra yandaki Capstone Dil Enstitüsü'ne giriyorum, merdivenlerden beşinci kata çıkıyorum, elimde bisiklet selesi, giderken mutlu bir ıslık çalıyorum. Bugün sadece maaş günü değil. Bugün *cha-ching* günü. İyi yapılmış bir iş için bana yağmur-euro- yağdırma günü.

Bugün gün.

Ofislerimizin kapısını iterek açtığımda, sarışın kafasını bir şeye şaşkınlıkla sallayan arkadaşım Christian'la karşılaşıyorum. Christian benimle aynı şirkette çalışan üst düzey bir çevirmen. Küçük yaştan itibaren İngiltere'de büyümüş olmasına rağmen Fransızca ve tüm İskandinav dillerini biliyor.

Eğlencesinin kaynağına dair çılgınca bir tahminde bulunuyorum. "Jean-Paul bir rulo üzerinde

bu sabah?"

"Kulaklarım az önce anlattığı masaldan asla kurtulamayacak."

Yaltaklanıyorum. Burayı işleten ve görevleri dağıtan adam TMI'a yatkın. Jean-Paul'un anlatmayacağı çirkin bir hikâye yoktur. "Sadece gülümse ve başını salla, tamam mı?"

"Elimden geleni yaptım, yemin ederim," diyor Christian. "Ama son beğ dakikayı hafızamdan silmenin bir yolunu bulmam gerekebilir. Kötü şöhretli bir ev, üç kadın, bir büstiyer ve kırmızı topuklu ayakkabılarla ilgili bir şey. Topukların giyildiğinden mi yoksa içildiğinden mi emin değilim."

Ellerimi kaldırdım. "Orada dur, dostum. Bilmem gereken tek şey bu, çok teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmelisin. Bugün o kurşunu yemek zorunda kaldım."

Onu omzundan alkışladım. "Fedakârlığın için her zaman minnettar olacağım. Yeni bir görev kaptın mı?"

Arsızca gülümsüyor. "Bu hafta için yer ayırttım. Kopenhag'dan bir komisyoncu ekibi geldi. Uzmanlığım için ödeme yaptıklarına göre oldukça iyi bir para."

Christian eski bir finans uzmanı olduğu için "İyi işti," diyorum. "Görüşürüz .."

Kendimi durduruyorum, çünkü her şey planlandığı gibi giderse, onu görmek için gelecek hafta burada olmayabilirim.

Gülüyor ve çenesini kaldırıyor. "Diğer tarafta görüşürüz," diyor, çünkü bu onun en sevdiği Amerikan deyişimi. Beni sırtımdan alkışlıyor. "Güzeldi. Gitmeden önce bir bira içelim mi?"

"Buna güvenin."

Koridordan aşağı dönerek omuzlarımı dikleştiriyorum ve Jean-Paul'un ofisinin açık kapısını çalıyorum. Onun azgın hikâyeleri bile bugünkü ruh halimi bozamayacak. Sırıtişımı zar zor zapt edebiliyorum. Bugün ikramiye günü ve son işim için bana vaat edilen ikramiye, çok önemli bir listeden çok önemli bir maddeyi halletmeme yetecek kadar büyük.

"İçeri gel."

Kapıyı itiyorum. "Günaydın, Jean-Paul. Bu güzel Pazartesi gününde nasılsın?"

"Harika." Ayağa kalkıyor, gözlüklerini çıkarıyor ve sandalyesini işaret ediyor. "En muhteşem hafta sonunu geçirdim."

Ve çoktan yola koyuldu.

"Şaşırtıcı hafta sonları en iyisidir," diyorum, çünkü önüme gelen ikramiye göz önüne alındığında azgın bir hikâyeye katdüşünüyorum.

Jean-Paul bir elini kır saçlarının arasında gezdirirken sandalyeye oturuyorum. Gözleri bir ergenin yaramazlığıyla parlıyor.

Bir ip, bir korse ve dördüncü karısı etrafında dönen bir hafta sonunun ayrıntılarına girdiğinde kendimi, bu da Christian'a anlattığından tamamen yeni bir hikaye alacağım anlamına geliyor. "Ama benden bu kadar bahsetmek yeter," diyor Jean-Paul.

Pazar akşamı komşularına yemek servisi yaparken karısının bileklerindeki ip yanıklarının tamamen görüldüğünü söyleyerek sözlerini bitiriyor. "Wentworth Grubu'ndaki işin nasıl gittiğini düşünüyorsun?"

Geçiş için teşekkürler. "Harika. Müşteri mutlu görünüyordu. Pazarlama yöneticileri oldukça memnun kaldı. Her şey yolunda gitti diyebilirim." Son işim, erik görevlerin en erikiydi - birkaç ay boyunca bir şirket, kilit bir yönetici ile çalışmak, Fransızca'dan İngilizce'ye tüm pazarlama materyallerinin çevirilerini yapmak. *Şimdi bana parayı gösterin, iyi yapılmış bir iş için kesinlikle lezzetli bir ikramiye şeklinde.*

"Her şey yolunda gitti. Komik, ben de ilk evliliğimde böyle hissetmiştim," diyor Jean-Paul, gözleri uzaklara dalarak. "Çok güzeldi." Hülyalı bir şekilde iç geçiriyor.

"Tamam."

"Kesinlikle grubun en iyisi."

"Doğru. Birileri her zaman üste çıkar, değil mi?"

"Bu da beni ikramiyeye getiriyor," diyor, sesi ağırlaşıyor, kurşunileşiyor. Bu sesin ne anlama geldiğini bilmek için çevirmen olmaya gerek yok. Kahretsin, Google

Translate bunu doğru yapabilir.

"Evet, ikramiye," diyorum, avuçlarımı birbirine sürterek, neşeli bir tavrıla kaderi yeniden düzenleyebileceğim gibi ses tonum yükseliyor. Ama sonra, bu lanet olası bir sırtışla koşulları ortadan kaldırmaya çalıştığım ilk sefer olmayacaktı.

O zaman da pek şansım yoktu.

"İyi haber şu ki çok daha fazla işimiz var."

İkramiyenin şu anda parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyorum.

"Peki kötü haber, ikramiyeyi bir hafta geciktirecekler mi?" Her zaman iyimserliği oynayarak teklif ediyorum. Oradaydım, yaptım, tişörtüm var.

Jean-Paul elini ensesinde gezdirir. "Griffin, ilk karım ve benim için söylediğim gibi. Bazen bir çift arasında işler yolunda gitmez ama yine de birbirlerini severler."

"Bunun ilk eşlerle ilgili bir söz olduğunu sanmıyorum."

"Demek istediğim, müşteri sizi sevdi, ancak sizin hatanız olmadan pazarlama kampanyasının tamamen saçmalık olduğu ortaya çıktı. Ve kampanya iptal edildiği için şirketin ikramiyeyi ödeyecek parası yok."

Omuzlarım çöktü. "İkramiyeyi ödeyemezler mi?"

İyimserliğin canı cehenneme. Tıpkı selesi bir bisiklet kadrosunun oturanı becerdiği gibi becerin.

"Görünüşe göre haritada yok."

İngilizceye düştüm. "Keşke şu anda çişini yapıyor olsaydın." Gözlerini kırıştırıyor. "Çişimi yapmıyorum."

"Özür dilerim. Keşke benimle dalga geçiyor olsaydın demek istemiştim," diyorum, İngilizceyi Amerikan okullarında öğrendiği için daha aşına olduğu ifadeyi kullanarak.

"Ah, keşke seninle dalga geçiyor olsaydım. Zincirlerini çekmeyi. Çişini yapsaydım."

Başımı salladım. "Hayır, sadece *dalga* . Benim değil. Sizi temin ederim."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve muhtemelen ilk, ikinci ve üçüncü eşlerinde kullandığı sırtış bu, çünkü neredeyse her şeyin gideceğine dair beni kandırıyor. "Dil komik bir şey, değil mi?" diyor, sanki bu tüm dünyadaki en keyifli sohbetmiş . "Her , Wentworth senin mükemmel olduğunu söyledi. Sahip oldukları en harika çevirmen. Ama nasıl bilirsin. *C'est la vie*."

"Biraz kazan, biraz kaybet," diye ekliyorum.

Parmaklarını şıklatır. "Deyimleriniz çok yerinde, Griffin. Bu yüzden her zaman rağbet göreceksin. Daha önce de söylediğim gibi, sen ve Annalise nüans konusunda en iyilerden birisiniz."

"Evet," diye katılıyorum, çünkü hamile meslektaşım da oldukça zeki. Ama deyimleri kavramak artık çok iyi, çünkü para bahar rüzgârında savrulup gidiyor.

Bir rüya için ayrılmıştı. Bu ikramiyeyi bir havayolu şirketinin ceplerini doldurmak, kayıt ücretini ödemek ve yirmi altı mil koşmak için kullanmayı, ardından da bir raptiye ile haritada işaretlediğim ilk yer olan Endonezya'yı keşfetmek için biraz zaman harcamayı planlıyordum.

Belli bir kişinin isteklerine hizmet etmek içindi.

"Ama üzölmeyin," diyor bugün eski patronum olması gereken ama şu anda hâlâ patronum olan adam. "Her zaman yeni görevler geliyor. Fransızcanın düşündüklerinden biraz daha zor olduğunu fark eden tüm o çılgın Amerikalılar için en iyi çevirmenlerimden birisin."

Gölmeliyim. Gerçekten gölmeliyim. Çünkü bu şimdiye kadar söylediği en doğru şey.

Yine de, tuvalette dönüp duran hayallerimin sesinden onu duyamıyorum.

Neşe

Teksas'ta her şey büyüktür. Son üç yıldır, geniş bir evde yaşıyorum. Bunun aslında resmi bir tanım olduğuna inanıyorum. Zillow'da gördüğümde, listede buna benzer bir şey yazıyordu - *satılık* büyük götlü ev.

Tamam, şaka yapıyorum.

Ama üç yatak odası ve bir kamyon dolusu metre kare vardı. Bahçe birçok barbeküye ev sahipliği yaptı -evet, bahçem dışıydı- ve iki arabalık garaj bir çift şişman kamyonu alabilirdi. Çoğu zaman Prius'uma ev sahipliği yapıyordu.

Metrekare büyüklüğü iki bine yaklaşıyordu ve tüm bu alanın maliyeti yönetilebilir olmaktan çok daha fazlaydı. Austin'in kenar mahallelerinde emlak hayatı böyledir.

Çalıştığım kozmetik devinin yeni satın alınan Fransız bölümü L'Artisan Cosmetique'in insan kaynakları müdürü, Teksas'taki evlerle Paris'tekiler arasındaki büyüklük farkı konusunda beni uyardı.

İnsan kaynakları direktörü Marisol, birkaç hafta önce bana gönderdiği e-postada nazik bir şekilde, "Değerlendirmeniz için gönderdiğimiz dairelerin çok büyük olmadığını bilmenizi isterim," diye yazdı. "Umarım sizi hayal kırıklığına uğratmayız."

Hemen ona Paris'te dolap büyüklüğünde bir dairede bile hayal kırıklığına uğramamın mümkün olmadığını söyledim. Beni penceresiz bir stüdyoya, mutfakı olmayan bir odaya, hatta bir dolaba bile yerleştirebilirdi. Ne büyüklükte olursa olsun, bir evin sahip olabileceği en önemli özelliğe sahip olacaktı - sadece *ben*.

Çok uzun süre çok yakın bir yerde yaşadıktan sonra, *başka bir insana* ihtiyaç duymadığım kadar çok alana ihtiyacım vardı.

Etrafındaki herkesi Svengali'leştiren biriyle paylaştığımda tüm o metrekaresinin pek de önemi yoktu. Gerçek hayatta neyin gerçekten değerli olduğunu öğrendim.

mülk, kaç kişinin anahtar sahibi olmasına izin verdiğinizdir.

Otel odamın Notre Dame'a bakan penceresinden dışarı bakıp manzaranın tadını çıkarırken bluzumun düğmelerini ilikliyorum.

Bu odanın anahtarına sahip olan tek kişi olmamın da keyfini çıkarıyorum.

Son düğmeyi de iliklerken arka cebimden telefonum çalıyor. Paris Perfect Places'ın apartman yöneticisi Stephen'dan bir not var, yarın sabah bana 5. bölgedeki şirin bir binada bulunan mobilyalı kiralık dairemin (2B) anahtarını vereceğini teyit ediyor.

"Küçük" derken dört yüz metrekareden daha azını kastediyorum, ki bu da Fransız açıkça "aydınlık" otuz sekiz metrekare olarak kabul ediliyor. Daire tam olarak bu şekilde ilan edilmişti.

Ancak mesajı tekrar okuduğumda bir şeyler ters görünüyor. Dairenin adresi tuhaf görünüyor. İkinci değil, üçüncü katta bir yer kiraladığımdan emindim.

Bir cevap yazıyorum. *3B mi demek istiyorsun?*

Stephen'ın cevabı hızlı oldu. *Evet, 2B!*

Tamam, çeviride bir şeylerin kaybolduğu açık ama şu anda bunu çözebileceğimi sanmıyorum. Tipik bir "*bekleyemem*" yanıtı veriyorum, çeviriyorum, ama sonra kendimi durduruyorum. Ya Fransızcadaki "*Sabırsızlanıyorum*", "*Kadınlık organımı sana sürtmek istiyorum*" anlamına geliyorsa?

Bunun yerine, uçaktaki koltuk arkadaşımın bana öğrettiklerine geri dönüyorum ve onun yanıtlarından birini kullanıp gönder tuşuna basıyorum.

Midem gurulduyor. Saat neredeyse dokuz, ama jet lag'im *beni* beşte uyandırdı, yani midem resmen *senden nefret ediyorum, sürtüğ, beni şimdi besle* diyor. Marisol ve çevirmenle olan randevuma daha bir saat var, ama tamamen uyanık olduğum için Notre Dame'a doğru bir gezintiye çıkmaya karar veriyorum. Çünkü yapabilirim ve burada beni durduracak kimse yok.

Pencereden uzaklaşıp açık yeşil bir eşarbi boynuma atıyorum, hafifçe sarıyorum ve burnuma bastırıyorum. İpek ve sedir kokusu burun deliklerime doluyor. Kumaşın düşmesine izin verdiğimde, hafif bir hanımeli kokusu da alıyorum. En sevdiğim parfümümdeki en sevdiğim kokuyu nihayet tekrar kullanabiliyorum. Beni anında güneşin altındaki bir hamağa ve gençken erkeklerle ilgili hayaller kurmaya başladığım uzun yaz günlerine götürüyor. Bu sabah giyinirken biraz sıktım, çünkü uçakta yanımda taşıdığım küçük parfüm koleksiyonumu yanımda getirdim. Hepsi üç gramdan daha az tabii ki.

Güneş gözlüklerimi alıp otel odasından çıkıyorum, katımdaki hizmetçiye, lobideki kapıcıya ve çıkıştaki kapıcıya "*bonjour*" diyorum. *Güzel ve Çirkin*'in açılış sekansındaki Belle gibiyim. *Bonjour, bonjour, bonjour.*

Bu şehir hayal ettiğim her şey olacak. Harikadan da öte olacak. Paris benim büyük kaçışım ve bugün başlıyor.

Kapıcı kapıyı açtı ve ben dışarı çıktım. Müzik videosunu başlat. Paris, işte geliyor. Yüzümdeki sırtışı silmeye çalışın. Bu imkansız çünkü etrafımdaki her şey çok Fransız.

Otelin yanındaki binanın gök mavisi ahşap kapısı gibi. Bir melek gibi görünen bir tokmak orta sahayı tutuyor. Bir ofis binası gibi görünen bu bina için ne kadar da komik bir dekorasyon ve mimarisi de yapının benim memleketimden birkaç yüzyıl daha eski olduğunu gösteriyor.

Bronz meleğin saçlarını okşarken kıkırdıyorum, sonra da cep telefonumla fotoğrafını çekiyorum. Fotoğrafı kız kardeşim Allison'a gönderiyorum.

Otelin diğer tarafında bir kafe var. Kalbim biraz daha hızlı atıyor çünkü fotoğrafların bana vaat ettiği her şey burada. Yuvarlak hasır oturaklı ve uzun, siyah arkalıklı küçük sandalyeler kaldırıma dökülüyor. Her küçük dairesel kırmızı masa arasında ancak bir santimlik yer var ama kimsenin umurunda değil. Parisliler ufacık fincanlardan kahvelerini yudumlarken gazete okuyor, derin düşüncelere dalıyor ya da bir arkadaşlarıyla konuşuyorlar. Erkekler boyunlarına eşarp takıyor, pantolonlarını ince deri ayakkabılarla süslüyor. Kadınlar topuklu ve ... siyah giyiniyor. Çok fazla siyah. Etekler, kotlar, kazaklar, pantolonlar. Kulağıma düşen seslerin melodisi büyük, cesur, küstah İngilizce konuşmuyor. Yabancı kelimeler müzik; yeni hayatımın müziği.

Bloğun sonuna kadar yürüyorum, aç gözlerle her şeye bakıyorum. Gördüklerimi, balkonlardaki narin demir kafesleri, *rue* ve *boulevard* gibi kelimelerin yer aldığı yeşil ve mavi sokak tabelalarını, boulangerie'den butiğe ve pastaneye kadar dükkan cephelerindeki kıvrımlı hat yazılarını yutuyorum. Sokakların karşısındaki bir eczane bile zümrüt yeşili camdan tabelasıyla süslü görünüyor. Sokaklar kıvrılıyor, eğiliyor ve sanki Paris'in büyüsunü tek bir göz kırpışında yakalayabilecekmişim gibi Paris'i bir kerede içime çekmeye çalışıyorum. Yine de unutmamak için birkaç fotoğraf daha çekiyorum ve onları da kız kardeşime gönderiyorum.

Seine Nehri görüldüğünde, ağzım açık bir şekilde kaldırımın ortasında duruyorum.

Nefesim kesildi.

Ben buradayım. Gerçekten ve gerçekten buradayım. Ve bu dolambaçlı su şeridi artık Teksas'ta olmadığının kanıtı. Eskiden olduğum yerden çok uzaktayım ve hepsini içmek, hepsini yemek, tadını çıkarmak istiyorum.

"*Oomph.*" Tökezliyorum, ayaklarım kaldırımda sallanıyor.

Fransız bir kadın, az önce dikkatsizliğim yüzünden kolunu kırdığım için nefesinin altından bana bir şeyler mırıldanıyor.

"Özür dilerim," diyorum.

Çenesini kaldırıyor ve .

"Şey, *özür dilerim.*" Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Ama şimdiye kadar caddenin karşısına , ben de ellerimi bluzumun üzerinde yumuşatarak yoluma ettim.

Bugünkü tek hatam , kabul ediyorum.

Köşeye doğru ilerleyip ışığın gelmesini bekliyorum ve ünlü kilisenin gökyüzünde oluşturduğu tanıdık siluete hayret ediyorum. Bu manzara aklıma bir yıldan daha uzun bir süre önce buraya bir gezi için yaptığım planları getiriyor. Uçuşlar ayarlanmış, otel ayarlanmıştı. Eğlenceli bir güzergâh belirlemiştim; hem turistçilik oynayacak hem de şehrin kuytu köşelerini ve sırlarını keşfedecek zamanım olacaktı. En çok yapmak istediğim şey buydu. Şehri ortaya çıkarmak. Tanıdık katmanlarını soyarak ve altında beklenmedik olanı bulmak.

Notre Dame da doğal olarak gezinin bir parçasıydı. Vitray pencerelerin görüntüsünü, taş ve eski kitap kokusunu seviyorum.

Ama gezi iptal edildi. Diğer pek çok şey gibi.

Yaşanan tartışmaların, dramın, tartışmaların ve nihayetinde çözölen işlerin - havayollarını aramak, otel rezervasyonu yapmak- anısı yüzöme bir tokat gibi çarpıyor ve keşke bunları zihnimden silebilseydim. Eski sevgilimi silmek.

Bu yeni işe evet demenin bu kadar kolay olmasının nedenlerinden biri de buydu. Kötü giden bir aşktan kaçmıyordum, ama aramızdaki onca , bir okyanusun ve bir kıtanın "evet "e giden yolu oldukça kolaylaştırdığını da inkar edemem. L'Artisan'dan gelen e-postanın gelen kutuma düştüğü Cuma öğleden sonrasını hala hatırlıyorum. Bir saç spreyi kokusu için yeni formölasyonlar üzerinde çalışmayı yeni bitirmiştim ve gözlüklerimi çıkarıp telefonuma baktım.

Re: Soruşturma

Konu başlığı ilgimi çekmişti. Elbette, yaşlanma sürecini tersine çeviren YEPYENİ HEYECAN VERİCİ bir takviyeyi denemekle ilgili bir soru da olabilirdi. Yaşlanmayı gerçekten tersine çeviren her şeye varım. İnsanın zarif bir şekilde yaşlanması gerektiğini kim söylediye, belli ki otuzuncu yaş gününden sonra bir sabah uyandığında

-Boynunda ürperti çizgileri.

Her neyse, tıklayıp açtım ve gençlik çeşmesinden daha iyi bir şey buldum.

L'Artisan'daki koku laboratuvarını denetlemek için Paris'e taşınmakla ilgilenir misiniz?

Neredeyse telefonu düşürüyordum ve inanın bana, ellerim sağlamdır.

O kadar hızlı cevap verdim ki, aşırı hevesim yüzünden pazarlık gücümü kaybedeceğimden emindim ama umursamadığımdan da aynı derecede emindim.

Kesinlikle evet.

Gerçi cevabımı daha profesyonelce ifade etmiştim.

İki ay sonra buradayım, Fransız topraklarındaki ilk toplantıma gidiyorum. Belki de mavi önlöklü elbisesi içinde sepetiyle kırlarda dönen Belle değilim. Kot pantolonlu ve çizmeli ben, Marisol'u görmeye giderken büyük bir metropolde yolumu bulmaya çalışıyorum. Çevirmenle buluşmayı planlamıştık.

Marisol, L'Artisanın benim için işe aldığı Annalise adındaki sevimli bayanın üniversitede fen bilimleri okuduğunu, dolayısıyla bu iş için mükemmel olduğunu söyledi.

Bir ara sokakta dolaşırken, butiklerin vitrinlerine bakarken telefonum çalıyor.

"Merhaba," diyorum neşeyle cevap verdiğimde ve Marisol bana nasıl olduğumu soruyor.

"Pekala," diyorum ona, sonra aynısını ona soruyorum.

Fransızca.

Yaşasın ben.

Cevap veriyor, sonra İngilizceye geçiyor. "Umarım buradaki ilk günün şu ana kadar iyi geçmiştir. Annalise ile olan toplantınızı iptal etmek zorunda olduğumuzu bilmenizi isterim. Kendisi sizin için tuttuğumuz çevirmen ama artık müsait değil."

". "

" yok," diyor güven verici bir şekilde. "Hamile ve doktoru bazı komplikasyonlar nedeniyle onu yatak istirahatine aldı. İyileşecek ama doğal olarak sahada çalışamayacak."

"Elbette," diyorum, hemen anlıyorum.

"Capstone ayrıca sizin için hızlı bir şekilde birini bulabilecekleri konusunda beni temin etti. Geçişinizin mümkün olduğunca sorunsuz olmasını istiyoruz. Bunu kolaylaştırmak için çevirmeninizin ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olmasını sağlayabiliriz."

"Yaptığınız her şey için minnettarım," diyorum ona.

"Sizi ağırladığımız için çok heyecanlıyız. İsterseniz sizinle kahve içmek için buluşabilirim. Yakınlardayım. Ya da sizi buluşacağımız yere çok uzak olmayan harika bir fırına gönderebilirim."

"Fırın kulağa mükemmel geliyor." Sırf sosyal olmak adına onu rahatsız etmek istemiyorum, özellikle de mümkün olan en iyi şekilde başlamak istediğim için.

Bana adresi verdi, ben tekrarladım.

"Sizi yakında bilgilendireceğim. Şimdi gidip bir kruvasan yiyin, nehir kenarında oturun ve sabahınızın tadını çıkarın."

L'Artisan bana bir rock yıldızı gibi davranıyor. Sanırım organik kimya alanında yüksek lisans derecesi ve ABD'deki büyük bir kozmetik firmasının koku kimyası laboratuvarında ikinci kaptan olarak sekiz yıllık deneyim bunu sizin için yapacaktır. Bu yüzden L'Artisan ana şirketini beni Paris'e yerleştirmeye ikna etti. Niş ürünlerine etkili tarzımızı tanıtmak için. Ama bu pozisyona en az şirketin bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ihtiyacım var. Eve döndüğümde işimde duraklamıştım. Birinci değil, ikinciydim ve ilerlemek için yer yoktu. Laboratuvarın başındaki kişi hiçbir yere gitmiyordu. Bu da yeni işe evet dememi daha da kolaylaştırdı.

Aramayı sonlandırıyorum, telefonu göğsüme astığım küçük çantamın içine sokuyorum ve caddenin karşısına geçiyorum. Marisol'un bana verdiği adresi yüksek sesle tekrarlıyorum ama Notre Dame'a yaklaşmak dışında nerede olduğumdan tam olarak emin değilim. Adresi GPS'ime giriyorum ve fırının bir blok ötede olduğunu fark ediyorum. Bu kadar kolay

Tur

ta. Ya da ekler demeliyim.

karşıya geçerken yaşlı bir kadının küçük, tekerlekli bir arabayı çekiştirdiğini gördüm.

arkasındaki alışveriş sepeti. Sepetin üstünden bir baget çıkıyor ve fotoğrafını çekmek istiyorum. Öyle de yapıyorum, cep telefonumu kaldırıp çekiyorum. Sonra sokağın köşesinde bir şey fark ediyorum; bisikletini kilitleyen bir adam. Kask takıyordu. Bulunduğum noktadan, belki elli metre öteden, yakışıklı olduğunu söyleyebilirim. Uzun boylu ve düzgün vücutlu, koyu renk pantolon ve açık mavi düğmeli gömlek giyiyor. Kombinasyon bir şekilde hem rahat hem de keskin giyimli. Avrupalı bir görünümü var. Ne demezsin. Lanet olası Avrupa'dayım. Ama asıl demek istediğim, buraya aitmiş gibi görünüyor. Onda belli bir rahatlık var. Vücudunda, çevresinde ve Fransa'da bisiklete binen bir adam olarak tarzında bir rahatlık. O bu şehrin sahibi, bunu biliyor ve yine de bunu göstermiyor. Kolay adımları ve rahat gülümsemesi uzaktan bile bana bunu söylüyor.

Kaskını çıkardığında, yontulmuş bir çeneye gözüm takılıyor ve kaskı gidonun üzerine koyduğunda, melekleri ağlatacak bir arka kısma bakıyorum.

Paris manzarasının tadını çıkararak mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Çok teşekkürler Avrupa, erkeklerine güzel kalçalar verdiğin için. O fırının kapısına doğru dönerken ben de manzaranın tadını çıkarıyorum.

Tamam, tadını çıkarma işi bitti. Biraz karbonhidratın tadını çıkarma zamanı.

Fırına varıyorum ve kapıyı açıyorum. Taze ekmek kokusu beni çağırıyor, sıcak, hamurlu ve lezzetli.

İçeri girip güzel kokuları içime çekiyorum, sonra sıradaki yerimi alıp vitrinlere bakıyorum. Kayısıli tartlar, ahududulu kekler, karamelli ekler ve ekmek, ekmek, ekmek var. Ağzım sulandı.

O kadar cezbedici ki, karşımda duran sevimli popolu ve ince çeneli adamın farkına bile varamıyorum.

Sıra ona geldiğinde kasadaki kadına merhaba diyor. Omurgamdan aşağı istemsiz bir ürperti akıyor.

Bunu İngilizce söyledi. Ve herhangi bir İngilizce değil.

Ama *İngiliz*.

Griffin

Öyle bir adam olsaydım hayal kırıklığı içinde çöp kutusunu tekmelerdim. Bunun yerine, kendime on beş dakikalık boğulma zamanı verdim. İlk yedi dakika boyunca nehrin kenarındaki barikata yaslandım, derin bir iç çektim ve asık suratla suya baktım. Sonra üç dakika boyunca cüzdanımı açtım, içinde sakladığım kağıt parçasını açtım ve hafızama kazınmış kelimeleri tekrar okudum.

3. Endonezya'yı ziyaret edin. Orada bir maraton koşun. Ülkeyi baştan başa gezin, sonra her yere gidin.

Yani, evet. O iş ertelendi. Benim hayalim bile değildi, ama mecbur kalınca ekledim. Rüyanın sahibi öldüğünde onu evlat edindim.

Sonra, son beş dakika boyunca dolandım durdum. Düşündüm.

Her yere seyahat etmek. Bu fikri sevdim ama henüz bunu gerçekleştirecek kadar para biriktirmedim. Biraz daha biriktirmem gerekiyor ve ikramiyenin de gitmesiyle daha fazla çalışmam gerekiyor.

Sadece henüz daha fazla işim yok.

Ama şöyle bir şey var. Ekmek neredeyse her kötü durumu çözebilir. *Neredeyse.* Bu yüzden fırına geldim. Marie tezgahın arkasında, unla kaplı turuncu bir önlük giyiyor. Kalın siyah saçlarını bir saç filesiyle tutuyor.

Ben ona İngilizce merhaba diyorum, o da bana aynı şekilde cevap veriyor. Bu devam eden bir şaka. Buraya ilk geldiğimde, evden bir arkadaşımın telefonda konuşuyordum ve onun dilini bilmediğimi varsayarak beni İngilizce selamladı.

Ana diline geçtiğimde şaşırdı, ki şu anda yine aynı şeyi yapıyorum. Bir baget sipariş ediyorum ve kısaca sohbet ediyoruz. *İyi bir gün geçiriyor muyum?* diye soruyor. Ona yüklenmek istemediğim için günümün iyi geçtiğini söylüyorum.

"Le Marais'de sana bahsettiğim rugelach'ı buldun mu?" diye soruyor.

Ekmeği almak için kasaya doğru eğilirken.

"İnanılmazdı. Ve bunu yemeye devam edersem şişeceğim," diyorum karnımı sıvazlayıp yanaklarımı şişirerek.

Gülüyor ve elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Oraya hiç girme, genç adam. Çok zayıfsın. Üzerinde bir gram bile yağ yok."

Bu tam olarak doğru olmayabilir ama zayıf olduğum konusunda haklı. Koşu ve bisikletin vücut üzerinde böyle bir etkisi var.

"Sen de bana karşı çok iyisin" diyorum ve ekmek için iki avro veriyorum.

Ekmeği aldım ve ben veda ettim.

"*Bonjour*." Selamlama kadından geliyor.

Sesin geldiği yöne döndüm. Amerikan sesine. Kendinden emin, güçlü Amerikan sesi.

"*Je voudrais un croissant chocolat*."

Ama , o yüzden ben atlıyorum. "*Pain au chocolat*." Kaşlarını çattı. "Ne dedin sen?"

Kendimi tekrar ediyorum. değil. Benim işimde, Amerikalılar için daha uygun çeviriler sunmak doğal bir tepki. Konuşmaları duymazdan gelmeliyim.

Ama *bu* Amerikalı? Onu istemiyorum. O çok kırmızı.

Zengin kumral saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, elde edilmesi saatler sürmüş gibi görünen büyük, yumuşak bukleler halinde, bir sürü iksir ve losyonla ve saç her türlü şeyi yapan ısıtılmış cihazlarla birçok kavga ile iniyor. Ancak saç bandı gibi kırmızı kareli bir bandana taktığı için pek de bakımlı bir tipe benzemiyor. Kot pantolon bacaklarını sarıyor, hoş bir bordo bluz güzel varlıklarını vurguluyor ve botlar onu daha da uzun gösteriyor. Kovboy çizmeleri.

Heykel gibi.

İyi ki uzun kuşları seviyorum.

İyi ki ben daha da .

Bekle. Gerçekten fırından bir kadın almayı mı düşünüyorum?

Tabii ki öyleyim. Amerikan aksanını seviyorum. Cesareti seviyorum.

Özgüvene . Amerikalı kadınların kim olduklarına sahip çıkmalarını seviyorum.

Bunun gibi. Çok çekici, özellikle de o kırmızı dudaklarıyla. "Biz buna çikolatalı kruvasan deriz," diye ekliyorum.

"Biz mi?" diye yankılanıyor. "Kruvasan dediğimiz şey bu mu?" Kaşlarını kaldırıyor ama kibirli bir şekilde değil. Daha çok "sen söyleme" der gibi. Şakacı bir şekilde beni işaret ediyor. "*Bizden* biri gibi görünmüyorsun. Ama yine de bana yardım ettiğin için sana kocaman bir *merci beaucoup* vereceğim."

Gülümsediğinde, bir güneş ışını gibi. Tam bir watt sırtışı.

"Haklısınız. Öyle diyorlar. Ben sadece onun lezzetinden payımı alıyorum."

"Çikolatalı kruvasan yemelisin. Bu boulangerie'dekilerin ölmek üzere olduğunu duydum." Sonra bana göz kırıyor ve alışverişimizi ilgiyle izleyen Marie'ye dönüyor. Amerikalı kadın bu kez düzgün bir şekilde sipariş veriyor ve Marie onun için pastayı getiriyor.

Yola çıktım ama oyalandım. Aslında, tembellikte rekor kırma yolunda ilerlediğime eminim. Sadece birkaç saniye daha ve o çıkıyor olmalı.

Kapıdan çıkarken çikolata kokusunu da beraberinde getiriyor ve kısa bir an için onun tadının da çikolata gibi olduğunu hayal ediyorum.

Önümde durdu. Mumlu bir kâğıda sarılı kruvasandan bir ısırık alıyor ve çiğniyor. Yemeği överek mırıldanıyor. "Bu lezzetli bir çikolatalı kruvasan." Sonra parmaklarını dudaklarına götürüyor. "Oops. *Pain au chocolat* demek istemiştim."

"Çok iyi. Sizi düzeltmek haddimi aşmak gibi göründüyse özür dilerim. Bir gaf yaptığınızı görmek istemedim."

"Aldırmadık," diye takılıyor.

"Bunu duyduğumuza çok sevindik," diye ekliyorum.

Bir ısırık daha alıyor ve muhtemelen zevkle gözlerini deviriyor. Bitirdiğinde, "Yani sen zor durumdaki genç kızları dil gaflarından kurtaran bir Beyaz Atlı Prens misin?" diyor.

" gibi bir şey." "Çok cesurca."

"Her gün centilmenliği arzuluyorum. Bazen kendini tuhaf şekillerde ifade etse de."

"İşin garibi, eğer şehirdeki en iyi çikolatalı kruvasanlardan birine erişmemi sağlayabilerseniz, o zaman bu tuhaf yöntemlere razıyım."

"Sever misin?" Duraklıyorum ve yeşil gözleri bakışlarımı takip ederek elindeki ikrama yöneliyor.

". Hem de çok." Kruvasanın ucuyla beni işaret ediyor. Gözleri meraklı, beni inceliyor. "Sen Fransız değilsin."

"Sen de değilsin."

"Ama bu çok açık."

"Ve belli ki ben de değilim." Sırıttıyor.

"Sen İngilizsin."

Şaşırmış gibi yapıyorum. "Nereden anladın?"

"Aksanım bir ipucu olabilirdi."

"Lanet olsun." Sanki beni yakalamış gibi parmaklarımı şıklatıyorum. Bu onun biraz daha sırtıtmasına neden oluyor. "Sen Amerikalısın," diye ona karşılık veriyorum.

Gözleri irileşiyor ve hayretler kalmış gibi görünüyor. "Nasıl anladınız?"

Bekliyor, ayak parmağına vuruyor, belli ki sesini söylememi bekliyor, çünkü konuştuğumuz konu buydu.

"Çekilişı bilmek ister misin?" "Ben istiyorum."

Ona biraz daha yaklaşıyorum. "Gülüşün."

Bu sadece sırtışının daha da büyümesine neden oluyor. Kendini tutmaya çalışıyor. Cesurca deniyor, öyle görünüyor. Ama hiç şansı yok. "Fransa'da gülümsemiyorlar mı?"

"Öyle değil. Senin yaptığın gibi değil."

Evet, onunla bütün gün flört edebilirim. O aksan. O gözler. Saçları. Hoş bir dikkat dağıtıcı. Bana bu beklenmedik karşılaşmayı sağladığı için planlarımın büyük ölçüde raydan çıkmasına neredeyse aldırmiyorum ve onunla bu karşılaşmanın bitmesini istemiyorum. "Adın ne senin?" Ama o cevap vermeden önce başımı sallıyorum ve bir elimi kaldırıyorum. "Bekle. Dur tahmin edeyim."

"Oh, elbette. Adımı tahmin et, Daniel."

Gülüyorum. "Daniel mı?"

"İyi bir İngiliz ismine benziyor. Yanılıyor muyum? Harry mi? William mı? Clive mı? Oliver? Henry mi? Rupert? Alistair? Archibald?"

Gülerek, "Benim bir Archibald olduğumu düşünüyor olamazsın, değil mi?" dedim.

Umursamaz bir tavırla el sallıyor. "Doğru, tabii ki. Benim . Sen Archie olmalısın." "Ben Archie isem, peki ya sen? Sen Jennifer mısın?"

Başını sallıyor.

"Amy?"

Bir daha salla.

"Stacy, o zaman?"

"Hayır."

"Sen Katie olmalısın?"

Gözlerini deviriyor. "Daha çok çalış, Archibald."

"Taylor? Hannah? Madison? Chloe? Avery?" Her isim bir hayır cevabı veriyor. "Bulduum." Gözleri açılıyor. "Judy mi? Sen Judy olmalısın."

Yüksek sesle gülüyor. "Judy mi? Benim bir Judy olduğumu mu düşünüyorsun? Oldukça güzel bir isim olsa da, dürüst olalım - en son ne zaman elli yaşın altında bir Amerikalı Judy ile karşılaştınız?"

"Kel ve yetmişini aşmamış bir Archibald ile ne zaman karşılaştın?"

Koyu renk saçlarıma bir göz atıyor. "Doğru, kel değilsin. Ama neden sadece bir Amerikalının bu isimlere sahip olabileceğini düşünüyorsun? Jennifer. Amy. Stacy," diyor beni taklit ederek.

"Belki de Harry ve William'ı seçmenizle aynı sebepten."

"Onları seçtim çünkü prensleri severim."

"Belki de kulağa Amerikalı gibi gelen isimleri seviyorumdur," diye karşı çıkıyorum ve gülerken yeşil gözleri parlıyor.

"Tam anlamıyla Amerikalı gibi , değil mi?" "Öyle görünüyorlar."

"Bu benim tam anlamıyla Amerikalı olduğumu düşündüğün anlamına mı geliyor?" Elini göğsüne götürüyor ve gözlerim onu takip ediyor. Çünkü . . . göğüsler.

Onun potansiyeline hayran olmak için kendime bir saniye izin veriyorum, sonra yeniden odaklanıyorum. "Özünde Amerikalı olmak güzel bir şeydir."

Tam havlu atıp gerçek adını soracaktım ki telefonu başladı. Şimdiye kadar duyduğum en gürültülü şeydi.

"Çok üzgünüm, bu benim ..." Ama telefona cevap verirken konuşmasını yarıda keser. "*Bonjour*, Marisol."

Kaşları çatılır ve on saniye, yirmi saniye boyunca dikkatle çağrısını dinler.

Ve ben çizgiyi aştım.

Burada durup daha fazla bekleyemem. Bu kabalık olur. Onun gitmem için bir işaret.

Ona şapkamın ucuyla bir selam veriyorum. "Güle güle Judy," diye fısıldıyorum.

Bir an için kaşları çatıldı, sanki beni dinlediğine şaşırmış gibi.

Kapalı.

Sonra ıslıl ıslıl gülümsüyor, parmaklarını bana sallıyor ve ağzıyla *veda ediyor*, *Archie*.

Diğer tarafa dönüyor, bir elinde kruvasanı, diğerinde kulağına götürdüğü telefonu.

Birkaç saniyeliğine onun uzaklaşırkenki görüntüsünün tadını çıkarmama izin verdim.

Sonra gerçeklik geri dönüyor. Artık dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi seksi bir Amerikalı kadınla flört etmiyorum. Onun yerine, elimde bir baget ve kaskımla, kardeşimin istediği seyahate çıkmak için para kazanmak üzere ne yapacağımı düşünürken buluyorum kendimi.

Neşe

Sıra yüz metre ya da daha fazla uzuyor. Sanki herkes burayı duymuş gibi.

Ama uzun bir kuyruğun beni caydırmasına izin vermeyeceğim.

Hayır. Güneş gözlüklerim var. Güneş gözlüklerim var ve bugün gitmem gereken bir yer yok - hiç olmayan bir seyahatte ziyaret etmek istediğim bir yer dışında.

Notre Dame Katedrali'nin kuzey kulesine girmek için sıraya girenlerin en arkasında bir yer kapıyorum. Kelimenin tam anlamıyla herkes fotoğraf çekiyor. Ve abartmıyorum. Bu, *kelimenin tam anlamıyla* kelimenin tam anlamıyla geçerli olduğu zamanlardan biri.

Ben hariç.

Bir yıl önce bir Instagram hesabı açtım ve o seyahatte bu şehirde görmeyi arzuladığım her şeyle dolduracağımı düşündüm.

Kullanılmadı ve benim deklanşörcülüğüm sıradan, unutmak istemediğim günlük eşyalarla sınırlı kaldı. Hangi markayı alacağımı hatırlayayım diye fırınının filtresini. Ehliyetimi yenilediğimde sigorta kartımın bir fotoğrafı. Bankaya göstermek için bir depozito kanıtı. Film rulom günlük görev hatırlatmalarıyla dolu ve sadece görevler var.

Paris'in kendinizi yeniden keşfetmek için gittiğiniz yer olduğuna inanıyorum.

Bu yüzden buradayım.

Yeniden başlamak için. Hayatı, fırsatları ve güzelliği kucaklamak için. Oyunun adı değişim olduğuna göre, bana ilham veren şeyleri yakalamaya karar veriyorum. Katedralin kulelerine, devasa kemerlerine, peri masallarını andıran katedralin muazzamlığına bakıyorum. Gerçeğine bakıyorum ama sonra unutmak istemediğim için fotoğrafını çekiyorum.

Kamera uygulamamdaki karmaşık taş oymalara bakarken, bugünün erken saatlerindeki İngiliz'e geri dönüyorum ve burada onunla birlikte durduğumu, sohbetimize devam ettiğimizi hayal ediyorum. Olasılık çok güçlü, onu görebiliyorum. Onu görebiliyorum.

tıraş losyonundan gelen hafif ter ve odun kokusunu alabiliyorum. Sesinin uygun notalarını duyabiliyorum. Şimdi yanımda olsaydı, hâlâ birbirimize giderek daha saçma isimler takıyor olur muyduk? Bu katedrali kaç kez gördüğü ya da benim daha önce hiç adım atmamış olmam gibi başka konulara geçer miydik? "Bensiz devam et. Seni burada bekleyeceğim." der miydi?

O çok tanıdık sözler zihnimde yankılanırken omuzlarım geriliyor.

Bunlar Richard'ın kullandığı kelimelerdi ve bir yıldan daha uzun bir süre öncesine döndüğümde irkildim. Bir konferansta konuşmak üzere New York'a davet edilmişim. Peşime takılmak istediğini söylemişti. Ben bir panelde konuşurken ve toplantılara katılırken o da etrafı görmek istiyordu. Empire State Binası'nı ziyaret edecek, Central Park'ı görecek, Village'da dolaşacaktı. Ama panelimin olduğu gün uyandı ve hiçbir yere gidemeyecek kadar acı çektiğini söyledi. Otelde kalacaktı. *Benim için endişelenme*, dedi. Konferansa giderken bana mesaj attı. *O kadar da kötü değil. İyi olacağım*. Javits'e vardığımda bana mesaj attı. *Çok erken konuştum. Sırtım beni öldürüyor*. Ona bir doktor çağırmayı düşünmesini söyledim. Sunumumdan dakikalar önce bana mesaj attı. *Şu an zar zor hareket edebiliyorum*.

Lütfen bir doktor çağırın, sahneye çıkmadan önce mesaj attım.

Hayatımda yaptığım en kötü sunumdu. Onun için çok endişelendim.

Toplantı biter bitmez ve ben kongre merkezinin dehlizinden çıkar çıkmaz onu aradım. Cevap vermedi. Kalbim endişeyle çarpıyordu, gerçekten kötüye gittiğinden korkuyordum. Taksiyle otele gidip lobiden asansöre doğru çılgınca bir koşuşturmanın ardından onu odasında mışıl mışıl uyurken buldum.

Günün ilerleyen saatlerinde uyandığında, kestirmek için zil sesini kapattığını, ancak kendini daha iyi hissettiğini ve akşam yemeğine hazır olduğunu söyledi.

O gece suşi yedik ve konuşmamın nasıl geçtiğini sordu. Ona berbat olduğumu söyleme zahmetine girmedim. Kendini daha iyi hissediyordu ve önemli olan da buydu.

Aslında o akşam yemekte birkaç ay içinde Paris'e gidecek kadar iyi hissedeceğini söylemişti. Ancak yolculuk yaklaştığında, uçmanın sırtını daha da kötüleştirdiğini iddia etti. Uçabilmesi için daha fazla hapa ihtiyacı vardı. Çok daha fazla, demişti bana. O kadar çok ki, onsuz gitmeliymişim.

Ben yapmadım.

Richard'ın şu an ne yaptığını bilmiyorum. O hala Austin'de ve ben çok çok uzaklardayım.

Tam burada, şu anda, Baget Yiyen Archibald'ın benimle birlikte mutlu bir şekilde sırada bekleyeceğine, neşeyle merdivenleri tırmanacağına ve çan kulesinde bana adını şakacı bir şekilde itiraf edeceğine karar verdim. Gargoyller adına, kulağıma fısıldardı.

Ana girişe ulaştığımda kilisenin içine girmiyorum. Dört yüzden fazla yelpaze şeklindeki basamağı tırmanırken nefesim hızlanıyor ve tirbuşon şeklindeki taş merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Ama birkaç merdivenin beni kiliseye girmekten alıkoymasına izin vermeyeceğim.

kulelerin tepesindeki gargoylleri görmek.

Gargoylleri severim.

Onlar belalı nöbetçiler, kutsal yerlerin en kutsalında şiddetle nöbet tutuyorlar. Merdivenlerin tepesinde ışık parlarken, nefesim sert ve hızlı geliyor, kalçalarım tırmanmaktan yanıyor. Kuzey kulesindeki galeriye ulaştığımda, dışarıda dünyanın en ünlü kilisesinin tepesindeyim ve bu muhteşem. Şehir yüzlerce metre altımda açılıyor, nehir Paris'in içinden kıvrılıyor, Eyfel Kulesi kenarda dimdik duruyor, Louvre su kenarındaki ünlü iddiasını sürdürüyor, Montmartre tepeleri yükseliyor.

Nefes kesici.

Göz ucuyla bir şey dikkatimi çektiğinde, manzaranın tadını çıkararak uzaklara bakıyorum. Bakışlarımı o yöne çeviriyorum.

Bir file bakıyorum.

Kutsal dumanlar. Bir gargoyle'un yanına tünemiş bir fil var. Koca kışının üzerinde oturan taştan bir fil.

Grotesk değil. O sadece ... beklenmedik bir fil.

Ben de tam olarak bunu görmek istiyordum. Beni şaşırtan bir şey. Günümü, fikrimi yeniden düşünmemi sağlayacak bir şey. Telefonumu kaptım ve filin fotoğrafını çektim. Bu fotoğraf yapılacaklar listem için bir hatırlatma değil. Bu fotoğrafın bir anlamı var - pişmanlığın tam tersini ifade ediyor.

İptal edilen tatilden pişmanlık duyamam.

Buraya Richard'la gelseydim, o bu merdivenleri çıkmaya cesaret edemezdi ve ben de onsuz gittiğim için kendimi kötü hissederdim. Bu benim suçum. Tırmanmak isterdim ama onunla birlikte yerde kalmayı tercih ederdim.

Şimdi, bu fil sayesinde doyduğumu hissediyorum. Benim ödülüm gibi hissediyorum. Hatta belki de bazen çöken suçluluk duygusundan kurtulmam için bir hatırlatma. Bırakın gitsin ve geleceğe odaklanın.

Dürüst olmak gerekirse, Paris'teki ilk yirmi dört saatimdeki tek pişmanlığım Archibald'ın telefon numarasını almamış olmam. Bu adam kruvasandan daha lezzetliydi ve onunla bir kadeh şarap ya da bir fincan kahve içmek eğlenceli olurdu.

Kendime sanal bir tokat atıyorum. Aklımın romantik anlarda ve flörtöz erkeklerde dolaşmasına izin verecek zamanım yok. Kendimi zehirli bir ilişkiden kurtarmak zaman zaman Herkül'ün başarısı gibi gelmişti ama başardım. Şimdi manipülasyonun, yalanların ve beni Austin'e olması gerekenden çok daha uzun süre demirleyen devasa suçluluk duygusunun diğer tarafındayım.

Yere ulaştığımda telefonum çalıyor. Kız kardeşimden bir mesaj var.

Allison: Seni o kadar çok özledim ki canım yanıyor ama çok eğleniyor gibi görünüyorsun! Fotoğrafları göndermeye devam et ve hayatın tadını çıkarmaya devam et!!!

Ona onu bir kara delik derinliğinde özlediğimi ama burayı da çok sevdiğimi söylüyorum. Fotoğraf çekmeye devam etmeye karar veriyorum - ama önemli olduklarından, hem hayatı yakaladığımdan hem de onu iyi yaşadığımdan emin olmak için. Fili Instagram akışımda uygun bir ilk görüntü olarak paylaşıyorum-
#firstdayinparis #unexpectedsights #greatviews #lookaround.

Uygulamayı kapattığımda, kiralama şirketindeki adamdan gelen bir mesaj görüyorum.

Bonjour! Sizin için ayarladığımız daire yarınki toplantı için hazır. Stüdyo mükemmel.

Kaşlarımı çatıyorum. Bir stüdyo için depozito yatırmadım. Üçüncü kattaki tek yatak odalı daireyi seçtim.

Dört gözle bekliyorum. Üçüncü kattaki tek yatak odalı odayı mı diyorsun?

Cevabı anında geldi.

Stephen: Evet, ikinci kattaki stüdyo. Çok güzel bir yer.

İç çekiyorum. Bana deli diyebilirsiniz ama sanırım Stephen beni çalışıyor. Marisol'u arayıp tavsiyesini almak istiyorum ama yük olmak da istemiyorum. Keşke uçaktaki tatlı, yaşlı kadın bana kartvizitini verseydi diyorum, çünkü tam bir iyilik perisi gibi görünüyordu ve eminim benim için bu karmaşadan nasıl sihirli bir değnekle çıkılacağını biliyordur.

Ama ne yazık ki, bu küçük durumu kendi başıma halletmem gerekecek.

Otel odasına döndüğümde Marisol'dan bir e-posta buldum. Ajansın benim için yeni bir çevirmeni varmış. Adı Griffin ve okulda biyoloji okuduğu için bu işin karmaşık teknik dilini biliyor. Bu çok önemli. Kimyasal reaksiyonların nasıl işlediğini anlaması gerekmeseydi de, bilimsel bir geçmişi olması ve kafa karıştırabilecek terimlere hakim olması

diğer dilbilimciler mutlak bir gerekliliktir. Ayrıca, hem Fransızca hem de İngilizce deyimler konusunda oldukça iyi, diye yazıyor Marisol. Eğer onaylarsam, ajans ona haber verebilir.

Parmağımı dudağıma götürüyorum, bir plan hazırlıyorum. Acaba bir Amerikalıyı kazıklamaya çalışan kiralama acenteleriyle başa çıkmakta iyi midir Umarım bu yeni çevirmen Archibald gibidir, gaf yapmak üzere olan bir bayanı kurtarmaya hazırdır.

Marisol'u arayıp Griffin'in kulağına harika geldiğini söyledim. "Yarın sabah benimle buluşabilir mi diye sorar mısın?"

"Evet. başlamaya hazır."

Ona kiralık evin adresini veriyorum. "Dokuz buçukta. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Griffin

Sevdiğiniz biri öldüğünde, hayatınız boyunca duymak isteyeceğinizden çok daha fazla basmakalıp söz duyarsınız.

Bir kapı kapandığında, diğeri açılır.

Onun zamanıydı.

Bir gün, bu acı anlam kazanacak.

Sonuncusuna gelince, o da ne? Üzerinde basmakalıp sözler olan yastıklar satan bir mağazada bu nasıl mantıklı olabilir? Sözler içeren magnetler satan bir dükkanda? Bırakın inanmayı, bunu kim satın alır?

Ama birileri bunu yapmalı çünkü bana da servis edildi. Küçük kardeşim Ethan'ın beklenmedik bir şekilde hayatını kaybetmesinden bu yana geçen bir yıl içinde pek çok klişe duydum.

Ve her sırtıp katlanıyorum.

Çünkü nihayetinde insanlar bir kaybın ardından basmakalıp sözler söylediklerinde iyi niyetlidirler. Demek istedikleri *çok üzgünüm*.

Evet, ben de.

Yine de, sıradanlıkların hayranı değilim. Bir daha asla böyle bir şey duymayabilirim.

Ancak o öğleden sonra daireme döndüğümde, Jean-Paul aradığında aklıma özellikle bir tanesi geliyor, her ne kadar yaşam ve ölümle ilgisi olmasa da.

Annalise yatak istirahatine alındığı için yerine getirmesi gereken bir görev olduğunu söyledi. Amerikalı bir kimyagerin yerinde çalışabilecek ve bilimsel dili bilen bir çevirmene ihtiyacı var. Bu kadının kişisel çevirmenlik işi, ABD'den Fransa'ya geçişi sırasında en az üç ay sürecek. Şirket günde dört saat çalışacak bir çevirmen istiyor, geri kalan zamanda da farklı sektörlerden başka müşteriler için yazılı çeviriler yapıyorum. İşlerin çoğu

Kısa süreli, sadece birkaç gün sürüyor ve ara sıra ücretsiz izinle sonuçlanıyor. Ama bu görev çok iyi. Üç aylık işlere pek sık rastlanmıyor ve öğleden sonraki işlere yetişme şansıyla birlikte bu düzenlilik, seyahatim için ihtiyacım olan paranın geri kalanını bir kenara koyabileceğim anlamına geliyor.

Bir kapı kapandığında, diğeri açılır.

Ayrıca, özel bilgi gerektirdiği için ücret ortalamanın üzerinde. Ben bilim adamı değilim. Yakınından bile geçmem. Ama bilimsel terminoloji söz konusu olduğunda çok yardımcı olan, gülünç derecede kullanışlı bir diplomam var: deniz biyolojisi.

Okulu bitirdiğimde üniversitede ne okumak istediğime dair en ufak bir fikrim yoktu, bu yüzden beni ilginç yerlere götürebilecek bir şey seçtim. Dünyanın dört bir yanında bir gün ziyaret etmeyi planladığım tüm noktalara. Yunanistan kıyılarındaki safir sulara. Endonezya'yı oluşturan adalara. Belize, bir dalgıç cenneti. Londra'nın dışında büyüdüğümüz için tüplü dalışa çok sık katılmazdık ama bu tam da bir deniz biyoloğunun gün boyu yapması gereken şeye benziyordu: sıcak suları keşfetmek.

Çalışma seçimim hava koşullarından da kaynaklanmış olabilir. Ana dalımı seçtiğim o kış İngiltere'de alışılmadık derecede soğuk bir kıştı ve deniz biyolojisi kulağa tropik geliyordu.

Yani, evet. Nedenlerim çok .

Avustralya kıyılarındaki mercan resiflerini keşfetmeyi ya da Cayman Adaları'nda deniz kaplumbağalarıyla yüzmeyi hiç başaramadım. Ancak üniversiteden sonra bir akvaryumda, sergilenen canlıların açıklamalarını tercüme ettiğim bir iş buldum. Bilimsel isimler ve terminolojideki akıcılığımı koruduğum için bu derece bana birçok tatlı çeviri işi bulmamda yardımcı oldu.

Bu yeni iş umut verici görünüyor.

"Müşteri sadece tehlikeli olacak kadar Fransızca biliyor," diyor Jean-Paul.

"Ben türünü biliyorum."

"Aynen öyle. Fransızca sipariş veren, sonra da somon balığı istemeyi başardığı için siyaset hakkında bütün bir sohbeti sürdürebileceğini düşünen türden."

Gülüyorum. "Ne derler bilirsin. Somon balığından politikaya atlamak büyük bir akıntıdır."

Adı Joy ve ilk işim kiralık daire şirketiyle ilgili bazı karışıklıkları yardımcı olmak olacak. Bu çok kolay olacak ve onu etkilemek için bir şans olacak, böylece sözleşmenin tamamı boyunca beni mutlu bir şekilde yanında tutacak.

Ertesi sabah erkenden yola çıkıyorum ve müşteriyle yirmi dakika sonra buluşacağım için, kiralayacağı yerin yakınındaki bir kafede bir masa tutuyorum. Çayımı içerken, ciddi anlamda yoğun dil jimnastiği gerektiren Fransızca bir bulmaca üzerinde çalışıyorum. Ama seviyorum

Bu tür zihinsel esnemeler zihnimi esnek tutuyor ve bir işin önüme çıkarabileceği zorluklara karşı hazır olmamı sağlıyor. Her bir ipucunu doldururken, bildiğim diğer dillerdeki -İspanyolca, İtalyanca, biraz Portekizce- kelimeleri not ediyorum, böylece aktif olarak çalışmadığım dilleri unutmuyorum.

Bitirdiğimde uygulamayı kapatıyorum ve çayın kalanını boşaltıyorum. Bunu yaparken aklıma iki düşünce geliyor. Birincisi, çayın bu ülkede hızla geliştiği ve nihayet benim çocukluğumda içtiğim çayın eline su dökebileceği. İkincisi ise şu anda başka bir kapının yeniden açılıyor olması.

Cehennem kadar

seksi bir kapı.

Gözlerimi

ovuşturuyorum.

Bu bir serap.

Ama bu bir serap değil. Gerçek ve harika bir şans.

Judy caddede yürüyor, bana geliyor. Camları pizza turtası büyüklüğünde olan kocaman yeşil bir güneş gözlüğü takıyor. Saçları başının üzerinde yukarı doğru kıvrılmış, birkaç tutam da omuzlarına dökülmüş. Koyu renk kot pantolonu yine o uzun bacaklarını kucakladığı için şanslı ve yakut kırmızısı V yakalı bluzu ben-onu-şimdi-istiyorum görünümünü tamamlıyor.

Elimdeki fincanı yere bıraktım, bir elimi güneşten korumak için gözlerime göturdüm ve seslendim: "Günaydın Judy. Şimdi beni mi takip ediyorsun?"

İrkilir, olduğu yerde durur ve etrafına bakınır.

"Buradayım. Bir metre önümdesim."

Dönüyor ve gözleri bana takılıyor. Gözlerini kırıştırıyor, sonra dudaklarından bir gülümseme geçiyor. "Belki de beni takip ediyorsun. Bir sapığa benziyorsun, Archie."

Ayağa kalkıyorum ve ona yanımdaki sandalyeyi teklif ediyorum. Bu sefer gitmesine izin vermeyeceğim. Bilim insanı bayanla buluşmadan önce on beş dakikam var ve Judy'nin numarasını alıp onunla bir randevu ayarlayacağım. Daha azı olmaz. "Bana katılmak ister misin?"

Önümdeki beyaz seramik bardağa bakıyor. "Tabii ki çay içiyorsun."

"Sanki sabahları içecek başka bir şey varmış gibi." "Ben

sadece kahve içerim."

Café Rousillon'un üzerindeki kırmızı tenteye başımı sallayarak, "Komik, burada da var," diyorum.

Saatini kontrol ediyor ve kaşlarındaki çatıklık bana dakikaları söylüyor.

İlerleme zamanı.

"Burası hızlı bir yer. Bana söylediklerine göre kahvesi de güzelmiş," diyorum, onu ikna etmeye kararlıyım. Ona sırtarak bir sandalye çekmesini istememin asıl nedenini söyleyip bitiriyorum. "Ayrıca, kahve içmek için bana katılırsan, seni bana gerçek adını söylemeye ve telefon numaranı vermeye ikna edebilirim."

Gülüyor. "Sen kararlı ." "Bir şey

istediğimde, olabilirim."

Gülümsemesi genişliyor. "Randevuma erken geldiğime göre, bakalım sen ve kahve ne kadar ikna edici olabileceksiniz."

O koltuğa oturuyor ve ben de avuçlarımı ovuşturarak oturuyorum. ", hadi yapalım şu işi. Hoşunuza giden özel bir kahve türü var mı? Café crème, café au lait, café noisette?"

Gözlüklerini indiriyor, çerçevelerin üstünden bana bakıyor. "Kahveden kastın kocaman bir Frappuccino karamelli mocha olduğunu sanıyordum, çünkü bu tam anlamıyla Amerikan kahvesi, değil mi?"

"Tabii ki. Ve aynen sipariş edin."

Gülüyor ve güneş gözlüklerini sonuna kadar çıkarıyor. Yeşil gözleri yoğun, şimdiye kadar gördüğüm en koyu irislerden bazıları.

"Gözlerin çok çarpıcı. bir yere bakmak zor," diyorum ona.

"Bebek hüznün de o kadar kötü değil Archie."

"Teşekkür ederim, hazır bu kadar açık konuşmuşken, dünkü konuşmamızın daha uzun sürmesini umduğumu söylememe izin verin." Küçük bir parçam hâlâ bir kadına karşı bu kadar açık sözlü olmayı yadırgıyor ama hayat kısa. Artık oyun oynamanın bir anlamı yok. "Seninle sohbet etmekten oldukça keyif aldım."

Biraz daha yaklaştı. "Ve sen açıkça dürüst davranırken, ben de aynısını yapacağım. Ben de seninle sohbet etmekten keyif aldım, bu yüzden bugün karşılaşmamızın iyi bir şey olduğunu söyleyebilirim."

Garson masaların arasında dolaşırken dikkatini çekiyorum ve hemen bir çay daha söylüyorum. Arkadaşıma dönüyorum. "Kahvenizi nasıl alırsınız?"

"Siyah, lütfen, biraz kremalı," diye soruyor umutla.

Derin bir iç çekiyorum. "Bunu sipariş etmek zor," diye şaka yapıyorum, sonra garsona ne istediğini söylüyorum.

O gittiğinde Judy bana bakıyordu. "Ne oldu?"

Başını iki yana sallar. "Bu sadece komik. Sen benim kişisel yemek tercümanım gibisin."

Gülüyorum. "Bu benim işim." Sert bir ifade takınıyorum. "Ve bunu oldukça ciddiye alıyorum."

"O zaman seni yanımda tutacağım. Bir café au lait sipariş edebilirdim. Fransızcam o kadar da kötü değil, değil mi?"

"Ne kadar korkunç olduğunu gerçekten bilmiyorum," diyorum alay ederek. "Bunu tekrar yaparsak . Seni dışarı çıkarmayı çok isterim. Benimle akşam yemeği yemek ister misin?"

Dudakları aralanıyor ve ben neredeyse ellerimle onun *evet cevabını* yakalamayı bekliyorum. Ama gelmiyor. Sadece dudaklarının üzerinde bir hava akımı, sonra onları birbirine bastırıyor ve sokağa bakıyor. Bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Şehirde ne kadar kalacağımı bile bilmiyorsun."

"Şehirde ne kadar kalacağımı sen de bilmiyorsun," diye karşı çıkıyorum. "Doğru."

"Yani, bu bir hayır mı? Ayrıca, size cevap vermek gerekirse, burada yaşıyorum. ." Dudakları kıvrıldı. "Ben de burada yaşıyorum. Şu an için."

"O zaman tekrar dışarı çıkmalıyız. Ne de olsa tekrar karşılaşacağımızdan nasıl emin olabiliriz ki? Kabul etmelisin ki bu sabah oldukça şanslıydık."

Gülümsüyor. "Garip bir şekilde umut verici görünüyor."

Garson içeceklerimizle dönüyor ve Judy küçük fincanını benimkiyle tokuşturmak için kaldırıyor. "Tesadüfi karşılaşmalara."

"Buna çay içerim."

Bir yudum aldıktan sonra bardağı bırakıyorum ve tekrar gözlerinin içine bakıyorum. "Evet demedin. Hem sıcak içecek hem de lezzetli hamur işleri sipariş etmekte son derece başarılı olan şeytani zekâlı erkeklere karşı bir garezin mi var?"

Bu kez yüksek sesle gülüyor ve yan yaşlı çift hep bir ağızdan kaşlarını çatıyor.

Judy utanmış gibi yaparak elini ağzına götürüyor. Kendini toparlıyor ve ifadesi değişiyor. Yeşil gözlerinde bir pırıltı var. "Karşı değilim, ama yine de bir oteli ne kadar iyi idare edebileceğinizi bilmiyorum.

Örneğin çikolata dükkanı."

İçimde bir olasılık patlaması alevleniyor. Evet demeye yaklaşıyor. "Bütün o kafa karıştırıcı çikolata aromaları. Doğru olanı seçtiğinizden emin olmak istersiniz."

"Kesinlikle. Sonuçta, tüketilecek bitter çikolatalılar varken kim eve sütlü çikolatalı bir trüf götürmek ister ki?"

"Kimsenin . Hiç kimse Judy," diyorum kahvesinden bir yudum alırken. Fincanı işaret ediyor. "Bu oldukça iyi."

"Yani seni bir çikolata dükkanına götürüp sütlü çikolatadan zarar görmemeni bizzat sağlayacağım bir randevuya evet mi diyorsun?"

Dudağının kenarını ısıyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Bak, kulağa harika geliyor ama gerçek şu ki çok kötü bir ilişkiden yeni çıktım ve hiçbir şey aramıyorum."

Açık sözlülüğü bende saçlarına bir el atma ve rujunu öpüp çıkarma isteği uyandırıyor. Yine de onun hakkında bildiğim her şey bende bunu yapma isteği uyandırıyor.

"Ne tesadüf. Ben de bir şey aramıyorum." Biraz daha yaklaşırken sesimi alçaltıyorum, kelimelerim sadece onun için, bu küçük sandalyelerin sevimli yakınlığı sayesinde daha da kolaylaşan bir başarı. "Seni daha fazla tanımak dışında."

İç çekiyor. "Gerçekten işe ve yeni işime odaklanmam gerekiyor. Açıkçası başka bir şeye zaman ayırabileceğimi sanmıyorum."

"Benim de işime odaklanmam gerekiyor. Bu da bana tamamen aynı fikirde olduğumuzu düşündürüyor. Rahat ol. Hafif olsun."

Derin bir nefes alır. "Bunu bu kadar zorlaştırmayı bırak."

Sırıttıyorum. "Bu hayır demekle zorlandığın anlamına mı geliyor?"

"Berbat bir flörtçüsün."

"Ve flörtümle korkunç derecede ikna ediciyim, değil mi?"

Yutkunuyor ve saçının bir teli esintide hafifçe dalgalanıyor. O tutamı omzundan fırçalıyorum. Parmak uçlarım gömleğinin kumaşına değdiğinde nefesi kesiliyor. Yüzünü kaldırıyor ve gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Birlikte hiçbir şey aramayabileceğimizi mi söylüyorsun Archie? Sadece keşif mi?"

Sözcük oyununa bir kaşımı kaldırıyorum. "Evet. Hadi birlikte keşfedelim."

Dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor. "Bana telefonunu ver, ben de sana numaramı vereyim."

Havayı yumruklamaya hazırım.

Bir anda cep telefonumu çıkardım ve ona uzattım. Bir kısa mesajı tıklayarak açıyor, numarasını giriyor ve sonra cihazı bana uzatıyor. "Bana bir mesaj gönder, Archie. Gerçek isminle."

O kahvesini yudumlarırken ben yazıp gönder tuşuna basıyorum.

El çantasının içinden telefonu alıyor. Hızla eline alıp parmağını yeni mesajın üzerinde kaydırıyor, gözlerinde muzip bir parıltı.

Okudukça gülümsemesi siliniyor.

"oldum, Griffin." Sesi ağırdı. "Ben Joy."

Neşe

Bu biraz moral bozucu oldu.

En hafif tabirle.

Açıkçası, bu yakışıklı adamla hem tatlı alışverişi yapma hem de amaçsızca keşfe çıkma ihtimalinden dolayı biraz heyecanlanıyordum - heyecanlanıyordum derken, gerçekten heyecanlanıyordum -.

Bunların ikisi de örtmece *olabilir*.

Ama asıl mesele şu: Bağları olmayan küçük bir oyalanma eğlenceli . Gün içinde işime odaklanırken ara sıra akşamları beni meşgul edecek bir şey. Ama şimdi . . .

"Sen gerçekten Griffin misin?" Soruyorum, her kelime yapmacık geliyor. "Sen gerçekten Joy musun?" Sesi kurşuni.

Göğsümü gösteriyorum. "Müvekkiliniz."

Göğüs kemiğine dokunuyor. "Çevirmeniniz."

Ona zayıf bir gülümseme gösterdim. Bana geri yansıyor.

Griffin ağzından , "Kimyager gibi görünmüyorsun."

Kaşlarım çatıldı. "Bir kimyager neye benzer?"

Elini çenesinde gezdiriyor ve mavi gözlerindeki bakış -kaygı, endişe- bana az önce hata yaptığını anladığını söylüyor. "Ben sadece ... demek istedim."

"Oh, lütfen. Bana ne demek istediğini söyle." Çenemi birleştirdiğim ellerime dayıyorum ve gözlerimi kırıştırıyorum. Ona yem atıyorum ama cinsiyetçi bir domuz olmadığından da emin olmak istiyorum. İsteyeceğim son şey, benim sözcüm olmak üzere olan adamın işimle ya da rolümle ilgili bir sorunu olması.

Kekeliyor. "Ben sadece düşünmedim ..." Bana bir el sallıyor. Daha doğrusu göğsüme.

"Bilim insanlarının göğüsleri olduğunu düşünmedin mi?" Masumca sordum.

Telaşa başını sallar ve teslim olmak için iki elini kaldırır. "Hayır, hayır,

Hayır, hayır, hayır." Her inkârını bir mermi gibi ateşliyor. Parmağını küçük masaya vuruyor ve masa sallanıyor. "Ayrıca, bana adını verdiklerinden beri kadın olduğunu biliyordum, yani evet, bilim insanların göğüsleri olabileceğinin farkındayım."

Tamam, demek ki şovenist değilmiş. Rahat *bir* nefes alıyorum ve sanırım *kimyager gibi görünmüyorsun* yorumunu neden yaptığını şimdi anlıyorum ve onunla oynamaktan *kendimi* alamıyorum. Tartışacak birini bulmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bu tür bir sözel badminton oyununu isteyen biri.

"Sadece onların dokunmak isteyeceğin göğüsler olacağını düşünmedin"

diyorum, çünkü birbirimizden etkilenmiyormuşuz gibi davranmaya gerek yok.

Göz kırıyor. Yüz ifadesi meraklı, sanki sözlerimdeki tuhaflığı anlamaya çalışıyor. "Oldukça açık sözlüsün ve bu gülünç derecede çekici, belki de artık buna bir son vermelisin."

Güldüm ve üzerine gitmemeye karar verdim. Ama sadece biraz. "Açık sözlü olmayı bırakmak mı? Bu çok zor olacak ama elimden geleni yapacağım. Belki o zaman sen de gülünç derecede çekici olmayı bırakabilirsin? Adil olur mu?"

Gülüyor. "Kesinlikle." Derin bir nefes alıyor, sonra gözlerime bakıyor. "Bu, göğüslerinin harika olduğunu düşündüğüm için affedildiğim ya da kimyager olmadığını düşündüğüm için affedildiğim anlamına mı geliyor?"

"Sadece yanımda beherler, beyaz bir laboratuvar önlüğü ve kola şişesi gözlükleri olacağını düşündüğünüzü itiraf ederseniz."

"Tam olarak bir inek gibi görüneceğini düşündüğümü sanmıyorum..." Sanki bir şey söylemekten kaçınmaya çalışıyor gibi.

Parmaklarımı masaya vuruyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum. "Neye benzeyeceğimi düşünüyordun?"

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Kimyager olduğunu düşünmedim çünkü çok güzelsin ve hiç güzel kimyager tanımıyorum, bu yüzden sanırım, evet, belki de üzerinde beni sersemleten muazzam figürlü ve inanılmaz gözlü ve tombul ağızlı bir kostüm yerine bir laboratuvar önlüğü olduğunu düşünmüştüm."

Ve işte tam da bu yüzden ona kızamıyorum, azıcık bile olsa. "Sen çok fazlasın ve keşke hâlâ Archie olsaydın," diyorum başımı sallayarak ve bir an için kaçamak yapmayı düşündüğüm adamın artık kesinlikle yasak bölge olduğu gerçeğinin kafama dank etmesine izin veriyorum. Bunun herhangi bir yerde yazılı bir kural olduğunu sanmıyorum ama olsaydı, çevirmenimle yatmanın *Çok Kötü Yargı Kararları* bölümünde yer alacağından eminim.

Parmağıyla beni işaret ediyor. "Ve eğer kimyagerleri basmakalıplaştırdığımı düşünüyorsan, o zaman sen de suçlusun, çünkü İngilizlerin hepsinin klişe isimleri olduğunu düşünüyor gibisin," diyor, sanki beni de bir konuda yakalamış gibi. Omuzlarını dikleştirerek uyarıcı bir bakış takınıyor.

"Archie yüzünden mi?"

"Ve Alistair ve Rupert." Kollarını kavuşturuyor. Çok sevimli. "Tamam, ikimiz de klişeleştiriyoruz. "Peki, ikimiz de klişeleştiriyoruz.

çevirmen, o zaman?"

Başını kaşıyor. "Hmm. Güzel soru." Dudaklarının kenarını kıvrıyor. "Sanırım sadece uzun, esmer, yakışıklı ve tamamen çekici."

Omuz silkiyorum. "Komik. Ben de 'Dillerle aram iyidir' diyecektim."

Gülüyor, sonra masaya doğru eğiliyor ve o gülünç seksi aksanıyla fısıldıyor: "Dilimi çok iyi kullanırım."

Titreyerek, imaların üzerimde dolaşmasına izin veriyorum. Sonra ağızlarda, dudaklarda ya da dillerde çok fazla oyalanmamaya çalışıyorum, özellikle de o konulara girmememiz gerekirken. "Sanırım artık asla bilemeyeceğim."

Kaşlarını çatıyor.

Omuzlarımın sarkmasına izin verdim. Ama sonra bir gülümseme takınıyorum. "İkimiz de kalıplaşmış yargılarda bulunduğumuza göre, korkarım ben de suçluyum."

Fincanını kaldırır ve bir alır. "Nasıl yani?"

"Doğal olarak, uzun boylu ve yakışıklı kostümünle seni seksi bir erkek model sandım ve belli ki yanılmışım" diye cevap veriyorum.

Garson geçerken Griffin onun dikkatini çeker ve bir şeyler karalama hareketi yapar. "*L'addition, s'il vous plait.*" Dikkatini tekrar bana verdi. "Soru. Neden *erkek model* dememiz gerekiyor? Sanki erkek modelden başka bir şey olabilirmişim gibi? Neden sadece model değil?"

"Modeller genellikle kadındır."

"Ve kimyagerler genellikle sevişmek istediğim güzel kadınlar değildir, ama şimdi aniden yapamam."

Shag. Yüce Tanrım. Söyleyiş biçimi, söyleyişi, lezzetli aksanıyla bu kelimenin katıksız seksiliği tüylerimin diken diken olmasını tetikliyor. İşte bu, sadece bir randevuya doğru ilerlemediğimiz büyük itirafı. Birlikte amaçsızca keşfedecektik ve bu keşif kıyafetsiz bir modda gerçekleştirilecekti.

Le sigh.

Büyük, ağır, ayaklarını yere vurarak iç çekti. "Tamam. Sen bir model değilsin, ben de Judy değilim ve sevişemediğimiz için birlikte keşfe çıkmayacağız."

O da bir iç geçiriyor. "Evet, sanırım böyle olması gerekiyor."

En iyisi bu, elbette. Fransa'ya karşılıksız bir kaçamak için gelmedim. Aslında, muhtemelen yeni işime, yeni evime ve yeni hayatıma odaklansam daha iyi olacak. Ama birkaç saniyeliğine, küçük bir kaçamak olasılığının tadını çıkarıyordum. Suçluluğun tam tersi, aşırı bağlılığın tam tersi gibi hissettiren bir şeyin içinde kaybolmanın. Sadece iyi hissettiren bir şey.

Belki de eski sevgilime karşı bir panzehir arıyordum ve bunun farkında bile değildim. Bir mutluluk hapı. Saf arzu içeceği.

Biriyle böyle bir çekim yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu. Birlikte geçirdiğimiz bir yılı aşkın sürenin ardından Richard'la aramızdaki kıvılcım sönmüştü ve o yaralanmadan önce ben yara bandını söküp atmaya hazırdım. Sürükleniyorduk, iki mıknaş yüklerini kaybetmişlerdi.

Sonra kaza geçirdi.

İçim burkuluyor, anılar midemi bulandırıyor - her şeyin nasıl değiştiğine dair sert, acımasız anılar. İstedğimden daha uzun süre nasıl kaldığımı.

Şimdi, benim için her şey bir kez değişti.

Neden Fransa'da olduğuma odaklanmanın zamanı geldi. Kariyerimde yepyeni bir şansım var. Bu işle bana büyük bir hediye ve alanımda başarılı olmam için yeni bir fırsat verildi. Beni anlamsızca öpecek, ciğerlerimdeki nefesi kesecek ve sonra teras penceresinin önünde beni sertçe becerecek, beni tatmin ederken tüm Paris ayaklarımın altında olacak uzun boylu, seksi bir İngiliz adam gibi dikkat dağıtıcı bir şeyi göze alamam.

Vay be.

Kendimi aşmaktan bahsediyorum.

Bu adamın triple-X versiyonunu aklımdan sildim. Beynim yine süttten çıkmış ak kaşık gibi.

"Yeni bir başlangıç yapalım." Elimi uzattım. "Ben Joy Danvers-Lively. Ağız dolusu bir isim ve yıllarımı aldı ama sonunda ailemi bana soyadlarını tireli olarak verdikleri için affetmeyi başardım. Çok zalimce, değil mi? İkisi de kendi soyadlarını korudular ama bu çifte saçmalığı benim sorunun yaptılar."

Garson küçük bir kâğıt getirdiğinde Griffin gülümseyerek, "Çok hoş bir isim, üç kelime de öyle," diyor.

Faturayı gösterdim. "Alabilirim. Gider hesabı falan."

Griffin başını sallar, fişi alır ve şöyle der: "Görünüşe göre bu bizim ilk ve tek randevumuz olacak, bu yüzden en azından bir centilmen olmalıyım."

İlk ve tek. Böyle olması gerektiğini bilsem de bu acı gerçek karşısında yüreğim biraz burkuldu.

Cüzdanından birkaç avro çıkarıp masanın üzerine bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Ayağa kalkarken elini uzatıyor. "Griffin Thomas."

El sıkışıyoruz. İtiraf edeyim, onu kendime çekip o yakışıklı suratını öpmek istiyorum. Ama iyi olacağım. Bu adam benim sesim olmak üzere ve bunu şansa bırakamam. Bu iş çok önemli, yeni bir hayat kurma şansı çok değerli. Birlikte bu kadar çok zaman geçirmem gereken kişiyle yatmak gibi aptalca bir şey yaparak bunu riske atmak istemiyorum.

Masalardan ayrılıp kaldırıma doğru ilerlerken, "Üstelik İngilizlere özgü bir isim de değil," diyor.

"Evet, Griffin Thomas aslında kulağa daha çok bir erkek modelin takma adı gibi geliyor."

Tuts. "Saçmalama Joy. Eğer bir erkek model olsaydım, adım maço ve seksi isimler listesinden koparılmış bir şey olurdu." O bir alır

Arnavut kaldırımlı sokağın köşesine vardığımızda. "Ben Blaze olurum."

. Nefesimi topladığımda, "Belli ki bu konuda biraz düşünmüşsün" dedim.

"Yapmadın mı?" En ciddi bakışını takınıyor. "Bunun bir model için harika bir isim olacağını düşünmüyor musun? Blaze Dalton. İtiraf et, benim adım bu olsaydı, model olmaktan başka seçeneğim olmazdı." Yan sokağa dönüp bir binanın kenarındaki güneş saatinin önünden geçerken, yanan bir bakış atarak bunu gösteriyor. "Bir *erkek* model."

"Blaze Dalton, Erkek Model, Özel Dedektif," diyorum, bir TV spikeri gibi. "Senin hakkında bir TV programı yaparlardı. Suçları çözersin, hatta muhtemelen hemşire de olursun. Blaze Dalton, Erkek Model, Özel Dedektif, Ay Işığı Hemşiresi."

"Çözülmüş bir suça ve onunla birlikte bir bandaja ihtiyaç duyduğunuzda."

"Nerelisin, Archie Blaze Dalton Thomas Çevirmen Erkek

İlk yardım çantası olan bir model?"

Mercier, Bernard ve Dubois gibi isimlerin yazılı olduğu eski binaların önünden geçip mobilyalı daireme doğru ilerlerken kıkırdıyor. "Londra'nın dışında büyüdüm. Fransız anne, İngiliz baba, küçüklüğümde beri Fransızca ve İngilizce iki dil biliyorum. Ailem hâlâ Londra dışında yaşıyor."

"Onlarla yakın mısınız?"

Başını sallıyor. "Onlara sık sık mesaj atıyorum ve haftada bir ya da iki kez arıyorum." "Sen iyi bir evlatsın."

"Denerim. Peki ya sen? Sen ?"

"Austin'de doğdum ve büyüdüm. San Francisco'da okula gittim. Teksas aksanına sahip olmamak için uzun süre ve çok çalıştım."

"Neden?"

Dirseğimle onu dürtüyorum. "İnsanların beni klişeleştirmesini istemedim. Teksaslı gibi konuştuğumu falan söylesinler istemedim."

Standart Amerikan aksanını mükemmel bir şekilde taklit ederek "Sende gerçekten Teksas aksanı yok," diyor. Onun sofistike sesinden benim alışık olduğum sese geçişini duymak çok komik.

Yine de oradaki erkeklerden bıkmıştım. "Bir daha asla böyle konuşma," dedim ona.

Gülüyor. "Archie'yle konuşmaya devam edeceğim." "Sen öyle yap."

Belki iki ayak genişliğinde bir kaldırımda ilerliyoruz ve bu beni memnun ediyor. Buradaki sokaklar evdeki geniş beton şeritlerden çok farklı ve onların eskiliğini, yabancılığını çok çekici buluyorum. Nehre en yakın uca yaklaştığımızda cadde kıvrılıyor ve daralıyor. Kapıların üzerindeki adresleri işaret . "Neredeyse geldik. Artık temizlik işleri aradan çıktığına göre, ilk büyük görevine hazır mısınız? Çünkü şimdi kış tekmeleme ve isim alma zamanı. İçimden bir ses bu şirketin beni kandırmaya çalıştığını söylüyor ve nedenini hiç bilmiyorum."

Yoğun bir şekilde başını sallıyor. "Evet, patronum endişelerinizden bahsetti. Ve artık hizmetinizde, Erkek Modelken Çevirmene Dönüşen ve Mobilyalı Daire Kiralama Ajanslarıyla Yaşanan Sorunları Çözen Blaze Dalton var."

Dudaklarımı bükerek ona meydan okuyan bir bakış atıyorum. "Ama bunu Fransızca söyleyebilir misin?"

"*Mais oui.*" Tüm bunları sıraladı ve bezelye ve havuç mu yoksa o saçma başlığı mı söyledi bilmiyorum ama her iki şekilde de kulağa hoş geliyordu.

Griffin'i artık "ateşli" olarak düşünemememin dışında.

Günlerimin çoğunu benimle geçirecek olan yakışıklı adama bir göz atıyorum. Onunla sohbet etmekten çok hoşlandığım için Fransız seks partnerim olamayacak olması ne yazık. Onunla fırında tanıştığım andan itibaren zahmetsiz bir şakalaşmaya başladık. Bu tür bir şakalaşmadan vazgeçmek zordur. Ancak, bu profesyonel rolde hayatımda olacağı için onun bu yönünü bırakmak zorunda değilim. Belki başka bir şeye de dönüşebilir. Bir sevgiliden bile daha çok ihtiyacım olan bir şey. "Bir fikrim var, Griffin."

"Fikirlerle oldukça düşkünüm," diyor.

Bu flört etmekten bile daha riskli geliyor. Bu gerçek kalbimi açığa çıkarmaktır. "Benimle arkadaş olmak ister misin?"

Gülümsemesi güzel ve yavaşça yayıldığında içimi ısıtıyor. "Bunu çok isterim Joy."

Griffin

Arkadaş çok yüklü bir kelime. Her türlü anlama gelebilir. Her türlü ilişkiyi kapsar. Derin ve kalıcı bir şey ya da sıradan ve nispeten anlamsız bir şey önerebilen genel bir terimdir.

Bu en önemli ilişkiler için de geçerli olabilir. Kardeşim benim en iyi arkadaşımdı, buna şüphe yok. Paris'te yaşadığımdan beri bir sürü yeni arkadaş edindim. Christian iyi bir dosttur. Her zaman bir içki içmeye, gülmeye, dışarıda bir gece geçirmeye hazır. Ortak bir geçmişimiz var; ikimizin de babaları İngiliz, anneleri başka ülkelerden. Benimki Fransız, onunki Danimarkalı. Burada bir sürü başka arkadaşım da var.

-Bazıları Fransız, bazıları İngiliz, bazıları da başka yerlerden.

Çoğu-bekle, hepsi olsun-önce sevmek istemedi.

Erkekler ve kadınlar arkadaş olamaz demiyorum.

Bir şeyi istemeye başladığınızda arkadaşça davranmak daha zordur ve sonra frene basmanız gerekir. Aslında bu kadın için frene basmak daha doğru.

Ama artık Joy'u hızlı dili ve harika göğüsleri olan, şaşırtıcı derecede ateşli bir Amerikalı olarak düşünemiyorum. Bunun yerine, tüm beyin devrelerini yeniden yönlendirerek onu sadece bir müşteri olarak değil, aynı zamanda en çok istediğim şeyi -şehirden çıkış bileti için para- elde etmek için doğrudan bir yol olarak görmem gerekiyor. Sanırım bir arkadaş tam da olması gereken şey.

Sadece olması gerektiği gibi.

Bunu istemesi iyi bir şey. Şu anda net sınırlar belirlememiz harika bir şey. Önümüzdeki birkaç ay boyunca birlikte çalışırken bize yardımcı olacaklar.

"Arkadaşlar," diyorum ayak parmaklarımın üzerinde ileri geri sallanarak. "İyi bir gibi." Göz kırıyor, sonra gülümsüyor. "Elbette, senin eşin olacağım."

Onu bu şekilde düşünmek zor olsa da, devam edeceğim. "Önce

İçeri girdiğimizde, neden seni kazıklamaya çalıştıklarını düşündüğünü bana daha anlat."

Bana nehre yakın bir caddede üçüncü katta tek yatak odalı bir daire için depozito yatırdığını, ancak kiralama acentesinin şimdi evinin ikinci katta bir stüdyo olduğunda ısrar ettiğini söylüyor. Olasılıkları sıralarken gözleri kısılıyor.

"Benimkini başkasına mı kiraladı? Beni dolandırmaya mı çalışıyor? Üçüncü kattaki daire daha iyi bir manzaraya sahip ve şimdi yabancı olduğum için beni kandırıp daha kötü olanı verebileceğini mi düşünüyor?" İşaret parmağını kaldırıyor. "En , Blaze Dalton ne yapardı?" "Hmm," diyorum çenemi sıvazlayarak, model rolüme kayarak

PI. "Çeviride bir şeylerin kaybolmuş olması mümkün mü sizce?"

Gözlerini deviriyor ve göğsümü dürtüyor. "Çeviride kaybolan şey dairem için vereceğim para. Dil bilmediğim için beni almasını istemiyorum."

". Kısacası, erkek modeli soruşturma tarzıyla, silahları ateşleyerek gitmemi mi istiyorsun?"

Gülerken gözleri kırışıyor. "Evet. Ama bekle, ben sadece çaresiz kız olamam."

Kaşlarımı çatıyorum. "Konuşmayı benim yapmamı istediğini sanıyordum?"

"Tabii ki. Ama bir paspas gibi yuvarlanmak istemiyorum." Sanki bu düşünce iğrençmiş gibi ürperiyor. Üzerinde Joy'un dikkatini çeken Fransızca yazılar olan küçük kalem kutuları ve makyaj çantaları satan küçük sarı bir butiğin önünde durur. Parmağıyla bir tanesinin üzerine dokunarak kelimeleri yüksek sesle tercüme ediyor. "Hayat bir rüyadır."

"sana. Bana pek ihtiyacın yok."

"Ha ha." Dönüp bana bakıyor, gözleri öfkeli. "İşte plan. Önce ben gireceğim, sen de mesela caddenin karşısında bekleyeceksin."

Gözlerimi kısıyorum. "Bunun yardımcı olduğu kısmı açıkla."

Binasının numarası olan yirmi sekizi aramaya devam ederken ellerini hareketli bir şekilde sallıyor. "Çünkü arazinin yapısını öğreneceğim. Durumu değerlendireceğim. Hâlâ bir şeyler çevirmeye çalışıp çalışmadığını anlayacağım. Eğer istediğim daireyi alırsam, harika. O zaman zor durumdaki bir genç kız olmadığım için kendimi kutlarım. Eğer alamazsam, o zaman sana bir işaret veririm, sen de kasıla kasıla gelip o yaptığın şeyi yaparsın."

"Peki benim yaptığım şey ne?" Merakla sordum.

"Biliyorsun. *That vous veux pépé le peu je ne sais quoi voilà oh là là,*" diyor ve Fransızca'nın saçma bir kayıyor. "Ve boom, bitti. Sorun çözüldü."

Elimi koluna koyarak onu durduruyorum. "Arkadaş olduğumuz için bunu sana söylemem gerektiğini hissediyorum ama bu plan kesinlikle mantıklı değil."

Omuzlarını dikleştiriyor. "Çok mantıklı." "Nasıl yani?"

"Çünkü eğlenceli." İri yeşil gözleri parlıyor. "Bir şey var mı

Eğlenceye karşı mı?"

Gözleri parladığında, sanki eğlence uzun zamandır deneyimlemediği bir şeymiş gibi geliyor. İşaret ve orta parmaklarımı birleştiriyorum. "Eğlence ve ben böyleyiz. Ama tüm bu gizli kod olayının istediğin daireyi almana yardımcı olmayacağının farkındasın, değil mi?"

İç çeker, rahatlama yolundadır. Sonra, bir köpeğin kazması gibi izlerinde durur.

"Ne? Burada mıyız? Yirmi sekiz demiştin. Bu bir sonraki," diyorum.

Elini ağzına götürüyor ve birkaç adım işaret ediyor. İşaretini takip ederek uzun pembe bir kapıya ulaşıyorum. Ahşap, kulpu süslü bir şekilde oyulmuş ve bu şehirde gördüğüm en parlak neon pembe tonunda. "Evet, Joy. Bu sıcak pembe bir kapı. Paris renkli bir şehir olabiliyor."

Gözleri taş kapının üstündeki mavi kare numaraya kayıyor. Yirmi sekiz.

Ağzından tiz bir ıslık gibi bir ses çıkıyor.

"Tamam, burası senin binan. Pembeden rahatsız mı oldun? Barbie Rüya Evi ile kötü bir deneyim mi yaşadınız? Yoksa size Pepto- Bismol'u mu hatırlatıyor?"

Başını sallıyor, elini bırakıyor ve kolumdan tutarak beni dairenin hemen önündeki kapı aralığına çekiyor. Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Bir çift Christian Louboutin görmek gibi."

"Tamam. Bu iyi o zaman? Sanırım Louboutin'leri seviyorsun?"

"Onları sadece sevmiyorum. Onlara aşığım. Louboutin'lerin yanında kendimi kontrol edemiyorum. Beni kandırıp kandırmadığı umurumda değil. Şu anda kapısı sıcak pembe olan o binada yaşamaktan başka bir şey istemiyorum."

Bu kadın çok komik. O vahşi, üst düzey bir kasırğa. "Ciddi olamazsın."

Bir anda ifadesi ölümcül bir ciddiyete bürünüyor. "Bu pembe, Griffin.

Pembe."

"Evet, biliyorum."

Kapıyı işaret ediyor. "Kelimenin tam anlamıyla tüm şehirdeki en şirin, en havalı, en gereksiz kapı ve bu yüzden orada yaşamalıyım."

"Bir düşünce diğerini nasıl takip eder?"

"Hiç karşı konulmaz olduğu için bir çanta aldınız mı? İhtiyacınız olmayan bir kolye? Parfüm çünkü çökertici?"

"Garip bir şekilde, hayır," diye kestirip atıyorum.

"Evet, öyle. Ve kapı da aynı. Orada yaşamak istiyorum çünkü Paris'i farklı ve özel kılan her şey burada. Çünkü bu kapıyı evde asla bulamazdım. Çünkü mutlak şirinliğiyle beni kandırmaktan başka bir amacı yok. Bu da demek oluyor ki tüm bu karmaşayı benim için halletmeniz gerekecek çünkü oraya girersem her şeye evet derim."

Elimi omzuna atıyorum, ses tonum son derece ciddi. "Seni anlıyorum

çıkamaz. Kapı iyi bir rugby maçı gibidir. Televizyona çıktığında güçsüzsünüzdür."

Kaşlarını çattı. "Rugby mi? Ha. Daha çok futbol gibi. Gerçek olanından. Ama bu anlamana yardımcı olacaksa, hadi gidelim."

Joy kapı aralığından çıkıp yirmi sekiz numaraya olan mesafeyi kapatırken, gözlüklü, zayıf, keçi sakallı bir adam cep telefonu ile konuşarak sokakta ilerliyor. Sesi yumuşak, ama birkaç kelime yakalıyorum, *o yer olmadığına* dair bir şeyler ve *nedenini biliyorsun* ve sonra *her şeyi çözüyorsun*.

Bu sözlerden hoşlanmadığım için kaşlarımı çatıyorum.

Aramayı bitirdiğinde, arkadaşımı fark etti. "Merhaba! Sen Joy'sun!" Onun elini tutuyor ve sıkıyor. "Ben Stephen. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Evet, tanıştığımıza memnun oldum. Bu benim arkadaşım, Griffin."

Elini tutup tokalaşıyorum, sohbet böyle başladığı için İngilizce konuşuyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Joy'a bakar. "Daireyi şimdi görmek ve anahtarı almak ister misin?"

"Evet, üçüncü kattaki daire," diyorum, hızla Fransızca'ya geçerek.

"Fransızca biliyor musun?" diye soruyor, Joy'u bakmaktan başka bir şey yapamaz hale getirdiği belli olan pembe kapının kilidini açarken hemen araya giriyor. Bu bir kapı, Tanrı aşkına. Bazen kadınları asla anlayamayacağımı düşünüyorum.

Fuayeye doğru ilerlerken, "Bu dile aşinayım," diyorum.

Gülüyor. "Tanıdık. İyi bir tane. O zaman sana bir şey söylemem gerek. Kendimi çok kötü hissediyorum ama ona istediği yeri kiralayamayız."

"Bunu anladı, ama hikaye nedir, dostum? Bektan bir yer için daha fazla para ödemeyecek."

Bir elini kalbine götürür. "Ondan bunu yapmasını asla istemezdim. Asla. Sinsi bir satıcı gibi mi görünüyorum?"

"Tabii ki hayır. Ama ona üçüncü katta bir şeyiniz olduğunu söylediğinizde ve o da size depozito verdiğinde, sonra da ona ikinci katta olduğunu söylediğinizde, bunun tam olarak onun gözünü boyamaya çalışıyormuşsunuz gibi görüldüğünü bilmeniz gerekir."

"Hayır. Bunu asla yapmam. Onun mutlu olmasını istiyorum. Olanları açıklamama ve onun için aklımda olan diğerini göstermeme izin vermelisin." Stephen mermer zemini işaret ederken Joy'un gözleri aşağı kayıyor ve genişliyor. Sanırım o da zemine aşık olmuş olabilir. Ağzı *çok sevimli*.

Onun için güçlü kalmak için bir neden daha.

Stephen dolambaçlı merdivenlerde durur, sonra sesini fısıltıya düşürür, burnu tiksintiyle kırışır. "Sigara."

Joy'un gözleri büyür ve geri çekilir. Bu kelimeyi kesinlikle anlamıştı. "Önceki ev sahibi sigara mı içiyordu?"

Stephen başını sallıyor ve onunla konuşurken İngilizceye geçiyor. "Evet. Temizlenmesi en az bir hafta sürer."

Joy . "Bir hafta bekleyemem."

Heyecanla bir parmağını kaldırıyor. "Tamam. Bu yüzden senin için bir tane daha var."

"Bunu ona neden söylemedin?" Fransızca sordum.

"Çünkü İngilizcem mükemmel değil. Ve onun için *görmesini* istediğim güzel bir yer var."

Joy Fransızca olarak "Sigaradan nefret ediyorum," diyor ve ben de ona gülümsüyorum, her ne kadar çevirmesi nispeten kolay bir ifade olsa da. Yine de bir şeyler bilmesi iyi bir . İngilizceye dönüyor. "Sigara kokan bir yerin yakınından bile geçmem."

Adam gülüyor ve omzuma vuruyor. "Gördün mü? Senin hanım sigaraya dayanamıyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette," diyorum hemen, ne demek istediğini anlamadan önce.
senin hanımın.

"Bunu daha dün, önceki kiracı taşındığında öğrendik. Bu kurallarımıza aykırı ama ne yapabilirsiniz ki? Şimdi temizlemek zorundayız ve bu çok kötü. Hiç hoşuna gitmeyecek. Bana sevdiği ve sevmediği şeylerin uzun bir listesini gönderdi. Eminim hepsini biliyorsunuzdur."

"Evet, tabii ki" diyorum hemen, her ne kadar sadece çikolatalı kruvasan, kahve ve sevimli girişlerin onun artıları listesinin başında olduğunu bilsem de.

"Ancak sahip olduğumuz stüdyo oldukça büyük ve ona indirim yapacağız. Bunu ona açıklamak istedim ama en iyisinin şahsen yapmak olduğunu düşündüm." Joy'a döndü. "Sorun için çok özür dilerim."

"yok," diyor gülümseyerek.

"Şimdi size stüdyoyu göstereceğim. Sanırım beğeneceksiniz," diyor gülümseyerek ve merdivenleri işaret ediyor. "Çok dikkatli olun. Burası eski bir bina ve dar bir ahşap merdiveni var."

İlk adımı atarken Joy'un gözleri parıltıyor. Gıcırtya benzer bir ses çıkarıyor. "Aman Tanrım, bayıldım. Eşit değil."

Gülerken gözlerimi deviriyorum. "Önce kapı, şimdi de engebeli basamaklar. Unutmayın, bunları her gün yürümek zorundasınız."

Başı dik bir şekilde yürüyor. "Umurumda değil. Evimdeki kocaman araba yolumun tam tersi. Bu yüzden bu düzensiz basamakları seviyorum."

İkinci kata ulaştığımızda Stephen dar bir koridorun sonundaki kapıya yöneliyor ve kilidini açarak nispeten iyi aydınlatılmış ve kuşkusuz geniş bir stüdyoya açılıyor.

Joy giriyor, elini ince mutfak tezgahının üzerinde, siyah deri kanepenin arkasında ve sonra ikinci katta olduğu düşünülürse iyi miktarda ışık alan bir pencerenin çerçevesinde gezdiriyor.

Arkasını döndü. "Fena değil. Sadece daha fazla ışık olmasını umuyordum." Bana bakıyor. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Evet. Işığını seviyorsun," diyorum, çünkü Joy'un bir şeyleri sadece sevmediğini çabucak öğreniyorum. Onlara fena halde aşık oluyor. O her şeyin içine giren bir kadın. Ve işte böyle, kirli zihnim her şeyi onun içine sokmak istediğim şeyleri düşünmeye başlıyor.

Saçmalık.

Şimdi beynimdeki pisliği temizlemeliyim.

Stephen'a bakıyorum. Bu işe yaradı. Parmağını dudağına götürüyor. "Hmm."

"Daha fazla ışık alması için bir yol var mı?" diye sordum.

Derin bir nefes alıyor, ellerini birbirine vuruyor ve ikimize birden sesleniyor. "Tamam, ikinizden de hoşlandım. İyi bir anlaşma yapmanızı istiyorum. Siz genç aşıklersınız ve çok fazla enerjiniz var. Bir fikrim var."

Hataları düzeltme içgüdüm devreye giriyor. "Biz-"

Joy ayak parmağıma bastı. Sertçe. Çok iyi anladığım bir dil varsa o da *sana vurduğumda çeneni kapatmandır*. Dudaklarımın fermuarını çekiyorum.

"Bu senin zevkine uygun olmayabilir," diyor Stephen bana, tekrar hızlı Fransızca'ya geçerek. "Aklımdaki daire pek sık kiralamadığımız bir daire. Genellikle Airbnb'de gerçek bir Paris deneyimi yaşamak isteyen ve merdivenlere cesaret edebilenler için." Alnını Joy'a doğru eğiyor. "Hoşuna gidebileceğine dair bir his var içimde. Kendine özgü bir coşkusu var," diyor göz kırparak ve ben de onaylarcasına başımı sallayıp Joy'a dönüyorum.

"Coşkulu olduğunuzu söylüyor ve elinde hoşunuza gidebilecek başka bir şey varmış."

Kaşlarını oynatıyor. "Coşkulu benim göbek adımdır."

Stephen gülümser. "Ama altıncı katta. Buraya ulaşmak için her seferinde engembeli seksen dört basamağı tırmanmanız gerekecek. Asansörümüz yok."

Başımı salladım ve Joy'a genel bilgileri verdim.

şaşırmadığım bir şekilde, "Görmek istiyorum." dedi.

Tırmanıyoruz. Yukarı ve etrafına. Basamaklar her adımda inliyor ve hoşnutsuzluklarını haykırıyor. Bu tam da kimsenin istemediği türden bir tırmanış.

En üst kata ulaştığımızda Stephen bir kapının kilidini açıyor ve çekerek açıyor.

İçeri girdiğinde Joy'un nefesi kesilir. Gözlerini kırpıştırarak güneşle ıslanan daireyi inceliyor. Oturma odasından doğal ışık damlıyordu. Joy pencerelere doğru yürüyor, ellerini küçük bir terasa açılan tavandan tabana panjurların kenarına ve dışarıya bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, artık yapamadığımız şey için mükemmel bir konumda. Kaplumbağalar ya da hamburgerler hakkında derin düşüncelere daldığını hayal etmek için elimden geleni yapıyorum ve bu da kirli bölgeden çıkmama yardımcı oluyor.

Etrafında dönüyor. "Ve parke zeminleri de var. Gah!"

Gülüyorum. "Belki de sana daha fazla ayrıntı ve fiyat verene kadar beklemelisin."

Ama bekleyemiyor bile, çünkü yatak odasının kapısını iterek açıyor. "Daha fazla pencere," diye sesleniyor ve dışarı çıktığında

oturma odasının sonundaki açık bir merdiven setini işaret ediyor. "Bunlar nereye gidiyor?"

"Ah, evet," diyor Stephen dudaklarını bükerek. "Burada bir çatı terasımız var. Bahçe gibi."

Gözleri açılıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıp bir anlığına gözden kayboluyor. Peşinden gidip hızla çatıda ona katılıyorum. Saksı bitkileri ve çiçekler kenarlarda sıralanıyor ve demir bir korkuluk dört ayak yüksekliğinde yükseliyor. Ellerini parmaklığa doluyor ve Paris'in uçsuz bucaksız manzarasına bakıyor. "Her şey," diye , ses tonunda merak var. "Her şeyi görebiliyorum."

Stephen araya giriyor. "Bu biraz daha fazla. Teras yüzünden." Arkasını dönüyor. "Ben alırım."

Stephens gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Aşıklar için mükemmel, değil mi?"

Joy bir elini koluma dolayarak pazumu sıkıyor. Bir an için kolumdaki eli yüzünden nutkum tutuldu. Neden bu kadar iyi hissettirdiğinin hiçbir anlamı yok. Ama öyle ve dokunuşu içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Şimdi bu dairenin aşıklar için ne kadar mükemmel olduğunu düşünüyorum.

Ve pencereden, bahçeden, terastan dışarı bakamadığımız için lanet ediyoruz... yataktan bahsetmiyorum bile.

Sonra Stephen'ın sorusunu ve Joy'un ayağının parmağıma battığını hatırlıyorum ve belki de benimle birlikte oynamamı istiyor.

"Aşıklar için mükemmel." Bir kolumu omzuna doluyorum ve o da yüzünü benimkine doğru kaldırıyor. Bir saniye içinde Stephen gitmiş, sadece bu kadın ve ben kalmışız gibi oluyor ve tek düşünebildiğim o mükemmel kırmızı dudaklara bir öpücük kondurmayı ne kadar çok istediğim oluyor.

Belki de aklımı okuyabiliyor, çünkü dudaklarını çeneme değdiriyor ve bu en ufak dokunuş vücudumda bir sıcaklık patlamasını tetikliyor. Bu oyunu neden oynadığımızdan bile emin değilim ama umurumda da değil.

Beni bıraktığında, "Bugün taşınabilirim. Sorun olur mu?"

Stephen başını sallar. "Mükemmel. Evrakları değiştireceğim. Başlamak için ofisi arayayım."

Merdivenlerden iniyor ve bizi çatıdaki bahçede bırakıyor.

Elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Neden tüm bu genç aşıklar olayına katılmak istedin?"

"Çünkü o adam bir romantik. Bunu onda görebiliyordum. Bize nasıl baktığını ve nasıl etkileşimde bulunduğumuzu katalogluyor gibiydi. Bir parçası bizim bir şey olduğumuz fikrinden hoşlanıyordu. Böyle düşünmesi ona bir şey kaybettirmez." Beni dürtüyor. "Ayrıca, neredeyse öyleydik, değil mi?"

"Neredeyse ."

"Birlikte oynamak seni rahatsız etmedi, değil mi?" "Hem de hiç."

"Sanırım çevirmen ve çevirilen olmaya geri dönebiliriz, Blaze." Göz kırıyor ve merdivenlerden aşağı iniyor.

Onun çatısında yalnızım, şehre bakıyorum. Bu kadın şimdiye kadar sahip olduğum en zor müşteri olabilir, çünkü her saniyemi ona direnerek geçireceğim.

Neşe

Ben hazırım.

Tek ihtiyacım olan son bir aksesuar; neredeyse her kıyafetin son dokunuşu. Çalışma masasının üzerinde duran antika gümüş aynalı tepsiyi incelerken, ilk gün için hangi parfümün en uygun olduğunu düşünüyorum. Çok yoğun bir şey olmasın. Son derece ince bir şey. Hepsinden önemlisi, şık bir şey.

Sonunda bir leylak çalısı olan, ilkbahar ormanındaki yumuşak, nemli bir patikanın hafif kokusunu taşıyan bir tane seçiyorum. Bir koleksiyoncu bana zulasından bir örnek tüp gönderdi ve ben de onu el üstünde tuttum. Kulaklarımın arkasına biraz sürdükten sonra tüpü aynanın taraklı kenarının yanına koydum. Aynalı tepsi yeniydi, bu hafta sonu Marché aux Puces'den, sararmış dişleri olan yaşlı bir satıcıdan satın aldım, başka bir adamla kart oynarken aralarında bir sigara sallanıyordu, bir fiyat havlıyordu. O kadar çok istiyordum ki, pazarlık yapmaya bile kalkışmadım. Sadece ne istediye ödedim.

Şimdi Pazartesi sabahı ve gitme zamanı. Ayakkabılarımı alıp giyiyorum, Kate Spade çantamı omuzluyorum, sonra da kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Başım dik bir şekilde altı kat aşağı . Hmm.

Bu biraz riskli.

Tamam, merdivenleri topuklularla çıkmak zor. Kararlılıkta üstüme yok ama aptal bir sopayla da dövülmedim. Evime dönüyorum, Jimmy Choo topuklu ayakkabılarımı çıkarıp çantama atıyorum ve bir çift parmak arası terlik giyiyorum. Seksen dört engebeli basamaktan aşağı indim.

Her adım *atışında* sessizce *çatı katımı sevdiğimi* söylüyorum. Altı uçuşun çılgınlığını yönetmeyi çok daha kolay hale getiriyor.

Dibe ulaştığımda, zor nefes almıyorum. Nefes alıyorsun.

Her neyse, zaman değişikliğine alıştım ve çoğunlukla

bu adımlara alıştım. Kesinlikle alıştığım tek şey çatı katım. Dün gece ahşap bir sandalyede oturup Eyfel Kulesi'nin ışıklarını seyrederken bir kadeh beyaz şarap içtim.

Hiç fena değil.

Binamın fuayesinden geçerken karnımda kelebekler uçuşuyor, parmak arası terliklerim mermer zemine çarpıyor. Bir elimi karnıma koyarak onları bastırmaya çalışıyorum. Ama yapabileceğimden emin değilim. Sanki okulun ilk günüymüş gibi ve heyecanla doluyum.

Harika iş çıkaracaksın.

Ailem bu hafta sonu Skype üzerinden bana bunu söyledi.

Allison'ın mesajında söylediği buydu. *Muhteşem olacaksın!*

Teksas'tan iş arkadaşım Jeanie bir e-postada böyle demişti. *Bir rock yıldızı olacaksın!*

Umutsuzca inanmak istediğim şey bu ve bu yüzden işe gidip gelmek için kendime otuz dakika daha veriyorum ve metroya doğru yola çıkıyorum.

Merdivenlerden indiğimde, sadece kalabalık değil. Vakumla paketlenmiş kahve telvesi torbası gibi. Peron, omuz omuza vermiş, itişip kakışan, sıkışan, tren istasyona girerken kalabalığın önüne doğru ilerlemeye çalışan insanlarla dolu. Sardalyalar arasında ilerlerken bir karar vermem gerekiyor: Şükran Günü'nde çok fazla yemek yediği belli olan trene doğru ilerlemek ya da geri dönüp bir Uber yakalamak.

Duh.

Gümbürdeyen trenden hızla uzaklaşıyorum, çünkü her ne kadar Parisli olmak istesem de, işe terli, pis kokulu ve yarım milyon kişinin kokusuna bulanmış bir şekilde gelmek istemiyorum çünkü o trende o kadar insan olduğundan eminim.

Buradan sıvışıp gideceğim.

"*Excusez-moi,*" diye mırıldandım. "Pardon." İki takım elbiseli adamın arasına sıkışıp kayarak geçiyorum ve sonra büyük bir kutu taşıyan sağlam bir kadının yanından geçiyorum. Hayranlıkla gözlerimi kırıştırtıyorum. Bu karmaşanın içinde yol alan güçlü bir kadın.

Kalabalığı itiyorum, çantamı Björn'ün içindeki bir bebek gibi vücuduma sıkıca tutuyorum ve sıra sıra dizilmiş kafaların ötesinde basamakları görebiliyorum. Az kaldı.

Sonra sol ayağımdan keskin, yakıcı bir ağrı yayılıyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Sağ ayağıma doğru eğilmeye çalışıyorum ama yer yok ve tek hissedebildiğim ayağıma batan bir bıçak hissi. İşte o zaman büyük hatamı anladım.

Ben muhteşem bir aptalım.

Şehirde parmak arası terlik giyiyorum ve az önce biri ayakkabısının sert tabanıyla ayağıma bastı.

Birkaç dakika sonra kalabalığın arasından hoplaya zıplaya çıktım. Ayağım kanıyor.

Şu elinde yara bandı olan bir erkek hemşireye ihtiyacım var.

* * *

Ayağımda çok çekici bir Küçük Prens yara bandı varken - bu arada Küçük Prens bir lisans fahişesi; her şeyin üzerinde var - Uber aracımın kapısını açıyorum ve şoför beni 7. bölgedeki yeni ofisime götürüyor. Ayağıma bakıp onu inceliyorum. Her şey düşünüldüğünde, küçük lisansörün bir çift Jimmy Choos'un yanında olduğu kadar şık görüldüğünü hiç sanmıyorum.

Birazdan işe gideceğim, yanımda sadece sabah mücadelesinin kanıtı olan bir yara bandıyla. Araba sokaklarda ilerlerken deri koltuğa gömülüyorum.

Ama sabahın en yoğun saatlerinde bir araba sürerken çılgınca bir şey olur.

Buna trafik deniyor.

Küfrediyorum. Mırıldanıyorum. Ayağıma yere vuruyorum. Sanki korna çalan Peugeot'ları, Saab'ları ve Audileri irade gücümle dağıtabilecekmişim gibi camdan dışarı bakıyorum.

İşe yaramıyor.

Saate baktım. Saat sekiz buçuk, yani ilk günümde geç kalacağım. Cep telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyorum ve Marisol'a hızlıca bir mesaj atıyorum.

Çok özür dilerim. Trafiğe takıldım. Birazdan orada olurum.

Telefonu bir kenara koyup köpek gibi pencereden dışarı bakıyorum ve salyangoz hızıyla geçen güzel binaları izliyorum.

Sonunda araba işlek bir sokağın kaldırımına yanaşıyor ve ben de şoföre teşekkür edip iniyorum. Kısa bir süre bakışlarımı kaldırıp 7. işlek bir bölgesindeki ofis binasına bakıyorum, bakışlarımı sokak tabelasına çeviriyorum ve sonra Avrupa tarihindeki en ağır iç çekişi yapıyorum.

Bosquet Bulvarı'ndayım.

Ofisim de Rue Bosquet'de.

Uber'de yanlış sokak adını girmişim. İnledim.

Kaşlarımı çattım. Omuzlarım çöktü.

Yanımdan geçen sıska bir adam bana doğru alaycı bir gülümseme fırlatıyor. "Bugün pazartesi," diyor bilerek.

En azından ben öyle söylediğini düşünüyorum.

On dakika sonra L'Artisan Cosmétique'in ofisine varıyorum, on beş dakika gecikiyorum ve kendime on beş ton kızıyorum.

Griffin lobide bekliyor. Üzerine oturan koyu bir pantolon, deri ayakkabılar ve beyaz düğmeli bir gömlek giyiyor. Çenesi pürüzsüz ve yeni tıraş olmuş gibi görünüyor. Kısa bir süreliğine onu banyo aynasının önünde, çenesinde bir bıçak gezdirirken hayal ediyorum. Sadece havluyla dolaşan bir adamda çok seksi bir şey var.

beline sarılmış, tıraş olurken aynaya bakıyor.

Beni gördüğünde gülümsüyor, sonra gülümsemesi kayboluyor. "İyi misin? Telaşlı görünüyorsun."

Dur işareti gibi bir elimi kaldırdım. "Bugün bile yapamam."

Gülüyor. "'I can't even' tercüme edilmiyor."

"Nihai hayal kırıklığını nasıl ifade edeceklerini henüz bulamadılar mı?

Fransızların derhal bu işe el atması gerekiyor."

"Uluslararası Deyimler ve İnternet Atasözleri Konsorsiyumu'na bir not göndereceğim," diyor ve beni asansöre doğru götürüyor.

"Bunca zamandır beni mi bekliyordun?"

Başını sallıyor. "Ama kendimi bazı İspanyolca bulmacalarla meşgul ettim."

Başımı sallıyorum, sinirli bir şekilde. "Yarım saat erken gelmeye çalıştım. Onun yerine, bir Küçük Prens yara bandım ve rue ile bulvarı ayırt edemeyen bir yeteneksizliğim var."

"Ah, evet. Siz Yankileri ortaya çıkarmak için kullandığımız bir numara. İşe yarıyor mu?" "Oldukça iyi görünüyor," dedim ve yakışıklı adamla birlikte asansöre bindim.

Adamım.

Sinirlerim boğazımda düğümleniyor. "Geç kaldığım için kendime çok kızgınım." "Kendine bu kadar yüklenme. Yeni bir ülkeye alışmaya çalışıyorsun."

İçimi çektim. "Zamanında için bir neden daha," diyorum altıncı katın düşmesine basarken.

Kapılar kapanırken Griffin çenesini kaldırıp bana bakıyor. "Çok güzel kokuyorsun."

Yüzümü bir sırtıma kaplıyor. Artık benim dilimden konuşuyor. "Teşekkür ."

"Sanki ..gibi kokuyor." Sesi kesiliyor ve başını sallıyor. "Yapamam. yerleştirin."

"Leylaklar," diyorum.

Parmaklarını şıklatır. "İşte bu . Berbat bir burnum var. Sanırım hastaneden beri."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Gerçekten hemşire miydin?"

Nefesinin altında küfrediyor. "Hayır. Özür dilerim. Moral bozmak istememiştim." "Hiç de moral bozucu değilsin. Yine de şimdi merak ediyorum."

"Ailemden biri bir süredir hastanedeydi. Vefat etti. Ama hepimiz iyiyiz" diyor ve neşeli bir sırtış takınıyor. "İlk günün için beslenme çantası ve sandviç getirdin mi?"

Başımı sallıyorum, bu kadar ani bir şekilde bu eğlenceli alana geçemiyorum. O haberdan dolayı boğazımda bir yumru varken olmaz. Asansör yavaşlarken, "Griffin, bunu öylece silip atmak zorunda değilsin," diyorum. Bir elimi koluna dolayarak onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Benim için zor olmak zorunda değilsin."

"Ah, ama istiyorum. Çünkü bugün senin günün ve ben iyiyim. İş yerinde harika bir gün geçirmeni istiyorum."

Ona bakıyorum. "Biliyorum ama sanki bir şeyler yaşamışsın gibi geliyor."

Çenesini kaldırır. "Sana odaklanalım, Joy. Bu yüzden buradayım."

İç çekiyorum ama tamamen anlıyorum. Her zaman zor şeyler hakkında konuşmak istemeyiz. Aslında, çoğu zaman hiç konuşmak istemeyiz. Bazen işi yakınlaştırmak çok daha kolaydır.

Yine de her ihtimale karşı son bir kez deniyorum. "Emin misin?" "Eminim."

Yorumunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Ofise vardığımda Marisol beni bekliyordu. Güzelliği karşısında neredeyse kör oluyordum. Uzun boylu ve beyaz-sarışın, elmacık kemikleri tanrıçalar tarafından oyulmuş. Skype'ta olduğundan daha da çarpıcı - görüşmeleri bu şekilde yapmıştık.

"Sizinle resmen tanıştığıma çok memnun oldum," diyor yüzünde sıcak bir gülümsemeyle. "Geç kaldığım için çok özür dilerim."

"Bu konuda iki kere düşünmeyin," diyor. "Sizi ekibinizle tanıştırayım."

Bana koku kimyagerlerini denetleyeceğim laboratuvara kadar eşlik ediyor ve işte o zaman çevirmenim gerçekten işe yarıyor.

"Hepinizle tanıştığım için çok heyecanlıyım ve her birinizle birlikte çalışmayı ve L'Artisan'ın büyümesine, gelişmesine ve erişim alanını genişletmesine yardımcı olmayı dört gözle bekliyorum" diyorum.

Griffin söylediğim her şeyi anında Fransızcaya çeviriyor, ancak ekibin çoğunun kısa tanıtımımı anladığından şüpheleniyorum. Çünkü Fransız iş insanların çoğu iyi İngilizce konuşuyor, bu yüzden Marisol bana bir çevirmen aradığını ilk söylediğinde neden bir çevirmene ihtiyacımız olduğunu sordum. Bir Fransız şirketi olarak L'Artisan Cosmetique'in daha önce yalnızca Fransızca iş yaptığını ve bu nedenle tüm kimyagerlerinin yalnızca kendi ana dillerinde konuşmaya alışkın olduğunu açıkladı. Elbette, birçoğu oturup Nicoise salatası eşliğinde hava durumu ve popüler filmler hakkında konuşmama yetecek kadar İngilizce biliyor. "Merhaba" ve "tanıştığımıza memnun oldum" demek de çok kolay.

Ancak ev ürünlerinin bahar esintisi gibi kokmasını sağlayan kimyasal formülasyonların ince ayrıntılarını tartışabilmek tamamen başka bir konudur.

Açıkçası bu teknik terimleri Fransızca söyleyecek donanıma sahip değilim.

Ve onlarla İngilizce olarak paylaşacağım yeni üretim süreçlerinin kesin ayrıntılarını anlayacaklarını varsaymak çok riskli.

Ergo, Griffin lavanta kokulu bir vücut losyonunu test ederken yanlışlıkla laboratuvarımızı havaya uçurmamamızı sağlamak için burada. Gerçi adil olmak gerekirse, yanma için en olası aday saç spreyi olurdu.

Bu arada, eve döndüğümde yeni bir koku icat ettim ve şarkı gibi kokuyor. Ne zaman saçlarıma biraz sıksam, mikrofonumu çıkarıp hareketli pop şarkıları söylemek istiyorum.

"*Bonjour*, Charles," diyorum üniversiteden geçen hafta mezun olmuş gibi görünen genç bir adama.

"Merhaba Joy," diyor, sesi biraz titrek, belki de sinirden. "Fransa'ya hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim. Dudak kremi konsantresi için son teknoloji ürünü yeni bir formülasyon üzerinde çalıştığınızı duydum," diyorum ve ardından formülasyonunun ayrıntılarını açıklıyorum. "Kontrol etmek için sabırsızlanıyorum."

Bir an için kaşları çatılıyor ve çarkların döndüğünü görebiliyorum, ama Griffin işini yaptıktan sonra Charles gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Ben de bunu dört gözle bekliyorum" diyor.

Benim yaşlarımda, ince porselen tenli ve gergin bir gülümsemeye sahip bir kadınla tokalaşıyorum. "Memnun oldum, Adaline."

"Ve sen."

Ardından, Austin'de ince ayarını yaptığım en iyi uygulamalara yönelik genel yaklaşımımı paylaşarak işin özüne iniyorum.

Ve cidden, Griffin benim adıma Fransızca konuşurken kulağa çok hoş geliyor - prototip, formülasyon ve molekül ölçümleri gibi kelimeleri söylediğinde daha da iyi. Bu sadece içindeki tüm yanmayı harekete geçiriyor.

"Ve eğer uygunsuz bir şey söylersem, hepsi onun suçu," diye şaka yapıyorum ve o çevirmeden önce birkaç kahkaha topluyorum. Çevirdiğinde daha fazla kahkaha geliyor.

"Ve eğer komik bir şey söylerse, bu da benim hatam olur," diye İngilizce ekliyor, sonra bana bakıyor ve kimse bakmıyorken göz kırpmıyor.

Sanki bir sırrımız
varmış gibi. Ve biraz
var.

* * *

Griffin o kadar hızlı ki dil engeli ertesi gün koku laboratuvarında bizi neredeyse hiç yavaşlatmıyor. Hesaplamalar ve karışımlar hakkında söylediğim her şeyi onun aksanlı sesinden duymak da biraz komik.

Ancak kadınlara yönelik bir vücut spreyini nasıl yenilemek istediğimi açıkladığımda Charles, Griffin tercüme etmeden önce bir soru soruyor.

Charles molekülün adını yanlış söylemiş. Doğrusunu paylaşıyorum ve Bay Seksi Kimya Fransızca'da kulağa daha hoş geliyor.

Charles başını sallar. "*Je comprends maintenant.*" Şimdi anlıyorum.

Ben de öyle! Çok basit bir cümle olmasına rağmen Charles'ı ilk seferde anladığım için kendime bir puan veriyorum. Ama bir yerden başlamam lazım.

Programı Griffin'in sabahları burada olacağı şekilde ayarladık, ki bu da benim laboratuvardaki diğer kişilerle çalıştığım zaman ve ayrıca diğer bölüm başkanları ve benimle toplantılara katılıyor. Bunun çok yararlı olduğu ortaya çıktı çünkü pazarlamacı kızlardan biri toplantı başlamadan önce meslektaşına şöyle diyor

Çarşamba günü masadaki mini çikolatalı tartların şimdiye kadar yediklerinin en kötüsü olduğunu söyleyen Griffin kulağıma fısıldıyor ve bir tane almamam konusunda beni uyarıyor.

İşte bu tür bir yardımı gerçekten takdir ediyorum.

Ama yanımda olmadığı zamanları da seviyorum. Öğleden sonraları işimle baş başa kaldığımda. Konuşmak zorunda olmadığı zamanları da seviyorum. Bir şekilde, bu daha kolay.

Sessizlik, kristal berraklığında anladığım bir dildir. Yeni bir yüz kremi için yasemin formülasyonunu içime çektiğimde, koku kelimelerin ötesine geçer. Huzurlu günlerin ve özel bahçelerin anılarını çağırıştırıyor. Rahatlama kokusunu yeniden ifade etmeme ya da yorumlamama gerek yok çünkü bu bir ruh hali, ziyaret etmek istediğim bir yer.

Burada, kendi düşüncelerimin sessizliğinde, o yolculuğa çıkıyorum.

* * *

İlk hafta hızla geçiyor ve ben evde hiç olmadığı kadar meşgulüm. Beynim yorgun, ama iyi bir egzersiz gibi hissettiren türden, sanki beyinsel egzersiz için her kası kullanıyormuşum gibi. Boş yere herkesin ne dediğini anlamaya çalışıyorum ama tek başarabildiğim orada burada geçen kelimeler. Bir fiile -ooh, bu *satın almak* anlamına geliyor- ya *da* bir isme -birisi çöp kutusundan bahsetti- odaklanacağım

-Ama genel olarak bir anlaşılmazlık denizinde yüzüyorum. Öğle yemeğinden sonra ofise döndüğümde resepsiyonist beni önce Fransızca sonra İngilizce selamlıyor ama koridorda yürürken herkes kendi dilinde konuşuyor.

Keşke onları anlayabilseydim. Keşke Griffin burada olsaydı da çikolatalı tart dedikodularını tercüme etseydi.

Meraklı biri olduğum için değil. Gerçi bir yanım öyle. Onları anlamak istiyorum çünkü kendimi kör hissediyorum. Sağır.

Dilsiz.

İçimdeki şalterler bir açılıp bir kapanıyor, yarı güçle çalışıyorum. Bir fırına, bakkala, sinemaya girdiğimde kafamda bir bulanıklık oluyor.

Geçinip gidiyorum. Ama kelimeler ve cümleler üzerimde uçuşuyor. Onlar karanlık, onlar bulutlar. Ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, günümü aydınlatmıyorlar.

Cuma günü yola çıkarken aklım yıllar önce okuduğum, mavi saçlı bir kıza evlat edinen babası tarafından her yıl doğum gününde diller hediye edilen bir kitaba gidiyor. Bu bir fantezi masalı, ama yine de on sekiz yaşına geldiğinde birçok dil konuşuyor.

Ve bunları öğrenmek zorunda değil.

Ona verdiği hediyeler beyindeki bir düğmeyi çevirir. Tek bir kelimeyi bile anlamazken her birini anlamaya başlıyor.

Şanslı sürtük.

O sihirli hapi istiyorum.

Daireme yaklaştığımda bir otobüs gürültüyle yanımdan geçiyor ve ben de doğru bakarak yan tarafındaki reklam panosunu okumaya çalışıyorum. Kırmızı bir giymiş bir zürafa ve seçebildiğim tek kelime *sanat*.

Çünkü iki dilde de aynı lanet kelime.

Deniyorum, deniyorum, deniyorum ama harfler dönüp dans ediyor ve sanki göz doktoruna gitmişim, göz testinde *EFGD*'ye bakarken gözlerimi kısıyorum ama sadece karalamalar görüyorum.

Yeşil otobüs duraktan uzaklaştığında egzozundan bir duman bulutu püskürüyor. Öksürerek elimi gözlerime sürüyorum.

Adımlarıma devam ediyorum, sokağımın köşesini dönüyorum. Göz kırıyorum. Gözümde tuhaf bir şey hissediyorum. Bir böcek ya da kir parçası gibi. Griffin'le kahve içmek için bulduğum kafenin önünden geçerken tekrar ovuşturuyorum. Kıvrılmış parmaklarıma baktığımda, üzerlerinde filmimsi dairesel bir lens olduğunu görüyorum.

Yolumda durdum, etrafımda döndüm ve bir pencere aradım. Kontak lensimi geri takarken içine bakabileceğim bir şey. Ama elimde çoktan kurumuştur. Hayal kırıklığı içinde Rumpelstiltskin tarzı atlamayı düşünüyorum, ama bunun yerine kaldırımın ortasında durup göz kapağımı açık tutuyorum ve o kötü çocuk gözüme geri döndü.

Ouch.

kuru girince acıyor.

Ama evime yakınım ve kontakt lens solüsyonum var.

Seksen dört adım sonra kendimi düzeltiyorum.

Lenslerimi her gece çıkarmadığım için Fransa'ya lens solüsyonu götürmek aklımın ucundan bile geçmedi ve bu gözüm çok fena ağrıyor.

Merdivenlerden aşağıya, köşeyi dönüp eczaneye doğru ilerliyorum.

Rafları tararken sanki bir duvara çarpmışım gibi hissediyorum. Kontakt lens solüsyonu için kullanılan kelimeleri bilmiyorum. Solüsyonu nasıl bulacağımı bilmiyorum çünkü BURADA HER ŞEY FARKLI GÖRÜNÜYOR.

Yani tezgâha gidip o nefret ettiğim şeyi yapmam gerekecek. *Başarısızlık*.

Dili konuşmakta başarısız olacağım. Bu en temel işi başaramayacağım.

Kendime olan güvenim iyice sarsılmış bir halde tezgâha doğru ilerledim ve bozuk bir Fransızca ve İngilizcenin iğrenç bir karışımıyla kontakt lens solüsyonu istedim.

Eczacının buruşuk yüzündeki şaşkın bakış bana işi berbat ettiğimi söylüyor. Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum. Gözlerimi işaret ediyorum, başımı arkaya yaslıyorum, neye ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Çok geçmeden beni anlıyor.

Daireme döndüğümde lensi durulayıp tekrar yerine . Bir kadeh şarap doldurup çatıma çıkıyorum. Pembe gün batımı güneşi ufkun altına çekerken derin bir iç çekerek sandalyeye uzanıyorum. Bir yudum aldığımda, alacakaranlık başlıyor

Seine Nehri'nden Sacré Coeur'e kadar şehri yumuşak, soluk bir ışığa bürüyor.

Paris'te sevdiğim o kadar çok şey var ki, yine de bir haftadan uzun bir süre önce buraya ilk indiğimden daha yabancı geliyor. Akıntıya karşı yüzmeye çalışan bir balık gibiyim ama akıntının ne tarafa çekeceğini bilmiyorum.

Bulunduğum noktadan, binalar sıcak ve yumuşak bir ışıltıyla yıkanırken, her şey mümkünmüş gibi geliyor. Ama merdivenlerden inip pembe kapının ardına geçtiğimde sokakların bir savaş alanına döneceğini biliyorum. Güzellik ve hüsrân.

Bu şehirde hayatta kalmak için sessiz sinemadan daha fazlasına ihtiyacım olacak. Telefonuma uzanıyorum.

Çatıda şarap içiyorum. Kulağa mükemmel geliyor ama hala seni özlüyorum.

Allison: Öğle tatilimde In-N-Out Burger'de yemek yiyorum. In-N-Out olmasına rağmen beni kıskanıyorsan delirmişsin demektir.

Joy: Özlediğim tek Amerikan yemeği.

Vites değiştiriyorum ve Austin'de diğer koku takıntılı kızlardan oluşan çevrimiçi bir forum aracılığıyla bağlantı kurduğum bir parfüm blog yazarının e-postasını takip ediyorum. Paris'te yaşayan bir Amerikalı olan Elise internetten arkadaşım oldu ve buraya taşınacağımı öğrendiğinde bana bir araya gelmemiz gerektiğini söyledi. İş için seyahatleydi ama bu hafta döneceğini söyledi, ben de ona kısa bir not gönderdim ve ardından Paris'te bir Cuma gecesi ben tek başımayken herkesin ne yaptığını merak ederek ufuk çizgisine baktım.

Griffin'in ne yaptığını merak ediyorum.

Telefonum çalıyor. Bir cevap için çok hızlı.

Ama metni açtığımda Griffin'in adını görüyorum.

Griffin

Öğleden sonra geç saatlerde sekiz mil koşarken, son kısımda Lüksemburg Bahçeleri'nden geçerken, yeni bir müzik grubu kulaklarımda çınlarken muhtemelen Joy'u düşünmemeliyim.

Bu sekiz milde önceki kişisel rekorumu kırdıktan sonra duş alırken kesinlikle onu düşünmemeliydim.

Şu anda bu duşta benimle birlikte nasıl görüneceğini kesinlikle hayal etmemeliyim. Ama bu o kadar harika bir görüntü ki, işimi hallkendimi biraz rahat bırakıyorum.

Sanırım bu, metro merdivenlerinden koşarak inerken ve bu gece Le Marais'nin kalbine giden kalabalık bir trene sıkışırken Joy'a mesaj atmayı düşünmemem gerektiği anlamına da geliyor. Ancak bugün şu ana kadarki seyahatlerimde iğrenç düşüncelerimin beni nereye götürdüğü göz önüne alındığında, onunla kontrol etmek uygunsuzluk yelpazesinde pek de uygunsuz görünmüyor.

Ayrıca, kendime sadece yardımcı olduğumu söylüyorum. Buna neredeyse ben de inanıyorum.

Griffin: 1-10 arası. Parisli olarak ilk resmi haftanız nasıl geçti? Açıkçası, sabahlarınız benimle geçirildiği için mükemmeldi.

Christian'la buluşmak üzere trene bindiğimde, onun hızlı yanıtını açıyorum.

Neşe: Sabahlarım gerçekten de çok güzeldi, ancak hala şehirdeki en iyi çikolatalı tartın peşindeyim. Ayrıca ben pek Parisli sayılmam. Daha çok bir Parisli nakli gibiyim.

Griffin: Ah, evet. Deniz biyolojisi çalışmalarımda bu yabancı türü duymuştum. Onlarla nasıl başa çıkacağınızı bilmiyorsanız çok tehlikelidirler.

Eminim öyledir! Her neyse, aynı anda hem harika hem de berbattı. Bu akşam bir otobüs dumanını üzerime kusacak kadar iğrençti, bu da bir kontakt lensimi düşürmeme neden oldu, bu da kontakt lens solüsyonu almak için eczaneye gitmem gerektiği anlamına geliyordu.

Griffin: Kulağa pek ideal gelmiyor ama korkunç da sayılmaz.

Joy: Oh, inanın bana, eczacıya neye ihtiyacım olduğunu söylemeye çalıştığımda altı yönden korkunçtu. Dili daha önce hiç kesilmemiş gibi kestim.

Griffin: Kelimeleri katlettiğinden şüpheliyim. Beni arayabilirdin. Yardım etmekten mutlu olurdum.

Joy: Çok nazıksınız ama kendi ayak işimi kendim yapabilmeliyim.

Griffin: Elbette. Anlıyorum. Unutmayın ki biz arkadaşız ve arkadaşlar arkadaşlarına *solution pour lentilles de contact almaları* için yardım eder.

Gösteriş.

Tren yeraltında gümbürdeyerek durağıma yaklaşırken gülüyorum.

Griffin: Her neyse, dili öğrenmek yıllar alır. Kontakt lens solüsyonu için kendini hırpalama. Gözlerin daha iyi mi?

Mükemmel. Şimdi onları çatı katındaki muhteşem manzaranın tadını çıkarmak için kullanıyorum. Bu yeri kapmama yardım ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel.

Griffin: Hızlı karar verme yeteneğin, dumandan nefret etmen ve pembe kapılara olan aşkınla bu puanı aldın.

Çok yardımcı oldun. Tıpkı işte de son derece yardımcı olduğun gibi.

Griffin: En sevdiğim müşterilerimden birisin. Ama shhhh. Diğerlerine söyleme.

Bu bizim sırrımız olacak.

Kısaca, keşke başka sırlarımız olsaydı. Ya da gerçekten, keşke olabilseydi. Ve keşke bu konuşmayı yüz yüze yapıyor olsaydık. Daha iyi düşünmeden, başka bir mesaj gönderiyorum.

Griffin: Bu gece ne yapıyorsunuz? Bir grup içki içmeye ve Le Marais'de eğlenmeye gidiyoruz. Oraya hiç gittin mi? Bize katılmalısın. Isırmayız.

Davet için teşekkürler! Ama bu şarap aklımı başımdan aldı. Sanırım bu gecelik bu kadar yeter. Tırnak makası ve çamaşır kurutma rafı almakla meşgul bir hafta sonum var. Ayrıca, ısırarak her zaman kötü bir şey değildir.

Uygunsuzluk yelpazesinde Joy benim takımıma katılmış gibi görünüyor. Cevap yazarken sırtıyorum.

Griffin: Isırmak çok iyi bir şey olabilir. Her neyse, gece daha yeni başlıyor. Fikrini değiştirirsen beni ara. Aksi takdirde, makas ve çamaşırlarla iyi şanslar.

İyi geceler, dostum.

Griffin: İyi geceler, dostum.

Metro istasyona girdiğinde trenden inip ailemi arıyorum. Annem üçüncü çalışta cevap veriyor. "Griffin, sesini duyduğuma sevindim. İyi misin?"

"Anne, ben iyiyim. Söz veriyorum," diyorum, keşke onun endişelerini gidermenin bir yolu olsaydı. Benden gelen bir telefona en kötüsünü beklemeden cevap vereceğini hiç sanmıyorum.

"Oh, iyi," diyor, sesinde rahatlama var. "İşler nasıl?"

"Bu harika bir şey. Yeni bir müşterim var," diyorum, sonra ona kısaca L'Artisan ve Joy'dan bahsediyorum ve maraton antrenmanım hakkında sorular soruyor. Ona zamanımı geliştirdiğimi söyledikten sonra babamın yemek öğrenme çabalarının nasıl gittiğini soruyorum, çünkü birkaç ay önce yemek kurslarına gitmeye karar vermişti - sanırım meşgul olmak için.

"Bana sosis ve püre yaptı. Berbatı."

"Doğal olarak. Ona söyle sana güzel bir şeyler yapsın, mesela coq au vin," diyorum, çünkü Fransız yemeklerini İngiliz yemeklerinden çok daha fazla seviyor.

"Hayır. En sevdiğim yemekleri mahvetmesine izin veremem."

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra vedalaşıyorum, kardeşimin bir dileğini daha düzenli olarak yerine getirmeyi başardığım için içim huzurla doluyor.

Muhtemelen en kolayı bu.

Not: Anne ve babanıza iyi davranın. Onlar için çok zor.

Kardeşim bir koşucuydu, ilkokulda kros yarışlarında öne çıkmıştı. Sarı saçları, mavi gözleri, mutlu-şanslı ruhu ve sahadaki başarısıyla bir mıknatıs gibiydi. Öğle yemeğinde hem erkekler hem de kızlar ona akın ederdi. Okuldan sonra her zaman kalabalığın ortasında takılırdı.

Benden daha genç olduğu için ona bildirmekte özgürdüm.

Başarısının kafasına girmediğinden emin olun.

"Bahse girerim beni yakalayamazsın," demiştim Ethan'a bir sabah spor ayakkabılarını bağlarken. O on beş yaşındaydı. Ben on altı yaşındaydım.

Güldü. "Ciddi misin? Cidden seni yakalayamayacağımı mı düşünüyorsun? Seni dangalak. Bana asla yetişemezsin."

Alay ettim. Evimizdeki kanepede ellerimi başımın arkasında birleştirirken, "Seni geçtiğimde oflayıp pufluyor olurdun ve az önce ne olduğuna dair hiçbir fikrin olmazdı," dedim. "Daha dün gece rüyamda bir maraton koştuğumu gördüm. Birinci oldum. Ve ilk kez koşuyordum. Bunun olacağına hiç şüphe yok."

"O zaman ayakkabılarınızı giyin ve bu rüyanın nasıl kâbusa dönüştüğünü görmeye gidelim."

Gözlerimi devirdim. "Peki."

O haklıydı.

Kıçımı tekmeledi. Ama

ben de haklıydım.

Beklediğimden daha hızlıydım. Düşündüğümünden daha fazla keyif aldım. Ya da belki sadece rekabetten hoşlanıyordum. Aramızda sadece on üç ay vardı, bu yüzden neredeyse her konuda rekabet etmenin yollarını bulduk - spor, kızlar, okul, video oyunları, hatta babam bize ev işlerini hemen yapmamızı söylediğinde odamızı en hızlı kimin temizleyeceğı gibi saçma şeyler. Daha sonra, maraton koşma yarışında beni yendi - kazadan önce bir maraton koşmuştu.

Ayrıca felç olmadan birkaç ay önce birlikte 10K koşmuştuk. Bu en büyük yarışmaydı. Baştan sona başa baştık ama sonunda ben öne geçtim ve onu geçtim.

"Seni otuzbirci," demişti bitiş çizgisinde nefes nefese kalmış bir halde. Ama yüzünde hınzır bir sırıtış vardı ve kısa bir an için, bir nedenle kazanmama izin verip vermediğini merak ettim. Yine de kendi başıma kazandığıma inanmayı tercih ederek bu düşüncayı aklımdan uzaklaştırdım.

Daha sonra, tekerlekli sandalyesindeyken, bacakları çalışmaz, kolları da neredeyse işe yaramaz haldeyken, "Londra 10.000'i kazanmana izin verdiğimi biliyorsun," demişti.

"Yapmadın," dedim ona.

"Ben de öyle yaptım. Çok kolay oldu. Tam orada, sonda mı? Hatırlıyor musun?"

Londra'daki dairesinde öğle yemeğı için çorba ısıtırken ona "Seni adil bir şekilde yendiğimi," demiştim.

"Bir sakat tarafından dövüldüğünü kabullenemiyorsun."

Etrafımda döndüm. Çenem dikleşmişti. Omuzlarım gergindi. "Sakın o kelimeyi söyleme. Asla."

Gözlerini devirdi. Bu konuda oldukça iyiydi. "Ben kabul ettim. Sen de kabullenmelisin," dedi. Arkadaşlarıyla geçirdiği bir geceden sonra eve dönerken sarhoş bir sürücünün çarpmasının üzerinden bir yıl geçmişti.

"Kabul etmiş olsan bile, o kelimeyi kullanmanı istemiyorum. Ayrıca," dedim sobaya dönerken, "Londra 10.000'de bacaklarını tam olarak kullanabildiğini ve yine de seni yendiğimi kabul etmelisin." Sırıttım ve o da hemen tekerlekli sandalyesini bana çarpmaya çalıştı.

Başarısız oldu. "Tekrar yarışacağız. Kanıtlamak için bu sefer seni yeneceğim. Sandalyede bile."

"sende."

Christian'la buluşmaya giderken engebeli bir kaldırımda ilerlerken, Ethan'ın yine yarışmanın bir yolunu bulacağını düşünmeden edemiyorum. Ayrıca, kaldırımlar taş döşeli olsa bile, sokak köşeleri onunki gibi motorlu bir sandalyenin asla sığamayacağı kadar dar olsa bile, Paris sokaklarını kolayca idare edebildiğim için ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemiyorum.

Bazı günler, yürümek gibi en temel fiziksel başarı da dahil olmak üzere kolaylıkla yapabildiğim her şeyin, kardeşimin son üç yıldır yapamadığı şeyler olduğunun farkındayım.

Hayatımın bir saniyesini bile hafife alamam.

Bu, Cuma gecesi arkadaşlarıyla dışarı çıkmak anlamına gelse bile. Ethan, enfeksiyon nedeniyle evden çıkamayacak kadar hasta olduğu bir akşam, "*Hayat yaşamak içindir*" dedi. *Evde kalmayın. Dışarı çıkın. çıkarın. İkimiz için de fazladan tadını çıkar.*

"Yapacağım," diye fısıldıyorum yürürken, bir hayaletle konuşuyorum.

"Yapacağım."

Sonra, düşüncelerimi bir kenara itip şimdi ve buraya odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Bara vardığımda Christian'ı çoktan bir bardak bira içerken buluyorum. Televizyona bağıyor -ekrana hızlı bir bakış attığımda hakemin az önce Danimarka takımı aleyhine bir penaltı kararı verdiğini görüyorum.

"Şunu gördünüz mü? Bu çok saçma" diyor ve televizyonu çılgınca işaret ediyor.

"Evet, takımınız bunu hak etti."

"Asla olmaz. Hakemlerin hepsi bize karşı."

Bir tabure kaparken gülüyorum. "İşte bu kadar. Danimarkalıları, bilirsiniz işte, herkes dışında kimse sevmez."

Dişleri bembeyaz parlayan bir gülümseme yayıyor. "Çünkü çok . Uzun, geniş, kaslı."

"Ve alçakgönüllü de. Bunu unutmayın."

Barmen geldiğinde, bir bira sipariş ediyorum ve parmaklarımı

Ben beklerken barda.

Oyun reklama gider ve Christian bakışlarını setten çeker. "Demek birkaç ay daha bu boktan şehirde biz ayak takımıyla takılıp kalacaksınız."

"Evet, Paris berbat bir yer."

Gülümsüyor. Paris'i seviyor. Bir keresinde bana hayalindeki işin muhteşem bir Fransız kadınının muhafızı olmak olduğunu söylemişti. Tercihen birkaç yaş büyük bir kadın. Genç kadınlar onun ilgisini çekmez. Birkaç yaş büyük bir kadın mı? Bu onun ilgisini çeker. Ve ideal olarak, her gece onun ihtiyaçlarını karşılayacak ve her gün nehir boyunca dolaşacakmış. Henüz onu bulamadı ama hayaline olan bağlılığına hayranım.

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?" diye soruyor, sesi biraz daha ciddi.

"O kadar da kötü değil. Sadece üç ay. Özellikle de müşteri eğlenceli biri olduğu için."

Christian kaşlarını çatı. "Eğlenceli mi? Kadın gibi mi?" Son kelimeyi sanki iki heceden daha fazlası varmış gibi uzatıyor.

Gülüyorum. "Müşterinin kadın olduğunu söyledim mi?"

"Hayır, ama erkek bir müşterinin eğlenceli olduğunu söyleyeceğinden şüpheliyim. Onu becermek istiyorsun, değil mi?"

Sanki aklımı okuyabiliyor. "Hayır," diyorum, içimdeki inkâr tüm gücüyle çalışıyor.

"Yalancı."

Neyse ki barmen biramla geliyor ve bana geçici bir rahatlama sağlıyor. "Teşekkürler dostum," diyorum ve bara birkaç avro atıyorum. Barmen başıyla onaylıyor ve kasaya bırakıyor.

Bir yudum aldıktan sonra Christian bana bakıyor.

"Bekliyorum." "Neyi bekliyorsun?"

Omzuma bir şaplak attı. " et. Onun eğlenceli olduğunu söyledin. Bu yüzden ondan hoşlanıyorsun," diyor, şarkı söyleyen bir genç kız tonu takınarak.

"Süslü olmak çok kibirli. Sadece 'Ondan hoşlanıyorum'

diyebilirsin." Parmağıyla beni işaret ediyor. "İtiraf ettin.

Biliyordum." "Piç kurusu," diye mırıldandım.

"Demek ondan hoşlanıyorsun. biri?"

Aklıma Joy'un bir görüntüsü geliyor. Kıvrımlı, zeki, esprili Joy. Uzun bacaklar, harika saçlar, gür dudaklar. Günlerce süren bir espri anlayışı. Güneş ışığı gibi bir gülümseme. Daha önce pek deneyimlemediğim bir yaşam sevincinden bahsetmiyorum bile. Pembe kapısından terasına, kontakt lens solüsyonu ve kruvasan isteme cesaretine kadar, o başka bir şey.

"Eğlenceli, akıllı, zeki ve biraz da deli," diyorum ama bu onu özetlemeye yetmiyor.

Titriyor. "Deli dolu olanlardan uzak durmaya çalışıyorum." "İyi anlamda deli. Çılgın, yani vahşi bir enerjisi var."

"Ah," diyor başını sallayarak. "Vahşiliği severim. Vahşi olmak en sevdiğim özelliklerimden biridir." "Vahşiliğe içeceğim."

"Ve sen de çevirmenliğini yaptığın vahşi kadın için yanıp tutuşuyorsun. Bu senin için nasıl gidiyor?"

" değil. Tamamen profesyonelce davranıyorum." Bir içki daha alıyorum. Başını salladı. "Bunu yapmanın tek yolu bu."

"Bir müşteriyle ilişkiye girmek berbat bir fikir," diyorum, çünkü bu kendime sürekli söylemem gereken bir şey.

"Bilmiyor muyum?" Christian birkaç ay önce müşterilerinden biriyle çıkmıştı, iğ okulundan yeni mezun olmuş bir kızdı. Sonu iyi bitmemişti, çünkü müşteri onunla ateşli Viking bebekleri yapmak istediğine karar vermişti. Neyse ki, kızın ona pençelerini geçirme girişimleri görevin sona ermesiyle aynı zamana denk geldi ve bu da kızın Danimarka'ya dönmesiyle aynı zamana denk geldi. Onu kendisiyle birlikte İskandinav'ya dönmeye ikna etmek için çok uğraştı. Hamile olabileceğini bile iddia etti. Hamile değildi.

Bir müşterisinin bu ülkeden ayrıldığını görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Sen de aynı hataya düşme," diyor, kadehini kaldırıp bir yudum alırken sesi son derece ciddi.

"Yapmayacağım," diyorum hemen.

"İş ve eğlenceyi birbirine karıştıramazsınız. Sahip olduğumuz işlere sahip olduğumuz için şanslıyız. Sıra dışı yeteneklerimiz var. Etrafta dolanarak bunları mahvedemeyiz."

"Kesinlikle."

Bardağı bırakıyor ve kolunu genişçe açıyor. "Ayrıca, güzel kadınlarla dolu bir şehirde yaşıyoruz. Ve diğer erkeklere göre ne avantajımız var biliyor musun?"

"O da ne?" "Sik kafalı.

Bilirsin işte."

"Tanrım, onların dilini konuşuyoruz ama başka bir yerden gelmiş olmanın havasını taşıyor olabilir miyiz?"

Christian kurt gibi sırtıyor. "Kadınlar geldikleri yerden olmayan erkekleri severler. Ötekini severler. Yabancı olanı. Yabancıyı. Gizemli olanı. Bu nedenle, Paris'teki güzel hanımların cömertliğinin tadını çıkarmak ve onlara en üst düzeyde zevk vermekle ahlaken yükümlüyüz."

Kaşımı kaldırıyorum. "*Ahlaki olarak mı?* Bu ahlaki bir zorunluluk mu?"

Yumruğunu bara vuruyor. "Tam ve eksiksiz bir ahlaki yükümlülük. Bundan kaçamayız. Bu bir askerin alayını terk etmesi gibi olur."

"Bu bir görev o zaman?"

"Kendimi tamamen onurlandırmaya adanmış bir şey. Sen de öyle olmalısın. Bu senin ölmeden önce yapılacaklar listende yok mu?"

Aslında iki numaralı madde. *Bütün Fransız kadınlarla yat.*

Harfi harfine uymadım. Ya da ruhu. Ama Ethan'ın, onun bazı sözlerini yerine getirmek için üzerime düşeni yaptığım için memnun olacağını hissediyorum.

Geçen yıl boyunca Paris'te geçirdiğim gecelerden çok keyif aldım. "Kardeşim açıkça her şeyi düşünmüş."

Christian kardeşimin listesinin ayrıntılarını paylaştığım birkaç kişiden biri. Sakin bir adam ve da bir kardeşi var, o yüzden anlıyor. Onların son isteklerini sorgulamazsınız. Sadece onları onurlandırırsınız. "Biliyorsun, bu konuda sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. İhtiyacın olursa," diyor rahat bir omuz silkmeye.

"Yapılacaklar listesinin böylesine ağır bir maddesini üstlenmeniz ne kadar asilce."

"Ben düşünceliyimdir. Bakalım bu gece bunu onurlandırabilecek miyiz?"

Bedenime ve kalbime yakın tuttuğum listeye geri dönüyorum. Listede Ethan'ın yapmamı istediği başka bir şey daha vardı. Derin düşüncelere dalmış gibi çeneme dokunuyorum. "Ayrıca, Ethan için bir şey daha yapmama yardımcı olacak."

"Bu ne?"

"Değer verdiğiniz birinin hayallerine ulaşmasına yardımcı olun."

"Peki bu kişi kim?" "Sen, pislik."

"Aynı cümle içinde hem iltifat edip hem de aşağılamana bayılıyorum."

"Defol git."

Çenesini kaldırıyor. "Bana yardım düşündüğün bu rüya nedir?" "Bu sadece senin en büyük dileğin değil mi? Tutulan bir adam olmak?"

Kristal mavisi gözlerini kırıştırıyor. "Sabırsızlanıyorum. Bütün gün ve gece ona hizmet etmemi isteyen ateşli, zengin bir kadınla otuz yaşında emekli olma hedefimi gerçekleştirmeme yardım edecek misin? Seni çok seviyorum." Omzuma vurmak için uzandı. "Sen gerçek bir eşsin, Griff."

Gülüyorum ve biranın kalanını geri atıyorum. "Sen zaten bir kez emekli oldun," diyorum, çünkü Christian piyasalarda çok para kazandı ve bu da ona Şimdi istediğini yapma lüksünü verdi. "Ama asla bilemezsin. Belki birkaç dakika içinde kapıdan içeri girer ve ben de bunu başardığımı söyleyebilirim."

Dürüst olmak gerekirse, Ethan'ın dilekleri arasında birinin hayalini gerçekleştirmesine yardım etmenin neden yer aldığı konusunda hiçbir fikrim yok. Bunu hiç detaylandırmadı. Ama o , bu yüzden ben de yapmalıyım.

Christian, "Belki senin için de bir tane buluruz," diye öneriyor.

Ancak bir grup güzel kadın yapışkan elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar giyerek Christian ve benimle sohbet etmek için bara geldiğinde, kendimi onlarla hiç ilgilenmezken buluyorum.

Ve nehrin diğer tarafındaki çatıda oturan kadına mesaj atmaya büyük bir ilgi duyuyor.

Neşe

Durmalıyım. Gerçekten durmalıyım. Bu sefer suçu aksana bile atamam. Ne de olsa mesajlaşırken aksanı duyamazsın.

Ayrıca, mesajları o kadar da yaramaz değil.

Sadece komik.

Benimle dalga geçtiğinde bile.

Cuma gecesi bana mesaj attı, Fransızca ve İngilizce çevirileriyle birlikte gündelik nesnelerin fotoğraflarını gönderdi. Bir sokak lambası. Bir bisiklet. *Üzerinde Saperlipopette* yazan bir reklam panosu.

Griffin: Açıkçası, bu gadzooks anlamına geliyor.

Açıkça. Başka ne anlama gelebilir ki?

İşte bir tane daha. *Loufoquerie*. anlamına geliyor.

Joy: Bana hiç ihtiyaç duymayacağım Fransızca kelimeler mi öğretmeye çalışıyorsun? Çünkü kontaklar ve kruvasan çevirileri yardımcı oldu, ama *loufoquerie*'yi nasıl kullanmamı bekliyorsun?

Griffin: Oh, siz küçük inançlılar. Size bir örnek vereyim. "Bugün her türlü *loufoquerie* ile dolu bir Cuma gecesi ve siz de arkadaşlarım ve benimle *loufouquering* yapmalısınız."

Evet, kulağa pis geliyordu. Çok edepsiz. O gece yatağında Griffin'in *loufoquering*'ini düşünerek biraz zaman geçirmiş olabilirim, soytarılık yapmaktan bahsetmiyorum.

Şimdi Pazar sabahı ve ben Elise'le buluşmaya gidiyorum. Blogu ve parfüm tanımları zihnimi genişletti - asla *bunun bir iris gibi koktuğunu* söylemiyor, bunun yerine *bir koklama ve taze çiçek açan süsenlerle dolu bir pencere kutusuna bakıyor olacaksınız, yaprakları ılık bir bahar esintisinin ipucunu taşıyor*. On yıl önce üretimi durdurulduğu için nadir bulunan bir marka olan Linger'dan küçük bir örnek tüpü alıyorum ve etrafına gümüş bir fiyonk bağlıyorum. Elim boş gelemem. Bu kabalık olur.

Hediyeyi çantama atıyorum ve telefonumda yeni bir mesaj bana göz kırptırıyor. Kaydırarak açıyorum ve göğsümde ve karnımda komik şeyler oluyor. Kelebekler uçuşuyor.

Griffin: Bonjour.

Kelime bile değil. Bana günaydın diye mesaj atması.

Zor bir üç ay olacak.

Düzelteceğim. İki ay ve üç hafta.

Size de merhaba! Nasıldım? İtiraf et, etkilendin.

Griffin: Çok etkilendim. Sonra bana makas ve çamaşır kurutma askısını kolaylıkla aldığını söyleyeceksin.

Metro istasyonuna doğru ilerlerken kendimi biraz mahcup hissediyorum. Dün hiçbir işimi halledemedim. Günü kendi bölgemi keşfederek ve dondurma yiyerek geçirdim.

Güvenli bir şekilde metroya bindiğimde - yaşasın Pazar sabahı trafiği

ve Converse spor ayakkabılar. Griffin'e söyle.

Neşe: Günü keşfederek geçirdim. Ayak işlerinden kaçındım. Dondurma yedim. Umduğum kadar iyi değildi. Dondurma yani.

Ayak işlerinden kaçınma konusunda uzmanım. Ayak işlerinden kaçmak için beni aramadığına inanamıyorum. Ayrıca, en iyi dondurma Île de la Cité'de. Hiç gittin mi?

Hayır. Ama şimdi bir külâh hayal ediyorum.

Griffin: Bugün. dörtte. Berthillon. Fantezin gerçek oluyor.

Yüzüme yayılan gülümseme geniş ve ışıltılı. Bu bir randevu değil. Randevuya hiç benzemiyor. Arkadaşça bir gezinti.

Ve .

Bu durumda, orada olacağım. Metroda yine çuvallamazsam tabii. Dün Louvre'a gitmeye çalıştım ama kendimi Moulin Rouge'da buldum.

Griffin: Görünüşe göre biri seni kolluyormuş. :) Louvre abartılıyor.

Gerçekten de öyle. Telefonumu çantama bırakıp metro koltuğuna oturuyorum ve yeraltında Place D'Abbesses'e kadar ilerleyip ünlü Montmartre durağında iniyorum. Yerin altı kat altındayım ve bugünlerde Uneven 84'üm sayesinde bu benim için çocuk oyuncağı olduğundan, metro durağının meşhur şemsiye benzeri yeşil tentesinin beklediği sokak seviyesine kadar spiral basamakları çıkıyorum.

Ona bakıyorum ve bir fotoğraf çekiyorum. Fotoğrafi #favoritesinParis etiketiyle paylaştıktan sonra karikatüristlerin toplandığı Place du Tertre'ye gidiyorum. Saatile baktım. Ben

Elise ile 30 dakika içinde buluşacağım. Burası gülünç derecede turistik bir yer ve ben dayanamıyorum. Karikatüristlerden biri göz teması kuruyor ve ben Fransızca kelimelerimi hatırlıyorum.

"Ne kadar?" Onun dilinde soruyorum.

"On avro."

Yumruk atmaya hazırım. Bunu yapabilirim. *Oh là là.*

Kız kardeşim bu karikatürden çok hoşlanacak. Oturuyorum ve o sohbet etmeye başlıyor. Fransızca. Söylediklerinden tek kelime anlamıyorum. Bana çok etkileyici bir yüzüm ve harika bir gülümsemem olduğunu ve maceracı ruhumu çok beğendiğini söylüyormuş gibi yapıyorum. *Herkes Montmartre'a tek çıkmaya cesaret edemez, ama sen burada yeni bir şehre cesaret ediyorsun, şehrin sunduğu şeyi deneyimliyorsun. Eski sevgilin için endişelenme. Elinden geleni yaptın. Elinden geldiğince yardım ettin. Herkes yardım edilmek istemez, biliyorsun değil mi?*

Bir kaşını kaldırıyor, çizimler yaparken bir cevap bekliyor.

"Evet. *C'est vrai*," diye cevap veriyorum. *Evet, bu doğru.*

Ne de olsa onunla hayali bir konuşma yapıyorum. Onun sorduğunu hayal ettiğim şeyi cevaplayabilirim.

Sonunda veda etmenin zor olduğunu biliyorum, ama daha önce birçok kez denemiştiniz ve ayrıca siz sıkışmıştınız, o sıkışmıştı ve bağımlılığı için yardım almayı reddediyordu. İş yerinde yaralanıp sırtını incittiğinde, iyileşmesine yardımcı olmak için elinizden gelen her şeyi yaptınız. Onu doktorlara götürdünüz. Bitmek bilmeyen doktor randevularına götürdünüz. Onun için mümkün olan her tedaviyi aradınız. Ama istediği tek seçenek daha fazla OxyContin'di. Sonra bir hap daha, bir tane daha, bir tane daha. Ona yardım etmeye çalıştınız ama o bunu istemedi. Ayrıca, artık ona aşık değildiniz. Bir yıldır aşık değildin, merdivenden düşmesinden beri. Yapacak bir şey kalmayıncaya kadar deneyebilirsiniz.

"Oui?" Adam bana gülümseyerek sorusunu soruyor. "Oui." Ne sorduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da sırtışına karşılık veriyorum.

"*Voilà!*" Bana karikatürümü sunuyor ve ben uzun çeneme, kocaman dudaklarıma ve rüzgârda savrulan perdelere benzeyen saçlarıma gülüyorum. Gözlerim kocaman, yüzümde kukalar var.

"Çok güzel," diyor ve ben onu anlıyorum.

"Teşekkür ederim."

Ona parasını ödüyorum, çizimi yuvarlıyorum ve kafenin bulunduğu meydandan ayrılıp Montmartre'daki tepelere tırmanan kıvrımlı bir sokağa dönerken büyük çantamın içine tıktırıyorum. Derin bir nefes alarak, yolumun üzerindeki tuğla evin duvarlarını saran sarmaşıkların kokusunun burnuma dolmasına izin veriyorum. Sokak kıvrılıyor ve Picasso'nun bu yollarda yürüdüğünü hayal ediyorum. Bir sanatçı sayılmam ama bazen kokular ve baştan çıkarıcı kompozisyonlar yaratıyorum ve sanırım sanat yapmaya en çok yaklaştığım şey de bu.

Sokak bir kez daha kıvrıldığında, kıvrım kıvrım kıvrılmış ağır yeşil bir kapı

demir işçiliği panelleri çıkıyor.

Burası Elise'in evi olmalı. Çifte vatandaş olan Elise birkaç yıldır Paris'te yaşıyor. Fransız bir ailenin çocuğu olarak Manhattan'da doğmuş ve New York'ta büyümüş. Ancak birkaç yıl önce Işık Şehri'ne dönmüş ve anladığım kadarıyla Fransızlar ve Amerikalılar arasında sorunsuzca hareket edebiliyor.

Kapıya ulaşip zili çalıyorum ve çok geçmeden zilden bir ses yükseliyor. "Girin."

Zümrüt yeşili ahşap kapı sarı lalelerle dolu bir avluya açılıyor. Parola bende olduğu için gizli bir sığınağa girmeyi başardım - parfüm sevgisi. Kapı açılıyor ve siyah gözlüklü, yüksek elmacık kemikli, güzel, minyon bir esmer dışarı çıkıp kollarını bana doluyor.

"Paris'teki yeni Amerikalı arkadaşım," diyor bordo bluzunun kolları dalgalanırken.

"Merhaba, Paris'teki yeni Fransız-Amerikan arkadaşım. Avlunuz muhteşem," diyorum kendimi toparladıktan sonra.

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Biraz bahçıvanlık yapıyorum." Başparmağımı ve işaret parmağımı kaldırıyorum. "Sadece birazcık."

Beni içeri buyur ediyor ve sağ olsun, oturma odasındaki masanın üzerinde bir şişe şampanya var.

Sanırım onu seviyorum.

* * *

İki saat sonra kafam iyi, mutluyum ve gülüyorum.

Oturma odasındaki mermer masanın üzerinde duran bir şişeye uzanırken "Bunu deneyin" diyor. Narin bir tepside en sevdiği ilaçlardan birkaç şişe ve tüp bulunuyor. "Bu Euphoria."

"Beni harika hissettirecek mi?"

"Herkesin sizi baştan çıkarmak istemesine neden olur. Hiçbir erkek bu kokuya karşı koyacak kadar güçlü değildir."

"Neden? Pizza ve bira gibi mi kokuyor?" Richard'ın tüm güzel kokulara karşı koyabilecek kadar güçlü olduğunu düşünerek sordum. Burnunu kıvırdı, burun deliklerini kapattı ve lütfen, lütfen, lütfen evde asla parfüm kullanmamamı istedi. Başını ağrıtıyordu.

Elini kalçasına vuruyor. "Çok komiksin." Şişeyi bana uzattı. "Al bakalım."

Şimdiye kadar denediklerimi zaten yıkamıştım, o yüzden biraz sprey sıkıldığında bileklerim çıplaktı. Elimi burnuma götürüyorum ve içime çekiyorum. "Mmm. Burası tropik bir bahçe ve az önce bir mango ağacının yanından geçtim, meyveleri

alçak ve olgun asılı."

Takdirini ıslıkla dile getiriyor. "Benim için blogumu yazmalısın."

"*Mango gibi kokuyor* gibi basit bir şey söylememi istemezsin herhalde," diyorum sertçe. "Blogun bana daha iyisini öğretti."

"En iyi parfümler sizi bir yolculuğa çıkarır. Sizi bir yere, bir zamana, bir anıya götürürler."

Onun çok Fransız, çok zengin evindeyken tropik bir adayı hayal ederek mutlu bir şekilde iç geçiriyorum. Elise'in bir reklam ajansı var. Boş zamanlarında parfüm blogu yazıyor.

"Endişeliydim," diye itiraf ediyorum memnun bir iç çekişle. "Ne hakkında?"

"Anlaşabilir miyiz? Kibirli olur musun? Fransızcam berbat olduğu için berbat bir misafir olur muyum?"

"Oraya varacaksın ve tabii ki iyi anlaşacağız. Bir aşkı paylaşıyoruz. Ve sen harikası ve bir pislik değilsin. Amerikan kelimemi beğendin mi? Gördün mü, Birleşik Devletler'den ayrılalı çok uzun zaman olmadı."

"Sadece douchecanoe deyin ve çifte vatandaşlığınızı kanıtlamaya hazır olun."

En kusursuz Fransız aksanıyla "Douchecanoe" diyor ve ikimiz de gülmekten kırılıyoruz.

"Zekice."

"*Merci*. Paris'i nasıl buldun? Bütün Fransız erkekleriyle sürekli kavga ediyor olmalısınız."

Alay ediyorum. "Hayır, hiç de değil. Bir Fransız öpücüğü bile almadım."

"Dünyanın en romantik şehrine geldin ve hatta Işık Şehri'nde öpüştü mü?" İnanılmazlık onun yeni göbek adı. "Kimse yok."

Ama hayatımın yarısını geçirdiğim yakışıklı adamın günler önünden geçiyor. Griffin'in yakışıklı yüzünü hayal ederken dudaklarımın bir sırtışıla kıvrıldığını hissedebiliyorum.

Elise yüz ifademi anlamış olmalı ki merakla kaşlarını kaldırıyor. "Emin misin?"

Yalnız olmamıza rağmen biraz daha yaklaşıyorum. "İş çevirmenim tam bir tilki."

Gülüyor. "Fox. Anlat."

Griffin hakkında her şeyi anlattım. Nasıl tanıştığımızı. Uyumumuzu.

Gönderdiği mesajları bile. "İngiliz ve Fransız. Kulağa çok lezzetli geliyor. Bir sevgili edinmelisin."

diyor, sonra kadehini kaldırıyor.

Neredeyse şampanyayı tükürecektim. "Sevgilin mi var?"

Başını sallıyor, ifadesi şiddetle kesin. "Evet. Ondan etkileniyorsun. Seni çekici buluyor. Bu bana çok mantıklı geliyor."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Çok Fransızsın."

"Neden yapmayayım?"

"Birlikte çalışıyoruz. Bittiği zaman karmaşık olur ve her zaman biter."

"O zaman işi zorlaştırmayın. Burada iyi yaptığımız şey bu. Zevklerimizi - şarabımızı, parfümümüzü, çikolatalarımızı- almayı öğrendik. Yiyin, tadına , keyfini çıkarın. Yarının ne getireceğini asla bilemezsiniz. Her günün tadını çıkarmalı ve onu bir meyve gibi yemeliyiz."

"Eğer durum buysa, günlerimin şeftali tadında olmasını istiyorum." Bir kaşını oynattı. "Muz yemelisin."

Gülüyorum. "çok kötü bir etki bırakacaksın."

"Olabilirim. Ama harika seksten pişman olmayacaksınız. Cidden mi? Hiç harika seksten pişman oldun mu?"

Bardağımyı yere bıraktım. "Bunu içmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, pişman olacak kadar hatırladığımdan emin değilim."

"Bu beni o kadar üzüyor ki bir bardak daha istiyorum" diyor ve şişeyi kapıp bana biraz ikram ediyor.

Ona el salladım. "Daha fazla içmemeliyim." Saate bakıyorum. "Gitmem gerek. Griffin'le dondurma yemek için buluşmalıyım."

"Nerede? Berthillon?"

Gülümsüyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Paris'in en iyisi. Muhtemelen sana dondurma yedirip yatağa atmak istiyordur."

"Burada böyle bir şey var mı? Dondurma ve seks?"

Bilgece başını sallıyor. "Dediğim gibi, Fransa'daki zevklerimizi seviyoruz." Onu işaret ediyorum. "Sen bir belasın, Elise. Tam bir bela."

Gülümsüyor. "Elbette öyleyim. Belki de belaya ihtiyacın vardır. Belki de son birkaç yılını yapman gerektiğini düşündüğün şeyleri yaparak geçirdin ve artık istediğini yapmanın zamanı geldi."

Beni bu kadar kolay okuyabilmesine şaşırarak gözlerimi kırıştıtırıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Nasıl anladın?"

"Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Cevap vermeden önce bir süre bekledim. "Haklı olabilirsiniz."

Ayrıldığımda, ne kadar haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Daha fazla devam etsem mi diye. Mantıken bunun bir hata olacağını biliyorum ama kafamda bu kadar şampanya ve parfüm varken her şey mümkünmüş gibi geliyor.

Griffin

Biz arkadaşız.

Arkadaşlar dondurma yemeye gider.

Arkadaşlar nehrin ortasındaki küçük adanın dar sokaklarında gezinir. Bir arkadaş diğerine dondurmasını yalarken sanki sakso çekiormuş gibi bakabilir.

Vay be.

Geri sar.

Arkadaşlar böyle yapmaz.

Arkadaşlar dilleri olan yetenekleri hayal etmezler.

Ama bir an için zihnimi Joy'la sadece arkadaş olmak için kandırmaya çalışmıyorum. Dili ahududulu dondurmanın üzerinde öylesine cömert bir dikkatle geziniyor ki, iğrenç düşüncelerden başka bir şey düşünemiyorum. Dudakları kepçeyi öptüğünde, neredeyse şehvetle inleyeceğim.

Duygusalılık yayıyor ve harika kokuyor. Yemin ederim onunla her birlikte olduğumda, arkasından farklı bir koku geliyor. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama bugün bana yemyeşil bir şelaleyi hatırlatıyor ve onu şelalenin altına çekip güneş tenimizi ısıtırken o ahududu dudaklarını öptüğümü hayal ediyorum.

Evet, sevişmek istediğin bir kızla arkadaş olmaya çalışmak kolay değil. Yemin ederim Ethan'ın bana güldüğünü duyabiliyorum. "O konuda iyi şanslar," derdi göz kırparak.

Garip bir şekilde, bu hayali karşılık karşısında gülümsüyorum ve garsonların yaklaşan akşam yemeği telaşı için hazırlık yaptığı bir kafenin önünden geçerken hafifçe gülüyorum.

Joy merakla başını yana eğiyor. "Bu kadar komik olan ne? Burnumda dondurma mı var?"

Parmağımı burnunun ucunda bu fırsatı en iyi şekilde . "Şimdi hepsi gitti."

"Ciddi misin?"

Başımı sallıyorum ve hindistan cevizli dondurmamdan bir yudum daha alıyorum. "Dondurma konusunda takılıyordum sadece. Doğruyu söylemek gerekirse komik bir şey düşünüyordum."

"Paylaşacak mısın? Yoksa tüm komedinizi bir sır olarak mı saklayacaksınız?" "Sadece kardeşimin söylediğini hayal ettiğim bir şey."

Kaşlarını çatıyor. "Komik bir adam mı?"

Kalbim sanki boğulacakmışım gibi sıkışıyor. Joy'a söylemek istemediğimden değil; sadece bugünü mahvetmek istemediğimden. Bir parçam böyle düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyor ama aynı zamanda Pandora'nın kalp kırıklığı kutusunu açtığımızda

-Kardeşim bacaklarını ve kollarının çoğunu kaybetti ve bir enfeksiyonla savaşmaya çalışırken hastanede ölmeden önce üç yıl boyunca bu şekilde yaşadı; onu deli gibi özliyorum ve şimdi onun asla gerçekleştiremediği tüm hayallerini yaşamaya çalışıyorum - daha derin, daha karanlık sulara gireceğiz.

Sıklıkta kalıp dondurma yemek istiyorum.

Cümleyi yüksek sesle "Çok komik" diye bitirmeden önce kafamın içinde *olduğunu* söylüyorum. Vites değiştiriyorum. "Paris'teki en iyi dondurmanın tadını çıkardığınıza göre, bu adanın Fransız tarihindeki rolü hakkında her şeyi duymak ister misiniz?" Elimi tüm Île de la Cité'yi kapsayacak şekilde büyükçe uzatıyorum.

"Ooh, bana Heloise ve Abelard'ın hikayelerini mi anlatacaksın? Fransız Devrimi sırasında hapishaneye dönüştürülen eski kraliyet konutunu mu? Yoksa bana 4. Henri'nin heykelini mi göstereceksiniz, çünkü nedense bu çok önemli?"

Ona bakarken gözlerim açılıyor. "Ne alaycılık ama. Gülünç derecede etkilendim. İçinde böyle bir mağaza olduğunu hiç bilmiyordum."

Kaşlarını oynatıyor. "Sanırım Elise'de içtiğim şampanya yüzünden olabilir."

"Benim için şampanya ayırmadığına inanamıyorum," diye

takılıyorum. "Şampanya sever misin?"

Komplocu bir şekilde fısıldıyorum, "Bayıldım. Belki bir bardaktan bile fazla. Kimseye söyleme."

Bir parmağını dudaklarına götürerek küçük sırrımızı mühürlüyor. Sonra binaları ve sokakları işaret ediyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, bu tarihi detaylar umurumda değil. Paris'le ilgili rehber kitapları inceledim, Heloise ve Abelard'ı okudum ve bence bir aşk yazarı tamamen tabu bir hikaye yazmak istiyorsa, bir rahibenin bir erkeğe aşık olmasını modern bir şekilde yeniden anlatmalı. İşte bu çok müstehcen olurdu."

Boştaki elimi sanki bir tabelayı aydınlatıyormuşum gibi yukarı kaldırıyorum. "Vixen Nun. Şimdi görebiliyorum."

"Başrolde günümüz keşişi Blaze Dalton var."

"Blaze'in ek iş olarak aktörlük de yaptığını söylemek istiyordum."

"Doğal olarak." Dondurmayı bir kez daha ağzına götürüyor ve uzun uzun yaladıktan sonra onaylıyor.

Bir ordu gücüyle bakışlarımı . "Yani, geleneksel tur rehberi bilgilerini sevmiyorsun?"

"Aslında hoşuma gidiyor. Ama küçük tuhaflıkları da çok seviyorum. Aslında ben zaten Notre Dame'a gittim ama en sevdiğim fil oldu."

Elimi kalbime götürüyorum. "Fil. Cidden, şu anda konuşmayı kesmen gerekiyor."

"Neden?"

"Daha fazla konuşursan, senin mükemmel olduğunu düşüneceğim." Alay ediyor. "Bir fili sevdiğim için mi?"

"Hayır. Çünkü fili *fark ettin*."

Bir filmde olabilecek kadar güzel Arnavut kaldırımlı bir sokakta ilerlerken Joy omuz silkiyor. Pencere kepenklerinden saksılar sarkıyor ve bir antika dükkânının üzerinde eski moda demirden bir tabela tünüyor. Sarmaşıklar neredeyse her binanın duvarında gezinme nezaketini göstermiş. "Önümde duran şeyleri öğrenmeyi seviyorum, ama aynı zamanda keşfedilmemiş olanları da. Ancak sizin ikincisini tercih ettiğinizi sanıyorum. Neden bana Île de la Cité'de her yürüyüş turunda bulamayacağım bir şey göstermiyorsun? Bunun gibi." Sesini alçaltarak alnını sokağa doğru uzattı. Pantolon ve kısa kollu beyaz gömlek giymiş bir adam geriye doğru yürüyor, bir düzine kadar turistten oluşan bir grupla hararetli bir şekilde konuşuyor, onlara Marie Antoinette'in Conciergerie'de nasıl hapis yattığına dair bir hikaye anlatırken hepsi cep telefonlarıyla ya da fotoğraf makineleriyle fotoğraf çekiyor.

Tarihte yanlış bir şey yok. Çok severim. Ama kitaplarda olmayanları da seviyorum.

Belli ki Joy da biliyor ve bu küçük keşif göğsümde bir elektrik patlaması gibi. Farkındalık ve olasılıkla uğulduyorum çünkü beni tanıyormuş gibi hissediyorum. Sanki kalbimin dilini konuşuyor. "Sana insanların nadiren gördüğü bir şey göstereceğim."

Kara tahta menüsü ve kaldırıma yerleştirilmiş nane yeşili sandalyeleri olan bir kafenin önünden geçerken külahlarımızı bitiriyoruz. Joy fotoğraf çekmek için duruyor, sonra telefonunda inceliyor. Gözlerini kaldırıyor ve gömleğimin kumaşını çekiştiriyor.

"Bak!" Tenteyi işaret ediyor.

Kısa bir süre inceledim, kayda değer bir şey bulamadım. "Kırmızı bir tente. Bu da senin için başka bir pembe kapı mı?"

"Hayır, aptal. Daha yukarı bak. Tentenin üzerindeki taş oyulmuş bir melek var."

Gözlerimi kısarak onu buldum. Kanatları ve borazanı olan küçük bir adam, altı ya da yedi santimden fazla yer kaplamıyor.

Joy bir kez daha fotoğraf çeker. "Buradaki ilk günümde bir melek görmüştüm ama o bir kapı tokmağının üzerindeydi. Çok rastgele. Bu kadar rastgele olmasına bayılıyorum." "Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Ben de hiç melekli kapı tokmağı görmedim."

Çenemi kaşıyarak söylüyorum.

"Belki de şehri izleyen melekler vardır," diye düşünüyor.

Şüpheli bir kaşımı kaldırıyorum. Adımlarımıza devam ederken, "Sen şu bizi gözetleyen meleklerden birine benzemiyorsun," diyorum.

"Pek sayılmaz. Bir bilim insanı olarak gezegenlerin bizi izlediğini düşünmeye daha yatkınım. Ama bazı insanlar meleklere inanıyor ve insanların neye inandığını bilmek hoşuma gidiyor çünkü bu dünyayı daha iyi anlamama yardımcı oluyor. Ve şimdi o tombul küçük adamı Instagram'da paylaşacağım," diyor ve kolunu kaldırıp parmağını gösterişli bir şekilde telefona vuruyor. "Hashtag: gözleri her yerde." Ürkütücü bir kahkaha atıyor.

"Meleklerden sakının," diye , sesim de kararıyor.

Adanın kenarına, mahkeme ve bir zamanlar hapishane olan kraliyet sarayına doğru yol alıyoruz. Orada Joy'a Conciergerie'nin karanlık bir köşesinde yer alan en sevdiğim mücevherlerden birini gösteriyorum.

Ama görmesi için onu yönlendirmeme bile gerek yok. O, önünde ne olduğunu görecektir kadar uzun süre ve yeterince yükseğe bakan nadir insanlardan.

Altınla cömertçe süslenmiş ve kraliyet mavisini bir arka plana yerleştirilmiş bir yaldızlı ortaçağ saati, saati çerçeveleyen ikiz Kanun ve Adalet heykelleri.

Elimle işaret ediyorum. "Bu, şehrin ilk kamu saati ve en eski kamu saati. 1371 yılında V. Charles tarafından Paris şehrine hediye edilmiş. Ancak Fransızlar için bir kral heykelinden çok daha önemli olmasına rağmen turlara pek dahil edilmiyor."

"Neden bu önemliydi?"

"Çünkü 1371'den önce Parisliler saatin kaç olduğunu merak ederek ortalıkta dolanıyorlardı," diyorum kıkırdayarak.

O da gülüyor. "Gördün mü? Bu detayları seviyorum. Biraz daha anlat. Neden kimse saati bilmiyordu?"

"Kimsenin kendi saatini alacak parası yoktu ve saatler henüz icat edilmemişti. Bunun gibi büyük bir kamu saati, vatandaşların fırıncının, kasabın ya da terzinin ne zaman açılıp kapandığını bilmelerine yardımcı oluyordu."

Joy şaşkınlıkla başını sallıyor. "O kadar çok şeyi hafife alıyoruz ki." "Ve ondan önce sadece güneş saatleri vardı."

"Ama sonra hava bulutlu olduğunda saatin kaç olduğunu bilemezsiniz" diye ekliyor. "Sorun da bu."

Kaşları çatılıyor ve sonra parmaklarını şıklatıyor. "Dairemi bulduğumuz gün bir tane gördüğüme yemin edebilirim. Çalıştığından bile emin değilim."

"Şehir güneş saatleriyle de dolu. Bazıları işe yaramaz ve çalışmıyor. Bazıları ise hala en eski yöntemlerle zamanı gösteriyor. Paris'in en fazla güneş saatine sahip Fransız şehri olduğu az bilinen bir gerçektir. Şehrin etrafında yaklaşık yüz yirmi tane var."

"Neden bu kadar çok?"

"Eminim mantıklı bir nedeni vardır. Bilimsel toplulukların burada buluşması ya da yıldızları incelemesi gibi, ama benim kendi teorim var."

"Evet? Anlat."

"Zamana takıntılıyız," diyorum ciddiyetle, sonra bakışlarımı saniyelerin etrafında ilerleyen altın oka yöneltiyorum. "Sadece Parisliler değil. Bu insan olmanın bir parçası. Zamanı boşa harcıyoruz ve aynı anda daha fazlasını istiyoruz."

"Ama yine de bunu nadiren akıllıca harcıyoruz. zaman basitçe çarçur ediyoruz."

Düşünceli ses tonu beni kendine bağlıyor. Üzerinde durduğum tüm bu fikirlerin zaten biliyor. "Sanırım kayıp zamanı arıyoruz. Onu asla bulamayız ama bu bizi kayıp saatlerimizi aramaktan alıkoymaz."

"Belki de bu yüzden bu kadar çok güneş saati vardır," diye tahmin yürütüyorum. "Belki de Fransızlar her zaman daha fazla zaman arayışında olacağımızı herkesten daha önce biliyorlardı. Kelimenin tam anlamıyla asla yeterli değildir." Sessiz bir an için, akrep ve yelkovanı sonsuza dek ilerleyen saatin önünde duruyoruz. "Bu küçük ilginçliklerle ilgili en sevdiğim şey, bu şehirdeki günlük yaşamı resmetmek, örneğin fırıncının ne zaman açık olduğu gibi."

"Bu da bana bugün hayatta olduğum için ne kadar mutlu olduğumu hatırlatıyor. Zamanı bilmeyi seviyorum ve Google'ın bana söylediği, *hala açık olan en yakın boulangerie'nin hangisi* olduğu gibi son *derece* modern detayları bilmeyi seviyorum."

Ona gülümsüyorum ve sorusunu Fransızcaya çeviriyorum. Sonra da çantasını işaret ediyorum. "Şimdi Google'a sor."

Dudağının kenarını kemiriyor ama söyleneni yapıyor, telefonunu çıkarıp arama motoruna soruyu soruyor, ben de alçak sesle kelimeleri tekrarlıyorum. Konuşurken biraz yapmacık davranıyor ve telaffuzu da öyle ahım şahım değil, ama işimi görüyor, çünkü telefonundan gelen hoş ve robotik ses Fransızca cevap veriyor.

"En yakın boulangerie Rue de Lutèce'in köşesinde ve saat altıya kadar açık."

Joy telefonu zafer kazanmış gibi havaya kaldırıyor. "*Très bien*," diyorum ona.

Telefonunu bir kenara koyduğunda şöyle diyor: "Ne zaman saati duysam, bana hala zamanın içinde kaybolmuş gibi hissettiğimi hatırlatıyor. Buraya ilk geldiğim zamanki gibi."

"Nasıl yani?"

"İlk başta jet lag yüzünden, ama aynı zamanda ne burada ne de orada olmanın sürekli puslu hissi vardı. Amerika'dan ayrılmıştım ama tam olarak burada da hissetmiyordum, arada bir yerde kalmıştım. Yedi saat ileride miydim, yoksa yedi saat geride mi? Artık alışmış olsam da, Paris'te topraklanmış gibi hissetmiyorum."

"Saatleri hala ABD mi çeviriyorsun?"

Başını sallıyor ve gözlerinden hüzünlü bir bakış geçiyor. "Belki de hep öyle kalacağım." "Bu kötü bir şey değil. Ailen orada. Senin sıfır noktan Birleşik

Amerika Birleşik Devletleri ve tüm referanslarınız bir okyanusun ötesinde."

"Ama ben buradayım," diyor, topuklarını yere vururken ses tonu yükseliyor, "ve kendimi ait hissetmek istiyorum."

Gözlerim vücudunda geziniyor, silueti arkasındaki nehir tarafından çerçevelenmiş. Kızıl saçları esintiyle dalgalanıyor. O bir tuhaflık, hem antik hem de tamamen modern olan bu Avrupalı yerde cesur, parlak, atılgan bir Amerikalı kadın. Paris tuhaflıklarla dolu ve onun da onlardan biri olduğuna eminim. "Bence sen buraya aitsin," diyorum ona sıcak bir gülümsemeyle.

Gözleri parlıyor, ışıldıyor. Onlara bakarken, daha önce hiç görmediğim bir renkte olduklarını fark ediyorum. Yeşil canlı, ama ezici değil. Bunlar zümrüt gözleri değil. Bu gerçek dışı olurdu, sahte lensler için bir şablon gibi. Onunkiler adaçayı yeşili ve gözlerimi kaçıramıyorum.

Sanki ona karşı hissettiğim fiziksel ama aynı zamanda daha fazlası olan bu arzu patlamasını içebilmişim gibi yutkunuyorum. Ne olduğunu bilmesem de bizi birbirimize bağlayan ince bir bağ var. Nasıl adlandıracağımdan emin değilim.

Ya da istersem.

Tek bildiğim hoşuma gittiği. Kendi iyiliğim için çok fazla.

"Sana tüm güneş saatlerini gösterebilirim," diyorum ve kelimeler çakıl taşı gibi dökülüyor. Boğazımı temizliyorum. Kahretsin, sanki onu yatağa davet etmişim gibi geliyor. Belki de yapmak istediğim buydu.

"Bunu çok isterim," diyor koluma dokunarak. Pazumu sıkıyor. "Ama sana bir şey öğretmem gerekecek. Bütün işi senin yapman hiç adil değil."

"Bu iş değil. Hepsi zevk." Özellikle de eli kolumdayken.

"Her ne olursa olsun, bu şehir hakkında bilmediğiniz bir şeyler göstermek için sıramı beklemem gerekecek. Çiçek pazarlarını keşfetmek gibi mi?"

Şu anda beni götürmek istediği her yere evet diyebilirim. "Çiçek gibi kokuyorsun. Tropik bir bitki gibi," diye geveledim.

Elini kolumdan çekip boynunda gezdiriyor. O elin benim dilim olmasını istiyorum. "Bu yeni bir parfüm. Beni koklamak ister misin?"

Neredeyse ayakkabılarımın içinde sallanıyorum. Onu koklamak, tatmak, ona dokunmak istiyorum. Onu ayak bileklerinden kalçalarına kadar yalamak istiyorum. Dudaklarımı boğazının çukuruna bastırmak istiyorum.

"" diye .

Çenesini kaldırıyor ve boynunun yan tarafına hafifçe vuruyor.

Başımı boynunun kıvrımına doğru eğiyorum, burnum çıplak tenine birkaç santim kalana kadar eğiliyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes çekerken yemyeşil bahçelerin kokusu burnuma doluyor. Tenim ısınıyor ve kemiklerim uğulduyor. Sinir uçlarım dikkat kesiliyor.

Diğer parçalarla birlikte.

Burnum tenine değiyor ve boğazından sessiz bir ses kaçıyor. Nefesinde bir kesiklik. Nefesini bir kez daha içime çektiğimde, o ses

Mırıltıya dönüşüyor ve ellerini başımın arkasına doladığını, beni kendine çektiğini ve tüm dikkatimi boynuna, kulağına, sonra da karşı koymak istemediğim dudaklarına vermemi istediğini hayal edebiliyorum.

Ama direniyorum.

Ben uzaklaşıyorum. "Geç oluyor. Sanırım hâlâ temin etmeniz gereken bir makas ve çamaşır kurutma askısı var."

"Ben de senin ayak işlerinden kaçınma konusunda uzman olduğumu sanıyordum."

"Bu benim en iyi becerilerimden biri, ama Fransızca makas istemeni duymak için sabırsızlanıyorum."

Göz kırıyor. "Senin için Fransızca gösteri mi yapmalıyım?" Gülüyorum. "Evet. Atla bakalım."

Ona ihtiyacı olan şeyleri nasıl isteyeceğini öğrettiğimde mağazada hiç de fena değil. Çıktığımızda bana ciddi bir bakış attı. "Bugün benim için yaptıklarından sonra sana gerçekten borçluyum."

Başımı salladım. "Bana daha önce hiç görmediğim bir şey gösterdin. Bu oldukça etkileyici."

Alay ediyor. "Küçük bir melek heykelinin yerini tespit etmek, bana dondurma, saat ve kelimeler söz konusu olduğunda şaşırtıcı takla atma becerilerini sunmanla kıyaslanamaz bile."

"Aynı değilim. Bence ödeştik." "Pek sayılmaz," diyor kuşkuyla.

"Bir de şu açıdan bakın: Bulaşık yıkamak gibi son derece sıkıcı bir şey yapmak isteyebileceğim bir Pazar öğleden sonrasında bana eşlik ettiniz."

"Sen öyle diyorsan."

"Bu arada, bu koktuğun tropik çiçek ne? Burnum berbattır. Kokuları hiç ayırt edemiyorum."

"Çiçek miydi?" Dudaklarından cilveli bir gülümseme geçiyor. "Yoksa dondurma yediğiniz ve saat alacakaranlığa yaklaşıp kadar şehirde dolaştığınız ve arkadaşınızın size nasıl teşekkür edebileceğini merak ettiği Pazar öğleden sonrasında kokusu muydu?"

Boğazım kuruyor. Tenim ısınıyor.

Bu kadın.

Seine Nehri boyunca bir sokak köşesinde duruyoruz. Ona yaklaşıyorum, güzel yüzünü son bir daha görmenin tadını . Arkasında bir sokak lambası usulca parlıyor, bir ışık halesi bakır saçlarını çerçeveleyiyor. "Eğer ısrar ediyorsan, eminim bir şekilde bana borcunu ödemenin bir yolunu bulacaksın," diyorum ve sonra Fransızların yaptığını yapıyorum. Önce sağ yanağını, sonra sol yanağını öpüyorum, bugünün son nefesini içime çekiyorum, sonra da hoşça kal diyorum.

Gerçek şu ki bana hiçbir şey borçlu değil. Eve yürürken, zihnimin onunla geçirdiğim öğleden sonrayı tekrar oynatmasına izin veriyorum. Bir gün, kayıp saatleri ararken, bulmak isteyeceğim şeyler bunlar olacak.

Neşe

"En yakın peynir dükkanı saat kaçta kapanıyor?"

Aynı hafta Perşembe günü ofis binama yaklaşırken Google'a soruyu Fransızca olarak yönelttim.

Duyarlı bir robot gibi bana cevap veriyor. "En yakın peynir dükkânı Rue Cler'de ve saat beşte kapanıyor."

Tra la la.

Fransızca'yı ozmoz yoluyla öğreniyorum. Farkında bile olmadan öğreniyorum ve şimdi bana bak. Peynir detaylarına sahip oluyorum. *Paris, seni çözdüm.*

Telefonumu bir mikrofon gibi ağzıma yaklaştırarak, L'Artisan Cosmetique'in girişine ulaşana kadar Google ile daha fazla sohbet ediyorum ve kullanışlı yeni arkadaşımı Kate Spade çantamın yan cebine sokuyorum. Ne olduğunu anlamadan önce, akıllı telefon olarak bilinen bu sihirli, fantastik cihaz sayesinde asansörlerde, koridorlarda, dinlenme odasında iş arkadaşlarımla sohbet ediyor olacağım.

Gerçekten zekice.

Heck, muhtemelen yakında Griffin'e ihtiyacım olmayacak ve bu gerçekten en iyisi olacak. O adam şeytanın ete kemiğe bürünmüş hali. Sadece yakışıklı olması değil. Sadece aksanından dolayı bacağına becermek istemiyorum. O kadar dikkatli ki. Beni dinliyor. *Önemsiyor.* Ve bunu bir çevirmen olarak sorumluluğunun ötesinde bir şekilde yapıyor. Bunu bir arkadaş olarak yapıyor.

Ama geçen gün burnunu boynuma sürttüğünde onun güzel vücudunu kendime çekmek istesem de direndim. İlişkiler dağınık yahnilerdir. Kaynarlar ve sonra artık istemediğiniz bir şeyin koca bir döküntülerini temizlemek zorunda kalırsınız. Ayrıca, biriyle yakınlaşmak hayatta ne istediğinizi gözden kaçırmanıza neden olur.

Kariyerime odaklanma şansım olduğu için çok şanslıyım ve şehvet gibi küçük bir şeyin beni ezmesine izin vererek bunu torpillemek istemiyorum. Kim demişse hem pasta yiyip hem de pastadan yiyebilirsin diye, belli ki Richard gibi bir adamla hiç birlikte olmamış.

Adını düşününce bile ürperiyorum, sonra da beynimi daha mutlu bir yere yönlendiriyorum.

Çikolatalı tartlar ve dün köşedeki dükkândan indirimde aldığım o harika yeni kralliyet mavisi topuklu ayakkabılar gibi. Bugün giydiğim kırmızı etekle harika görünüyorlar.

Binama girip asansörün düğmesine basıyorum ve flörtöz İngiliz erkekleri, uygunsuz Amerikalı erkekler ve çok uzun süre kalmakla ilgili kendi hatalarımla ilgili düşüncelerin, yere düşen yapraklar gibi kafamdan dökülmesine izin veriyorum.

Katıma ulaştığımda Griffin'i Marisol ile sohbet ederken buluyorum ve göğsümde bir kıskançlık ateşi alevleniyor.

Neden kıskançlık duyduğumu anlamaya çalışırken olduğum yerde duruyorum. Şirketimizde fiilen bir müteahhit. Ona ödeme yapmak için çekleri imzalıyor. Sohbet etmeleri çok doğal. Eminim iş formları ya da maaş günü hakkında basit bir sohbetir.

Onlara ulaştığımda merhaba diyorum ve ikisi de İngilizceye geçiyor, bu da garip bir nedenden dolayı beni kızdırıyor.

"Günaydın Joy," diyor Marisol. "Koşmanın ne kadar korkunç olabileceği hakkında sohbet ediyorduk."

Kaşlarımı çatıyorum. Evrak işlerini konuşuyor olmaları gerekiyordu.

"Bir maratona hazırlanıyorum," diyor Griffin, güzel mavi gözlerinde hayal kırıklığına uğramış bir bakışla. "Bu sabah acımasız bir koşu yaptım. Kendime bunu neden yaptığımı sorduğum türden bir koşu."

Maraton koştuğunu bilmiyordum.

Marisol derin bir iç çekerek, "Benim için de aynısı oldu. Ben de bir koşucuyum ve o günlerden biriydi."

İçimdeki alev daha parlak yanıyor, daha sıcak oluyor. Derimi haşlıyor. Koşmaktan o kadar nefret ediyorum ki, Griffin'in İK müdürümle yakınlaşmasından daha da nefret ediyorum ve en nefret ettiğim şey de onların sohbet etmesine karşı bu tür bir kışkırtıcı tepki veriyor olmam. "İnsanları izlemeye başlamalısın. Alışveriştten sonra en sevdiğim egzersiz şekli bu," diyorum alıştırılmış bir gülümsemeyle ve ancak ofisime doğru yürürken kelimelerin niyet ettiğimden daha kibirli çıktığını fark ediyorum.

Ya da niyetlendiğim gibi kibirli bir şekilde. Ugh.

Berbatım. Alnımı masamın üzerine düşürdüm.

"İyi misin?"

Griffin'in sesiyle başımı kaldırıyorum. Ofisin kapısında durmuş beni inceliyor. Bir gülümseme daha gönderiyorum, umarım daha gerçekçidir.

. "Muhteşem. Günün üstesinden gelmeye hazırım. Bu sabah koşmadığımdan beri."

Oops. Yine oraya gittim.

Bir kaşını kaldırıyor. "Koşmakla ilgili seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Ne? Hayır. Hayır. Bu beni neden rahatsız etsin ki?" Saate bir göz attım. "Toplantı zamanı."

Bir şeye vereceğiniz tuhaf duygusal tepki konusunda şüpheyeye düştüğünüzde, kaçınma pratiği yapın.

Neyse ki toplantı tam da bunu yapmak için mükemmel bir fırsat sunuyor.

Konferans odasında yeni vücut spreyinin piyasaya sürülme süresini tartışıyor ve ardından lavanta losyonumuz için ürün planları üzerinde beyin fırtınası yapıyoruz. Bir sonraki gündem maddemiz ise istek listemiz. Yeni ürünler geliştirmek gerçek bir tutku olduğu için bu beni heyecanlandırıyor, özellikle de Griffin bana parfüm yapmayı keşfetmek istediklerini söylediğinde.

Kulaklarım heyecandan diken diken oluyor ve kalbim olasılıklarla daha hızlı çarpıyor. Ne isteyebileceklerine dair sorular sorarken daha dik oturuyorum, fikirleri elimden geldiğince hızlı bir şekilde defterime karalıyorum.

Toplantı bittiğinde, Griffin benim için tercüme etmeden önce söylediklerini anlamaya çalışmaktan beynim tekrar ağrıyor.

Ve başarısız.

Ona çok ihtiyacım var ve bugün bu beni sinirlendiriyor çünkü kıskançlık hissetmek istemiyorum. Özlem hissetmek istemiyorum. Onu o kadar çok öpmek istemiyorum ki göğsümde sürekli bir sızı var.

Arkadaş olmak istiyorum, sadece .

Kendime bir mola vermeli ve bu sabah beklemediğim duygu sağanağını çözmeye çalışmalıyım.

Doğal olarak, bayanlar çekildim. İçeri girer girmez telefonumu çıkardım ve mesajlarımı kontrol ettim. Kız kardeşim, Montmartre karikatürümün ekli olduğu e-postama yanıt vermiş.

Allison: Aman Tanrım! Senin ve koca ağzının bir benzeri hiç bu kadar doğru olmamıştı! Ayrıca seni deliler gibi seviyorum ve çok özlüyorum.

Bu beni hem gülümsetiyor hem de kalbimi biraz olsun acıtıyor. Kız kardeşimi anlamak çok kolay ama buradaki herkesi anlamak çok zor. İngilizceyi istediğimden daha fazla özlüyorum.

Ama yakın zamanda o tanıdık yeri ziyaret etmeyeceğim.

O öğleden sonra kendimi kurutma kağıtları, şişeler ve tüplerle laboratuvara kapattım. Griffin genellikle bu saatlerde olduğu gibi gitmişti. Koşmaya, yazılı çeviri yapmaya, koşan güzel Fransız kadınlarla buluşmaya ya da kulağına müstehcen Fransızca şeyler fısıldayan süslü Fransız kadınlarla seks yapmaya gitti.

Dişlerimi sıkarak bir tüp sentetik portakal çiçeği molekülüne uzanıyorum.

Yakınlarda, Charles da sessizce çalışıyor.

Bakışlarımı kendi işime çeviriyorum, keşke ona ne üzerinde çalıştığını rahatça sorabilseydim, gün hakkında şakalaşabilseydik, formülasyonları test ederken çene çalabilseydik. *Selam Chuck. Ne var ne yok? Vücut losyonu formülasyonu nasıl gidiyor? Harika kokuyor mu?*

Evet, harika. Koklamak ister misin?

Teşekkür ! Aman Tanrım, bu harika. Çok yeteneklisiniz.

Geçen haftaki toplantıda özetlediğiniz süreci takip ettim. Ve evet, ben de sürecin harika olduğunu düşünüyorum.

Evet, daha sonra "amazeballs" kelimesinin doğru çevirisine bakmak için aklıma bir not alsam da bu konuşma gerçekleşmiyor. Açıkçası, İngilizce'de böylesine kritik bir kelimenin Fransızca bir karşılığı olmalı.

Ama bunların hiçbirini söyleyemem, bu yüzden profesyonel bir gülümseme sunuyorum ve işime dönüyorum. Bugün, bir vücut losyonu için formülasyona ince ayar yapıyorum. Yaklaştım ama tam olarak değil. Son bir üst notaya ihtiyacı var. Müşterilerin bunu istemesini sağlayacak bir şey. Onlara en mutlu anlarını düşündürecek bir şey.

Portakal çiçeği kesmiyor. Bu karışımda temizleyiciye çok yakın.

Gözlerimi kapatarak en sevdiğim günleri hayal etmeye çalışıyorum ama hafızam bana yardımcı olmuyor. Araya tatsızlık giriyor, Richard'ın merdivenden düştüğü gün beni arayıp sırtını incittiğini ve hastaneye götürüldüğünü söylediği görüntüler. Omuzlarım içe doğru kıvrılıyor, geriliyor. O uğursuz aramadan önce ondan ayrılmaya hazırdım. Artık ona aşık olmadığımı biliyordum. Ama belini kırdığı gün bir adamın kalbini nasıl kırarsınız?

Sen .

Sen kal. Yardım ediyorsunuz. gelen her şeyi yaparsınız. Ta ki daha fazlasını yapamayana kadar.

Gözlerimi açtığımda, hoş olmayan görüntüleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Suçluluk kokusunu demleyemem. Antiseptik ilişkimizi şişeleylemem.

Laboratuvarın beyaz fayanslı duvarlarına bakarken, en hoş kokulardan bazılarını gözden geçiriyorum. Vanilya ve yasemin. Bal ve gül. Şeftali ve elma. Şeftali ile yanlış yapamazsınız. Ekmek gibi; yavru köpekler gibi. Şeftali

Şeftali kokusundan hoşlanmamak imkansız.

Ama raflarda aradığımda ihtiyacım olan şişeyi bulamıyorum.

İç çekerek telefonumu elime alıyorum ve Google Translate'te kelimeleri iki kez kontrol ediyorum. "Şeftali var mı?" Charles'a Fransızca soruyorum, seyreltmeyi ekliyorum

miktar.

Gözleri parlıyor. "Evet."

Ayağa kalkıyor, tüpe uzanıyor ve bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim."

Ama , koku çok güçlü, çok yoğun oluyor. Ve nedenini biliyorum. Yanlış çeşidi istemişim. Çünkü telaffuzum bir çöp tenekesi kadar iyi.

"Beğendin mi?" diye soruyor bana ana dilinde. "Biraz," diyorum.

Bu bir yalan.

Buna dayanamıyorum.

Çoğunlukla kendime katlanamıyorum.

O gece işten çıktığımda telefonumu çıkardım ve ona lanet ettim. "Sen sadece fırın bilgileri için iyisin."

Telefon bip sesi çıkarıyor. "Size fırın hakkında bilgi verebilirim," diye cevap veriyor robot kadın.

Ona küfrediyorum.

"Özür dilerim. Soruyu tekrar edebilir misiniz?" "Ugh."

"Sizi anlayamadım. Tekrar deneyebilir misiniz?"

Telefona bağırıyorum. "Hâlâ açık olan en yakın fırın nerede? Umutsuzca şeftalili tarta ihtiyacım var."

"Özür dilerim. Açık fırın yok."

Kıs kıs gülerek eklediğini hayal ediyorum, *seni zavallı aptal*.

Eve gidiyorum, bir tart dileyerek ama çok daha fazlasına ihtiyacım var. Çatıya çıkıp kız kardeşime mesaj atıyorum.

Ne titriyor, şekerim?

Cevabı hızlı oldu.

Allison: Konuşamam. İşte. Skype'tan sonra?

Ama sonra uyuyacağım ve bir kez daha zamanın içinde kaybolacağım. İki dünya arasında sıkışıp kaldım. Artık eski dünyamda yokum ve yenisine de uymuyorum.

Bir zamanlar yeni bir hayata kaçmanın kolay olacağını düşünmüştüm. Ama yeniden başlamanın kolay bir tarafı yok. Allison'a başka zaman konuşuruz diye cevap yazıyorum. Mesajını kapatırken, Richard'dan günün erken saatlerinde gelen bir mesaj buluyorum.

Yanılmışsın. Bağımlı değilim. Yeni doktorum, önceki doktorumun ağrısı nasıl yöneteceğini bilmediğini söyledi. Umarım Fransa'da eğleniyorsundur.

Gözlerimi kısıyorum ve hançer gibi telefonuma bakıyorum, sonra da ona bağıyorum: "Eğlenmiyorum. Bugün eğlenmiyorum. Hiç eğlenmiyorum. Ve sen yanıyorsun, göt herif. Yanılıyorsun amına koyayım."

Telefonu daha sıkı tutarak fırlatmayı düşünüyorum. Richard'ın mesajını bana ulaştırdığı ve beni bir arama motorunun dil sorunumu çözebileceğine inandırdığı için onu Paris'in çatılarından uzaklara fırlatmayı. Ama bu akıllı telefonuma zulüm olurdu ve telefonum, fırındaki yanlış anlama bir yana, bana oldukça iyi davrandı. Sandalyenin üzerine koydum.

Sonra yatak odamın alt katına inip en sevdiğim kokuların bulunduğu gümüş tepsime doğru yürüyorum. Obsession'dan küçük bir test tüpü kapıyorum ve bileğime sıkıyorum. Ardından, çikolata ve karamel notalarıyla Angel'ı alıp diğer elime de biraz sıkıyorum. Yiyecek arayan bir köpek gibi burnumu yukarı kaldırıyorum ve kokuların karışımının koku alma duyularımı beslemesine izin veriyorum. Richard burada olsaydı, görkemli, hatta dramatik bir şekilde öksürür ve parfümümün başını ağrıttığını söylerdi. Bunu kanıtlamak istercesine elini alnına götürürdü. İlişkimizi bitirmek istememin nedeni bu değildi ama sallanan bir kuledeki Jenga taşlarından biriydi.

bir kule.

Bu gece, ondan kurtuluşumu onun iğrendiği tüm kokulara bulayarak kutluyorum. İşim bittiğinde, on sentlik bir genelev gibi kokuyorum. Yatak odamda dönerken kıkırdıyorum. Evet. Şu anda tam bir pislik içindeyim. Ama umurumda değil, umurumda değil, hiç umurumda değil.

Küçük bir jig yapıyorum. Sonunda kendi evimde, kendi tatlı zamanımda istediğimi yapabiliyorum.

Ama itiraf etmeliyim ki, şu anda benim kokum biraz bunaltıcı, bu yüzden duşa giriyorum, kendimi yıkıyorum, yoga pantolonumu ve kazağımı giyiyorum. Yeni favori yerime dönüp çatı katındaki bahçemde bulunan şezlonga uzanıyorum. Daha sakın bir kafayla telefonumu elime alıyorum, Richard'ın mesajını siliyorum, sonra iletişim bilgilerine gidiyorum. Başparmağım isminin üzerinde geziniyor. Onu da silebilirdim. Hatta onu engelleyebilirdim. Bunun yerine, ondan haber alırsam görmezden gelmeye karar veriyorum. Ne de olsa artık onun için yapabileceğim bir şey yok. Telefonu bırakıyorum ve Eyfel'in üzerinde parıldayan ışıklara bakıyorum. Kule.

Puslu ve bulanık hale gelene kadar onlara bakıyorum. Geçmişimi geride bırakmış olabilirim. Son kullanma tarihinin çok ötesinde kaldığım bir ilişkiyi bırakıyor olabilirim. Ama yeni hayatıma tam olarak adım atmadım.

Ve nedenini biliyorum.

Cevap Google'da değil. Bu ışıklarda bulunabilir.

Titreştikleri yerde. Neyi temsil ettiklerinde.

Griffin'e mesaj atıp ona bir teklifim olduğunu söyledim.

Griffin

Bir kadının söyleyebileceği ve bir erkeğin kanının anında güneye akmasını sağlayan bir kelime vardır.

Tamam. Bu doğru değil.

Bu etkiyi yaratan yaklaşık yirmi bin tane var, çünkü bir kadından hoşlandığınızda, uzaktan seksi olan neredeyse her şey sizi onun arzusuyla çılgına çevirebilir.

"Çorabımı çıkaracağım" dediğini düşünsene. Bum.

Zımnı çıplaklık. Kaya gibi sert.

Belki de "Çilek sever misin?" diye soruyordur.

Belli ki göğüslerinden yememi istiyor. Bayrak direği kalktı.

Ama bazıları var ki o kadar doğrudan, o kadar yerinde ki, "Beni bütün gece boyunca sertçe becermen istiyorum" diyor gibi.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bir kadının bana söyleyebileceği en sevdiğim şey bu olabilir. Aslında, bunu yapılacaklar listesine kendi kişisel eklentim olarak eklemem gerekebilir.

Ancak şu anda söz konusu olan *teklif*.

Joy'un Rue de Bac'da seçtiği restorana doğru yürürken, o lezzetli davetkâr mesajı tekrar tekrar hatırlıyorum.

Sana bir teklifim var.

Bütün gece seviştikimiz ve iş için hala birlikte olduğumuz fantastik bir anlaşmadan başka ne olabilir ki? Koşul yok, acı yok, kalp kırıklığı yok. Beni hemen imzala. Bu harika olurdu. Orgazm dolu geceler vaadi, birkaç ay sonra Endonezya'ya gittiğimde karmaşık olmayan bir veda ile tamamlanacak, nihayet Ethan ve ben gençken haritada işaretlediğimiz dünya üzerindeki yerleri ziyaret edeceğiz.

Köşeyi döndüğümde, Christian'ın sözleri beynimin ön saflarında cüretini gösteriyor.

Sen de aynı hatayı yapma. İş ve eğlenceyi karıştıramazsın.

Sahip olduğumuz işlere sahip olduğumuz için şanslıyız.

İşimize sahip olduğumuz için şanslıyız. Temel önermesine katılmıyorum ama Joy'un teklifinin benimkini tehlikeye atacağından şüpheliyim. Ayrıca, işimi sadece önümüzdeki iki buçuk ay için korumam gerekiyor. Şirketinde bana ihtiyacı olan tek şey bu, sonra . Büyük macerama atıldıktan sonra nereye gideceğimi kim bilebilir? O haritada çok fazla işaret yaptık. Eğer bulursam, iğne delikleriyle dolu olacağından eminim.

Her yere seyahat et, diye yazmış

Ethan. O yapamaz. Bu yüzden ben yapmalıyım.

Joy'un *şu andan itibaren her gece benimle ateşli seks yapmasının* daha büyük planlarımı engellemesine imkân yok. İş ve zevk arasında hokkabazlık yapabilirim. Kadının, işin ve yapılacaklar listesindeki her bir maddenin kontrol edilmesinin tadını çıkarabilirim.

New York'ta rock yıldızı bir şef haline gelen Fransız-Brezilyalı bir aşçının açtığı Gabriel's adlı restoranın kapısına vardığımda, pastamı yiyebileceğimden her zamankinden daha fazla eminim. Tercihen Joy'un yumuşak, esnek karnından.

Bu baştan çıkarıcı görüntü önümdeyken, bir elimle siyah gömleğimi düzeltiyor, kapıyı itip açıyor ve içeri giriyorum.

* * *

Şarap kadehini zarif bir el ile kaldırıyor ve tek düşünebildiğim teklifin şimdi geldiği. *Beni yatağa götüreceksin* ve şu anda *bana çok kötü şeyler yapacak*. Önce içki, sonra da aperatif siparişi vermemiz konusunda ısrarcı ve nazlı davranıyor. Ne çekici bir cadaloz. Karşılığında, ona yatakta işkence ederken çok eğleneceğim. Onu çılgına çevirmek, her yerine dokunmak, ağzımı o baştan çıkarıcı vücudunun her yerine sokmak.

Kadehimi kaldırıp onunkine doğru uzatıyorum ve çınlatıyorum. Gözlerim ellerine kayıyor, yatakta kıvrılırken başının üzerinde ne kadar davetkâr görüneceklerini hayal ediyorum.

Bir yudum alıyor ve ben artık o dudaklara bakmadan duramıyorum. Onunla tanıştığım günden beri tanımak istediğim o kırmızı, somurtkan, dolgun dudaklara.

Oh, evet. Dileğimi gerçekleştireceğim.

"Mmm. Bu şarap çok güzel." diye mırıldanıyor.

Ben de bir yudum alıyorum. "Bu harika."

Parmağını kadehin kenarında gezdiriyor. "İyi bir şarabı çok severim.

Arkadaşım Elise, Paris'in sunduğu zevklerden daha fazla yararlanmam gerektiğini söylüyor.

teklif ediyorum."

"Gerçekten yapmalısın," diyorum sandalyemde bir iki santim daha yaklaşarak.

Restoran küçüktür ve masalar hafifçe parıldayan alçak mumlarla aydınlatılmıştır. Açık tuğla duvarlar restorana rahat bir hava veriyor. Dışarıda hava Nisan ayında sık sık olduğu gibi soğudu. Belki Joy onu ısıtabileceğimi düşünüyordur.

Şakacı bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Ayrıca tüm zevklere katılmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Şarap, yemek, tatlı?"

"Bence arkadaşın Elise harika biri ve bence bu zevkler listesini daha da genişletebilirsin."

"Peki listeme başka ne koymalıyım? Belki diller?" Göz kırkıyorum. Bunu söylememesi gerekiyordu. "Diller mi?"

Gülümsüyor, büyük ve geniş. Bardağını bırakıyor ve ellerini masanın üzerine yayıyor. "Dediğim gibi, size bir teklifim var. İşte burada."

"Evet, bana vur." Belli ki ona öğretmemi istediği seks dili bu. Onu her gece doğrudan O-kasabasına götürecek kelimeler ve ifadeler. İşin garibi, ben de bu dilde ve konuştuğum diğer birçok dilde oldukça akıcıyım. "Birçok dilde konuşabiliyorum."

Gülüyor, başını geriye atıyor, boğazı uzun ve davetkâr, kızıl saçları gür dalgalar halinde omuzlarının üzerinden kıvrılıyor ve göğsünden aşağı inerek o muhteşem göğüsleri perdeliyor. Sonunda bu güzellikleri tam anlamıyla tanıyacağımı fark ettiğimde neredeyse hırlayacaktım.

"Sen ve dil konusundaki yeteneğin." Eğlenerek başını sallıyor, sonra boğazını temizliyor. "Aslında ben de seninle bunun hakkında konuşmak istiyordum."

Haklıydım. Yumruk pompası.

Hayatımda ima edilen bir soruya hiç bu kadar hızlı cevap vermemiştim. "Evet. Cevabım evet. İstersen bu gece başlayabiliriz."

Kaşlarını çatıyor. "Yapabilir miyiz?" "Kesinlikle. Yemekten sonra?"

"Gerçekten mi? Şimdi başlamak istemiyor musun?" diye soruyor ve cevabımı beklemiyormuş gibi biraz kekeleyor.

Ben de şaşırdım, çünkü Joy'u restoranda iş yapan bir kadın olarak görmüyordum. Ama esnek olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Bir fırsat yakalamak için odaya göz gezdiriyorum. Fransız banyolarının küçüklüğü meşhurdur. Ama istek varsa, bir yol da vardır. İşe yaramasını sağlayabilirim. Ya da belki aklında başka bir şey vardır. Masa örtüleri güzel bir koruma sağlıyor. Biraz masa altı el eğlencesi? Ben de varım.

"Şimdi bana uyar." Her şeye hazır olduğumu bilsin diye elimi masanın altına uzatıp dizini hafifçe okşuyorum.

Kısa bir an için irkiliyor, sonra gözleri bulanıklaşıyor ve keskin bir nefes alıyor. "Şimdi ne için . . .?"

"Nasıl istersen," diyorum elimi kalçasında gezdirirken.

Nefesi kesilir ve boynuna doğru hafif pembe bir kızarıklık yayılır. Tanrım. İnanılmaz derecede seksi. Çok duyarlı ve ben onun güzel vücudunu bir enstrüman gibi çalacağım.

"Ne istiyorum ..." Sanki büyülenmiş gibi söylüyor, sanki zaten çok tahrik olduğu için kelimeleri oluşturmamış gibi.

"Ne istersen." Parmaklarım kalçasında yukarı doğru ilerliyor ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. Nefesi aceleyle geliyor gibi.

Yutkunuyor ve sonra çıplak bir fısıltıyla "İstiyorum.." diyor.

Sözünü bitirmiyor. Elini masanın altına indiriyor ve parmak uçları benimkine değiyor. İçimde elektrik dalgalanıyor, damarlarımda kıvılcımlar çakıyor. Kirli zihnim pek çok olasılığı düşünürken şehvet her yerde titreşiyor. Yerler, pozisyonlar, zamanlar. Göğsünde bir kızarıklık oluşurken ve altımda kavisler çizerken, kontrolünü kaybedip kendini bırakırken nasıl görüneceğini.

Parmaklarımı onunkilerin arasından acı verici bir yavaşlıkla geçiriyorum, onun tadını çıkaracağımı, onu çok iyi hissettireceğimi açıkça belirtiyorum. Ellerimi onunkilerin etrafında sahiplenici bir şekilde kenetliyorum, böylece nasıl bir araya geldiğimizin farkına varıyor. Ellerimiz kenetlendiğinde gözlerini açıyor ve sıcak bakışları benimkilerle buluşuyor. O yeşil gözleri şehvetle ve benimkilerle eşleşen bir arzuyla dolup taşıyor.

"Ne istediğine karar verdin mi?"

Garsonun sesi dikkatini benden uzaklaştırdı.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözlerimle sessizce onu lanetliyorum.

Joy elini çekip uzun oturuyor. Menüü karıştırdıktan sonra somonlu Nicoise salatası sipariş ediyor ve ben de kızarmış tavuk yemeği seçiyorum.

"Çok iyi. Biraz daha şarap ister misin?" Başımı salladım. "Bir bardak daha lütfen." Joy başını sallıyor.

Bardaklarımızı doldurup gidiyor.

Neredeyse avuçlarımı birbirine sürtüyorum çünkü asıl cazibe merkezine dönebiliriz.

Ama bakışlarıyla karşılaştığımda, çenesi sabit, odak noktası tam anlamıyla profesyonel. "Griffin, Fransızca konuşmayı öğrenmem gerek. Bana öğretir misin?"

Donup kaldım. Az önce ne dedi? Elim şarap kadehinin sapını sıkıca kavradı. "Affedersiniz?"

Gözleri açılıyor, özür dileyen bir ifade belirliyor. "Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Bu yüzden seni yemeğe davet ettim," diyor çabucak. Ve kutsal topraklar, bana teklif etti. Ama seks için değil. Kelimeler için. Kalbim sıkışıyor demek isterdim ama başka bir yanımda sönüyor. Egomla birlikte, o da büyük ölçüde delindi.

"Bu yüzden mi?" Dikkatli bir şekilde soruyorum, bunu da tamamen berbat etmediğimden emin olmak için.

"Teklifim şu ki, benimle daha fazla zaman geçirmen ve bana dili gerçekten öğretmen için sana kendim ödeme yapmak istiyorum."

Yani evet. Onu masanın altına yatırdım ve onun yerine ona masa, parmaklar ve eller demeyi öğretmemi istiyor.

"Aptalca bir şekilde, sadece burada bulunarak dili öğrenebileceğimi düşündüm," diye açıklıyor. "Gençlerin yaptığı gibi, televizyondan falan öğrenirim diye düşündüm. Ama ben televizyondan nefret ederim. Sanırım bir Fransızca dil okulu bulabilirdim, ama düşündüm ki eğer fazladan iş ya da saat almak istiyorsan . . . Sana iyi bir ödeme yapabilirim."

Açıklamasının sonunda sesi yükseliyor, sanki sorduğu için utanmış gibi. Ya da belki de benim bu kadar sert çıkmamdan utanmıştır.

Ama beni savunmak gerekirse, masanın altında kesinlikle duyarlı görünüyordu.

Uzun bir hava akımı üflüyorum, serseri, pis düşüncelerimi yeniden yönlendirmeye çalışıyorum. Şarap bardağına uzanıyorum ve doyurucu bir içki alıyorum. Planlarımdaki ve pantolonumdaki değişime ve barda bir kadına yanaşan tam bir otuzbirinci gibi ona asıldığım gerçeğine alışmak için kendime bir an daha veriyorum.

Devam ediyor ve aceleyle ekliyor: "Başka bir dil bilmek benim hayalimdi. Okulda biraz Fransızca öğrendim ama yemek siparişi vermekten fazlasını yapacak kadar öğrenemedim. Bu ülkede sadece *bunun ne kadar tuttuğunu* ve *salata istediğimi* söylemeyi bilmekle idare edemem, *jambonu tut.*" Sahnede fısıldıyor, "Jambondan nefret ederim."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diyorum dalgınca, sonra kafama bir şaplak gibi iniyor. Ona asılarak onu utandırmıştım. Şimdi de kendini aptal gibi hissetmesine neden olduğum için gevezelik edip duruyor. Bu sorunu çözmenin zamanı geldi. "Jambon berbat. Tek kelimeyle korkunç. Jambon hakkında konuşabilmelisin." Bu kritik noktayı vurgulamak için masaya bir yumruk vuruyorum ve rahatsızlığı yatıştırmaya çalışıyorum.

Gülümsüyor ve hafifçe kahkaha atıyor. "Evet, aynen öyle. Her gün jambon ya da sentetik vanilya hakkında ya da bir sonraki trenin ne zaman geleceği, bu hafta sonu ne yapacağım ya da başka ne olursa olsun konuşmaya ihtiyacım var," diyor, sesi yine doğal geliyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Belki de masanın altındaki el rutinimle onu tamamen korkutmamıştım. *Sevdiği rutin*, diyor içimdeki şeytan.

"Kesinlikle. Daha fazla katılamazdım."

"Tamam mı? Anladın sen onu. Zaman alacağını biliyorum ama bana yardım edersen ve kendimi gerçekten dile kaptırabilirsem kendimi buraya ait hissetmeye başlayabileceğimi düşündüm. Kariyerimde istediğim ilerlemeyi kaydedebilir ve hayallerimden birine ulaşabilirim. Başka bir dil konuşmak."

Omurgam dikleşiyor. O kelimeye odaklandığımda kafamdaki tüm sesler kayboluyor. *Rüya*.

Cüzdanımda sakladığım kâğıdın görüntüsü net bir şekilde odaklanıyor.

6. Değer verdiğiniz birinin hayallerini gerçekleştirmesine yardımcı olun.

Ethan'ın listesindeki bu madde benim için her zaman zor olmuştur. Bununla nasıl başa çıkacağımdan emin olamadığım için hep erteledim. Artık biliyorum. Şimdi anladım. Bu dileği böyle yerine getireceğim. Bu Christian'ın zengin bir cadalog bulmak için verdiği hicivli bir söz değil. Bu gerçek. Bu Joy için önemli. Ve bu kardeşim için de önemliydi.

"Evet," diyorum, net ve kendimden emin bir şekilde.

Gözleri ışıltıyor, gülümsemesi genişliyor. "Yapacak mısın?" "Bir şartla," diye ekliyorum.

"Tamam," diyor merakla.

"Bana ödeme yapamazsın."

"Ne?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Ölmeden önce yapılacaklar listemde bir madde."

"Hasta mısın?" Sesi endişeyle karışık.

Başımı sallıyorum ve ona söylemek için kendimi zorluyorum. "Hayır. Bu kardeşimin listesi." "O hasta mı?"

"Öyleydi. Geçen gün bana onu sorduğunda çok komik olduğunu söyledim ama bu tam olarak doğru değildi." Birkaç yıl önce akvaryumdaki işi aldığım da Ethan'ın bana kadeh kaldırdığını, işin kulağa harika geldiğini ama biraz balık işi olduğunu söylediğini hatırlayarak nefes alıyorum. Gözlerimi devirmiş ve ona daha iyi bir kelime oyunuyla tekrar denemesini söylemişim. Balık şakalarını hiç bırakmadı ve bir tane daha duymak için neredeyse her şeyi yapardım. "Komik *biriydi*. Bir yıldan fazla bir süre önce öldü."

"Çok özür dilerim," diyor, elini masanın üzerinden uzatarak. Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve daha önce yaptığım hatalı hareket için affedildiğimi söyleyebiliyorum. Bu bir baştan çıkarma başlangıcı değil. Bu bir arkadaş jesti. Belki de şu anda buna daha çok ihtiyacım var. Belki ikimizin de ihtiyacı vardır.

"Evet, ben de. Geçen gün bir şey söylemediğim için özür dilerim. Sanırım ama ..."

Bu fikri reddederek başını sallıyor. "Biz sadece hazır olduğumuzda bir şeyler söyleriz. Sen o zaman hazır değildin."

Onun yanıtı içimdeki soğuk ve kırılğan bir parçayı ısıttı. Geçen yıldan beri buz tutmuş olan parçamı. "Sanırım sadece seninle o günün tadını çıkarmak istedim. Île de la Cité maceramıza üzücü bir şey getirmek istemedim." Bir nefes alıyorum ve sonra dalıyorum. "Dört yıl önce bir araba kazası geçirdi. Sarhoş bir sürücü çarptı ve tekerlekli sandalyeye mahkum oldu. Yürüyemiyordu. Ellerini zar zor kullanabiliyordu. Ona bakmaya yardım ettim. Bunu söylemek çok garip, yetişkin kardeşime baktım."

"Bu neden garip?" Sesi yumuşak ve eli benimkini sıkıyor.

"Sadece o pozisyonda olmayı beklemiyorsunuz. Belki ben de bir bakıma Blaze Dalton'dım."

Güzel dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Öyle ?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Bakıcıları ya da sizin deyiminizle yardımcıları vardı. Ama bilirsiniz, onlar aileden değil. Biz de bir şatoda ya da malikanede yaşamıyoruz. Hepimiz yardım ettik. Annem. Babam." Omuz silktim. "Başka ne yapabilirsin ki?"

"Başka bir şey yapamazsın." Sertçe yutkunuyor. "Ben de kız kardeşim Allison için aynısını yapardım. Sadece yardım etmelisin."

"Kazadan kısa bir süre önce Paris'e taşınmaya hazırlanıyordum. Hatta birlikte gitmeyi bile konuşmuştuk, Ethan ve ben... Bu fikre çok sıcak bakıyordum..." Planlarımızın anısı keskinleşirken, Londra'da koşu yaptığımız, bir sonraki adımlarımızı planladığımız o günlerin görüntüleri gözlerimin önünden geçerken sesim bir anlığına kesiliyor. "Ama bu gerçekleşmedi. Londra'da kaldım, akvaryumdaki sergiler için pazarlama materyalleri yazdım ve Fransız ziyaretçiler için bunların çevirilerini yaptım. O eski deniz biyolojisi diploması işe yaradı, çünkü evime yakın bir iş bulmamı sağladı, bu da ailemle birlikte yardım edebileceğim anlamına geliyordu. Ethan yine de çok sağladı. Kendi tarzında sağladı. Bu konuda mutlu olduğunu söyleyemem ama moralini bozmasına izin vermedi. En azından sizin moralinizi bozacağını düşündüğünüz gibi değil."

"Bu inanılmaz bir şey. Çok fazla içsel güç gerektirdiğini tahmin ediyorum."

"Onda vardı." İç çekiyorum. "İşin kötü tarafı, enfeksiyon kapmadan önce hayattaki kaderiyle yeterince iyi başa çıkıyordu. Onu bitiren bu oldu." Başımı sallıyorum. "Lanet olası ironi. Basit bir enfeksiyonla mücadele edemediği için öldü. Ama ondan önce, hâlâ çalışmayı bile başarmıştı."

"Öyle mi?"

"İnternet üzerinden DJ'lik yapıyordu, bu yüzden bir iş yapmaya devam edebildiği için şanslıydı. Bir ev stüdyosu kurdu. Sanırım bir nebze de olsa bağımsızlığa sahip olmaktan hoşnuttu. Ne de olsa sesi hala çalışıyordu. Ama her zaman çok fizikseldi. Bir sporcuydu. Ve pek çok şey yapmak istiyordu; seyahat etmek, keşfetmek, daha fazla maraton koşmak."

"İşte bu yüzden maraton için antrenman yapıyorsun," diyor Joy, sanki bir şeyler yerine oturmuş gibi.

Başımı salladım. "Aynen öyle. Listede var. Üçüncü madde. Umutsuzca bir tane daha yapmak istiyordu, bu yüzden birkaç ay içinde Endonezya'da yapmayı planladığım bir yarış var. Her zaman oraya gitmek istemişimdir, işim bittiğinde etrafta dolaşarak biraz zaman ."

"Endonezya'nın güzel olduğunu

duydum." "Ve sıcak."

"Her zaman bir artı."

"Başka şeyler de yapmak istiyordu. Zip-line yapmak istiyordu. Skydive." ürpeldim. "Ona onu okyanusun derinliklerine sevdiğimi söyledim."

ama onun için paraşütle atlamamın hiçbir yolu yoktu, o yüzden bunu listesinden çıkarsa iyi olur."

"Öyle mi?" diye soruyor hevesli bir ilgiyle.

"Tanrıya şükür, yaptı. Para versen beni paraşütle atlamaya ikna edemezsin. Ama 'Paris'te yaşamak' listede var, o yüzden bunu yapıyorum. 'Birinin hayallerine ulaşmasına yardım etmek' de öyle. Ve bunu" -sesim yumuşuyor- "ben de yapabilirim."

"Bunu gerçekten bedavaya yapmak zorunda değilsin," diyor, sesi ince, sanki bir ücret olmadığını kabul etmek ona acı veriyormuş gibi.

Daha yakına eğilip gözlerimi onunkilere kilitliyorum. "Ama istiyorum, Joy. Anlamıyor musun?"

"Benim için çok büyük bir şey yapmış olursun. Bu sadece *arkadaş olalım, dondurma yiyelim, çiçek ve parfüm koklayalım* isteği değil."

Bu bana onun boynunu koklamayı ne kadar çok sevdiğimi hatırlattı. "Ama bunu da memnuniyetle bedavaya yaparım." Göz kırıyorum.

Gülüyor ama bir saniye sonra bu espriyi siliyor. "Gerçekten adil olmak ve zamanınızı telafi etmek istiyorum."

"Bu benim için adil. Bu son derece faydalı. Hayati bir şey yapmış olacaksın," diyorum, ses tonum son derece ciddi ve tartışmaya yer bırakmıyor. "Bunu yapmam gerek."

"Griffin," diyor ama bu tartışmayı kazanamayacağını söyleyebilirim. Başımı sallıyorum ve elini daha sıkı sıkıyorum. "Bana bırak."

Omuz silkiyor, dudakları yumuşak bir sırıtişla kıvrılıyor. "Tamam."

"Şimdi başlayalım," diyorum, öğrenmek istediği dile geçiyorum. Başından beri onun için yaptığım şeyi yapıyorum. Tercüme ediyorum. Ama bu sefer, kelimeleri bana geri söyletiyorum. Sonra onu çıldırtacak şey yapıyorum. Artık önce İngilizce konuşmuyorum. Yemeğimiz sırasında onunla basit şeyler hakkında Fransızca konuşuyorum, en iyi dikişli denemeleriyle cevap vermesini sağlıyorum, her ihtiyacı olduğunda onu düzeltiyorum.

Yemeğin sonunda bitkin görünüyor.

Başını masa örtüsünün kenarına koyuyor. "Şimdi biraz kestirebilir miyim?"

Saçlarını okşuyorum. "Zavallı Joy. Rüyalar her zaman kolay değildir."

Fatura geldiğinde, ona uzanıyor. Ben de aynısını yaparım.

Ama çek çoktan o küçük, hızlı parmaklarının arasındaydı. "Hayır," diyor, hızla ayağa kalkarak. "Eğer bana bedava Fransızca öğreteceksen, akşam yemeğini ben ödeyeceğim."

"Akşam yemeğinin parasını ödeyemezsin." Alay ediyor.

"Beni durdurmaya çalış."

Elinde çantasıyla masadan fırlıyor ve şu anda başka bir masayı temizlemekte olan garsona doğru ilerliyor. "*Voilà. Merci.*" Ona kredi kartını uzatır.

Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana döndü. "Bu arada, biz Amerikalı kadınların oldukça iyi olduğu şeylerden biri de istediğimizi elde etmektir. Ve

Bazen bu, züccaciye dükkanına girmiş bir boğa gibi bir restorandan çıkmak anlamına gelir." Kalçalarını bir tür zafer dansıyla sallıyor, hiç şüphesiz yüzünüzde olması gerekiyordu, ama arkama yaslanıp o yemyeşil vücudu hareket ettirmesini izlemek istememe neden oluyor.

Gülüyorum ve ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. Bu gece onu becermek için eve götüremeyeceğim için daha fazla yıkılmam ve bir saat önce öyleydim. Ama garip bir şekilde, artık böyle hissetmiyorum. Belki de daha önemli bir şeye bir adım daha yaklaştığım içindir. Listeyi bitirmeye. Şehir dışına çıkmak. Her zaman istediğim gibi dünyayı dolaşmak. Son birkaç yıldır hala Londra ve Paris'te kalıyorum. İçimdeki gezme arzusu beni çağırıyor. Ethan bunun ikimizin de içinde güçlü bir kuvvet olduğunu biliyordu ve belki de seyahat arzusunu yerine getirmek benim için en kolayı olacaktı.

Çocukluğumuzdan beri dünyayı görmek isterdik. Geç saatlere kadar haritaları ve atlasları inceler, en çılgın, en vahşi yerlerin fotoğraflarına bakar ve sonunda dünyayı nasıl dolaşacağımızı planlardık. Nihai fetihlerimizin sonsuz listelerini yazdık. Gezilerimizi planlayan cesur kaşifler olarak dünya haritalarına iğneler batırdık. İzlanda'da Kuzey Işıkları, Tayland'da kumsalları yalayan kristal mavisi sular, Tokyo'nun neon sokakları. Güney Amerika'yı dolaşırken, Buenos Aires'ten geçtikten sonra Arjantin'in ucunu kontrol ederken, gerektiğinde ve istediğimizde yıldızların altında uyurduk. Her kıtaya uğradık. Anakondalar yüzünden Amazon'dan uzak durduk ve Everest Dağı'nı da, sayfalarını defalarca karıştırdığımız macera öykülerinden biri olan *Into Thin Air*'i okuduktan sonra veto ettik.

Okuldayken, "Karla kaplı bir dağda, buz gibi bir havada ölmeyeceğim," demişti. "Gittiğimde, etrafımda bikinili kadınların bana içki servisi yaptığı tropik bir adada olsam iyi olur."

"Gittiğimde bana içki servisi yapmayacaklar," dedim, her zaman çıtayı yükselterek. "*Bana* hizmet edecekler."

"Rüyanda görürsün."

Sonunda, onun için hepsi buydu.

Ama sonsuza kadar değil, çünkü onları yaşamak için hala buradayım. Bazıları çoktan gerçekleşti ve daha da gerçekleşecek. Kapının önünde bana gülümseyerek bekleyen kadın sayesinde bir tanesi daha gerçekleşti.

Restorandan çıkıyoruz, yumuşak altın lamba ışığı sokakları yıkarken caddede geziniyoruz.

"Paris'in ışıkları başka hiçbir yerde olmadığı kadar farklı," diyor Joy fenerleri . "Neredeyse büyümlü bir parıltıları var."

"Bu doğru," diye Fransızca cevap veriyorum.

Bana sırtıarak bakıyor. "Çok katı bir öğretmensiniz."

Gülüyorum, çeviride hiçbir şey kaybolmasın diye İngilizceye geçiyorum. "İyi bir öğrenci ol yoksa seni masanın üzerine yatırır ve tokatlarım."

Gözleri parlıyor. "Belki de şimdi kötü olmak istiyorumdur."

Neredeyse inliyordum, bunu da istiyordum. Hepsini istiyorum. Belki hâlâ başka bir teklifte bulunmasını isterdim ama şimdilik onun arkadaşı, çevirmeni ve öğretmeni olmakla yetinmek zorundayım.

"Derslerimiz ne zaman başlayacak?" diye soruyor.

"Yarın işten sonra ne yapacaksın?" Beni işaret ediyor. "Seninle Fransızca mı öğreneceğim?"

Başımı salladım ve gülümsedim. "Haklısınız. Ve bu, mükemmel bir Cuma akşamı aktivitesi için mükemmel bir tarif gibi görünüyor. Bunu daha iyi hale getirebilecek tek şey ise nerede gerçekleşeceği."

Adımlarımı yavaşlatıyorum ve fikrimi fısıldıyorum. Joy'un yeşil gözleri parlıyor ve ışıltıyor.

"Elise hayattaki tüm zevklere katılmam gerektiğini söyledi. Daha fazla eğlenceye ihtiyacım olduğunu söylüyor."

Daha sonra evde dolaşırken, kendimi neden buna ihtiyacı olduğunu merak ederken buluyorum.

Neşe

Birisi beni yemin altında, Tanrı ve ülke önünde çapraz sorguya çekecek olsa, yalancı şahitlik yapmaktan korkmadan gerçekten de yeryüzünde cenneti bulduğumu söyleyebilirim.

Her zaman mesai yapan burnum hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Eyfel Kulesi'nin yakınındaki Jean-Paul Hévin olarak bilinen serin, klimalı, çikolata kokulu saadet yerinde vitrinin üzerine eğildim ve ağzım sulandı. Çenemi kapalı tutmazsam resmen ağzımın suyu tezgâha akacak. Ve umurumda değil. Çünkü . . . çikolata.

Tat alma duyularımın daha önce hiç karşılaşmadığı türden bir çikolatadan bahsediyoruz.

Memleketteki lüks marketlerde satılan süslü çikolataları unutun. Burası çikolata dükkanlarının Gucci'si. Bu benim Louboutin seven kalbimin en sevdiğim şeylerin arasında tünemek için eve gelişi.

İkramlar.

Lüksler. Enfes

tatlar.

Bardağın altındaki çikolata karesini gösteriyorum. "Bu nedir?" Şımarık sarışın tezgâhtara, nefis bir hediye mıncıklayan yedi yaşındaki hevesli bir çocuk gibi soruyorum.

Griffin beni uyarıyor. "*En français.*"

Gözlerimi ona dikiyorum, sonra sorumu tekrar tezgâhın arkasındaki siyah keten elbiseli kadına yöneltiyorum. Cevap veriyor ve kelimeleri benim için anlamsız.

Ama bir yanıt buldum. Memnun bir sırıtişla, "*Saperlipopette!*" diyorum.

Gadzooks.

Griffin'in eli karnına gider ve kahkahadan neredeyse iki katına çıkar. "İşte şimdi gerçekten *gevezelik* ediyorsun."

Dürüst olmak gerekirse, dün gece doğrudan *loufoquering*'e kayacağımızı düşündüm. Masanın altında elimi tuttuğunda, beklenmedik fiziksel temas ve bunun yoğunluğu beni büyüledi, ayaklarımı yerden kesti. Daha çok da o küçük temasın bana yaptığı şeyle. Beni uçurdu. Restoranda birkaç dakikalığına gerçekten beni baştan çıkaracağını, dairesine götüreceğini ve kapıya sıkıştıracağını, o zayıf, gevrek kollarıyla beni içeri hapsedeceğini ve nefesimi kesecek şekilde öpeceğini düşündüm.

Ona izin verirdim.

Ne kadar korkunç bir fikir olsun, ederdim, bundan eminim. Ona kapılmanın eşiğindeydim ve sonra teklifimi dile getirdiğimde her şey değişti. Ama insanlar böyledir. Şekillendirilebilir olmak, gerektiğinde hızla vites değiştirmek için tasarlandık. Şimdi, benim vitesim *bana çikolata yedir* modunda.

Tezgâhın arkasındaki kadın bir çift çikolata cımbızını kavırıyor ve çantaya uzanıyor.

"Çikolatalı cımbızları var," diyorum sahnede fısıldayarak.

Griffin bunu Fransızca tekrarlıyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve cümleyi en ufak bir şekilde değiştirip tezgâhtara "Çikolatalı cımbızınız var" derken onu etkilemeyi hedefliyorum.

Gülümsüyor. "Çok iyi. Fransızcanız çok iyi."

Yalan söylüyor. Düpedüz yalan söylüyor. Ama o çok tatlı ve karnımda olmasını istediğim çikolataya pençelerini geçirmiş, bu yüzden sadece "İyi bir öğretmenim var" diyorum.

Sarışın, bitter çikolatalı ganajı elime tutuşturduğunda tezgâhtan uzaklaşıyorum, bekleyen ağzıma atmaya ve çikolatanın dilimde erimesine izin vermeye hazırım.

Griffin'in başka fikirleri var. Parmaklarımı tatlının üzerine kapatıyor. Sızlanıyorum. Bir şeyler söylüyor ve ben anlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. Yavaşlıyor. "Senden bir şey istiyorum."

Başımı salladım. "Evet?"

Elime bakıyor. "Bana koktuğunu söyle." "Ne kokuyor?" Sanki delirmiş gibi soruyorum. "Neden?"

İngilizce konuşuyor. "Harika bir burnun var, değil mi?" Gülüyorum.

"Harika değil. Sadece iyi çalışılmış."

Yaramaz bir kaşını kaldırıyor. "Ağzım gibi."

Karıncalanmalar göğsüme yayıldı. *Bu adam*. Söylediği her şey kirli ve lezzetli gelebilir. Eminim o da bunu biliyordur. Bunu bilerek yapıyor. Sanki bana bir zamanlar kısa ve güçlü bir Paris ilişkisi yaşayacağımızı hatırlatmayı seviyor.

"Ağzının ne kadar iyi çalıştığını gerçekten bilemem," diyorum nazlı bir şekilde. Sonra, çünkü o başlattı ve ben neden devam etmeyeyim, parmağımla üst dudağına dokunuyorum.

Küçük bir hırıltı benim ödölüm.

Elimi açıyorum ve içindeki çikolatayı burnuma götürüyorum, çökmekte olan aromaların beynime yayılmasına izin veriyorum - çilek ve limon suyu. Sonra çikolatayı onun burnunun altına tutuyorum. "Çilek kokusu alıyor musun?"

Gözlerini kapatıyor ve kokluyor. Mağazanın ortasında gözlerini kapatmış, duyarından biriyle yeniden bağlantı kurmaya çalışırken çok savunmasız görünüyor. Yüzünü incelemek için bu anı çalışıyorum. Onu ilk gördüğüm gün fark elmacık kemikleri, belirgin ama çok keskin değil. O kare çene, çok erkeksi. Dudakları, yumuşak ve dolgun. Yakışıklı yüzünün şekli. Bazen çene çizgisinde hafif bir kirli sakal izi oluyor ama çoğunlukla sinekkaydı tıraş oluyor ve ben bu pürüzsüz görünümü seviyorum. Onu izlemeyi de seviyorum, kapalı gözlerinin ardında neler olduğunu merak ediyorum.

"Biraz," diye cevap veriyor sonunda ve Fransızca. Vay canına. Onu anladım! Kaşlarını çatı. "Ahududu mu?"

Sık sık gittiğim lüks pastanelerde yediğim ahududulu tartlar sayesinde bu kelimeyi ben de biliyorum. İyi ki bu şehrin her yerinde yürüyorum. Tart çalışmamı yakmak için ayak hareketlerine ihtiyacım var.

"Sanırım bu böğürtlen, ama yaklaştın," diyorum heyecanla, şimdi tekrar İngilizceye dönüyorum.

Ben devam ederken beni düzeltmiyor, "Ve sonra ısırduğınızda, içindeki misket limonu suyunun keskin kokusunu almaya çalışın."

Gözleri kapalıyken bile yüz ifadesi kuşkulu. Gözleri daha da kısıyor. "Tadına baktığımda kokusunu mu alacağım?"

Omzunu sıkıyorum. "Koku ve tat birbiriyle bağlantılıdır. Harika kokan şeylerin tadı daha da güzeldir. Koku lezzeti artırır. Her şey bir bütündür."

Dudakları titriyor. "Sen öyle diyorsan."

Dudaklarını hafifçe aralıyor. Önümdeki çekici görüntüye ve ağzına bakarken göğsümden aşağı yayılan sıcak kıvılcıma kısa bir süre takılıyorum. Bir röntgenci gibi. Ama içeri davet ettiği bir röntgenci.

Çikolatayı dilinin üzerine koyuyorum. Çiğniyor ve mırıldanıyor. Gözleri açılıyor ve gözlerindeki mavi eskisinden daha parlak. "Bu iyi."

"Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Şimdi de bir koku mu görmem gerekiyor? Siz burun insanları çok karmaşıksınız."

Gülüyorum. "Misket limonu ve dut kokusu aldın mı?" Omuz silkiyor. "Belki?"

Omuzlarım çöktü. "Ve bu bir hayır olurdu."

"Üzgünüm," diye fısıldıyor. "Ama lezzetliydi."

Düşünerek dudaklarımın kenarını kıvırıyorum. "Tamam, bir fikrim var."

"Bunu Fransızca söyle, Joy. Sana karşı tembellik ettim."

İnliyorum, ama sonra, bu idare edebileceğim bir cümle. Bana söyleneni yapıyorum, sonra

Tezgâha dönüp birkaç kare daha istiyorum. Ben de iki sıcak çikolata sipariş ediyorum ve kısa süre sonra bir tepsi çikolata ve iki fincan köpüklü *chocolat chaud* ile dükkanın arka köşesindeki küçük bir masaya gidiyoruz.

Evet, burası cennet.

Ona Earl Grey ganajı veriyorum ve demlenmiş çayın dumanlı tadını aramasını söylüyorum. "Bir İngiliz olarak Earl Grey'in tadını biliyorsundur," diyorum.

"Açıkçası. Bir fincandan daha iyi bir şey olmadığı için."

"Bahse girerim bu sıcak çikolata çaydan daha iyi olacaktır. Ama devam et." İkrama el sallıyorum.

Bir ısırik alıyor ve yoğun bir odaklanmayla dumanlı kokuyu arıyor gibi görünüyor. "Tadını alabiliyorum. Kokusunu alabiliyorum." Karenin geri kalanını bana uzatıyor ve ben de ağzıma atıyorum. "Nasıl bu kadar iyi bir burnun var?"

Mutlu bir şekilde omuz silkiyorum. "Herkes kokuları hassas bir şekilde ayırt etmeyi öğrenebilir. Ama benim için bu benim işim. Siz sadece burnunuzu eğitiyorsunuz. Ne kadar çok kullanırsan, koku alma duyun o kadar iyi olur." Madem yeteneklerden bahsediyoruz, merakım onun etkileyici becerilerine yöneliyor. "Aynı şekilde, dillerle aran nasıl bu kadar iyi? İspanyolca da biliyorsun, değil mi?"

Sırıttıyor. "Ve İtalyanca. Portekizce öğreniyorum." "Beşinci bir dil mi öğreniyorsun?"

Başını sallıyor. "Ders alıyorum." "Ölmeden önce yapılacaklar listende bu da var mı?"

Başını sallar. "Hayır. Yani, Ethan'ın listesinde yok. Ama evet, listem olmasa da sanırım bir bakıma benim de var. Bu sadece yapmak istediğim bir şeydi, o yüzden yapıyorum. Dilleri seviyorum. Her zaman da sevdim."

"Neden?"

"Kelimelerle oynayabilmeyi ve farklı kelime kombinasyonlarının tamamen farklı anlamlara gelmesini seviyorum. Çılgın bir bulmaca gibi. Parçaları doğru bir şekilde bir araya getirirseniz, en inanılmaz şeyi yapabilirsiniz." Kollarını iki yana açıyor. "İletişim kurun."

Ona bir gülümseme gösterdim. "İletişim inanılmaz bir şey. En temel formlarında bile başarısız olduğum her gün bunu daha iyi anlıyorum."

Başını iki yana sallar. "Bunu başarısızlık olarak . Yeniden öğrenmek olarak düşün."

Temelleri yeniden işlemek."

"Bu tavrı sevdim." Aklım ilk iş günümde asansörde söylediği bir şeye takılıyor. "Hastane hakkında bir şeyler söylemiştin. O zamandan beri burnunun çok kötü olduğunu ve bu yüzden ilk iş günümde leylakları iyi seçemediğini söylemiştin."

"Evet." Gözlerini tavana dikeyiyor. "Sanırım tam o sıralarda, tam olarak saptamaya çalışsam."

"Muhtemelen içindeki kokular çok antiseptik olduğu içindir."

Başını sallıyor. "Evet, soğuk. Tüm kokular çok soğuktu."

Başımı sallıyorum, neden kokuları iyi alamadığını söylediğini düşünüyorum. "Sanırım onu kapatmışsın. Koku alma duyunu. Çok fazla nahoş koku vardı ve acı verici anıları da beraberinde . Koku alma duyumuz beynimizin anıları kontrol eden kısmıyla yakından bağlantılıdır. Sizininki sizi inciten bir şeyle bağlantılıydı. Yani bir nevi bilinçaltında burnunu kapatmışsın."

Başını öne eğiyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Bu alışılmadık bir durum değil. Bazen bize acı veren şeyleri kapatırız." Elimi kaldırıp bir düğmeyi kapatıyormuş gibi yapıyorum. "Ama senin için tekrar açabilirim."

Biraz daha yaklaştı. "hiç şüphem yok."

Gözlerimi deviriyorum. "Sana hiç önlenemez bir çapkın olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Karşı konulmaz bir çapkın mı demek istediniz?" "Evet. O da var."

"bakarsanız, evet. Yaklaşık on saniye önce muhteşem bir kızıl saçlı yaptı."

Şu kıvılcımlar mı? Daha sert, daha parlak, daha hızlı parlıyorlar. Karıncalanmalar omuzlarıma yayılıyor ve vücuduma bir yük hücum ediyor.

Ama tehlikeli zeminde fazla oyalanmıyoruz, çünkü bir kez daha şalteri indiriyor ve Fransızca tekrarlıyor.

Ben de o anki görevime dönüyorum - burnunu yeniden eğitmek. Tabiri caizse yeniden öğrenmesine yardımcı oluyorum. Bir çikolataya daha uzanıyorum, sonra bir başkasına, kokular ve tatlar arasında ona rehberlik ediyorum. Bunda bir parça biber var, bunun tadı serin çünkü içinde hafif bir nane var, karamel sızan bu çikolatanın tadı dilinde sıcak ve tatlı olmalı.

Kaşları oynar. "Dilimde sıcak ve tatlı." Fransızca tekrarlıyor.

"Kirliliğin bir zihnin var," diyorum sivri bir şekilde ve şimdi yine buraya döndük. "

Ve sen onu temizlemek için hiçbir şey yapmıyorsun." Bana göz kırpmıyor. Sonra boğazını temizliyor. "Ama bir Cuma gecesi bana böylesine harika bir duyu deneyim yaşattığın için teşekkür ederim." Parmağını burnumun ucunda gezdiriyor, ve ürperiyorum.

Bunun erotik hissettirmemesi gerekiyor. Bunun seksi olmaması gerekiyor.

Ama burnuma dokunmuyor. Sıkıyor. Parmağıyla yavaşça ucunu okşuyor ve bir şekilde bu hafif seksi hareket benimde ürperti yaratıyor.

Sonra konuşuruz.

Sıcak içeceklerimizi içerken çikolata, hava, gün hakkında sohbet ediyoruz ve sanki kilitteki bir anahtar hafifçe dönüyor ve bana kapının sonunda benim için açılacağına dair umut veriyor.

Bugün olmaz. Yarın olmaz. Ama belki de yakında

bu ülkenin dili onsuz.

İşimiz bittiğinde Griffin bardakları ve tepsiyi temizliyor, sonra da bana elini uzatıyor. Çıkıyoruz ama sokağa çıktığımızda bir parmağımı kaldırıp ona hemen döneceğimi söylüyorum. "Beni bekle."

"Yapacağım."

Onun için istediğim son bir şeyi almak için dönüyorum, ama omzumun üzerinden geriye baktığımda onu beklerken görüyorum. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, çikolatacının önündeki kaldırımda, kulenin ışıkları arkasında, fotoğrafını çekmek istediğim kişi o. Bu fotoğrafı çekmek, Instagram'da paylaşmak ve "boyfriendaspirations" hashtag'ini koymak istiyorum.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum. On altı yaşında değilim. Otuz yaşındayım.

Ama kendimi savunmam gerekirse, o tamamen fotoğrafa layık ve Instagram'daki hanımların bu görüntüye bayılacağından hiç şüphem yok. Bunun yerine zihnimde bir fotoğraf çekiyorum çünkü Griffin'in sokakta beni sabırla, parlak mavi gözlerine kadar uzanan bir gülümsemeyle beklediğini hatırlamak istiyorum. Telefonunu kontrol etmiyor, homurdanmıyor ya da yüzünü buruşturmuyor. Sadece bekliyor. Mutlulukla. Benim için.

Aceleyle dükkâna geri dönüp tezgâhtardan son bir ürün sipariş ediyorum. Onu da bana veriyor ve iyi geceler diliyor.

Kapıyı çekip açıyorum, ona paketlenmiş ödülü veriyorum ve "*İşte*" diyorum.

Kâğıdı açarken merakla kaşlarını kaldırıyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Senden çikolatalı tart bekliyordum." Bir an duraksıyor. "Teşekkür ederim." Sesi yumuşak ve gözlerimiz buluşuyor. Bana restorandaki gibi bakıyor. Arzuyla. Özlemle. Daha yakına eğiliyor, dudaklarını yanağıma değdiriyor. "*Merci*."

I. Ölmek.

Dizlerimin bağı çözüldü. Midem taklalar atıyor.

En ufak bir dokunuş, ama elimi yanağıma götürmek ve o öpücüğü tüm gece boyunca yakınımda tutmak istiyorum. Bunu ondan istememem gerekiyor. Ama istiyorum. Hem de nasıl istiyorum.

Sonra kafama dank etti. Beni öpmüyor. Avrupa tarzı bir veda ediyor. Diğer yanak her an devreye girebilir. Gecenin bittiğini anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Gidiyor musun? İşimiz bitti mi?" Sesim yükseliyor ve bu düşüncenin beni yoksun hissettirdiğini saklayamıyorum. Onun sözlerinden daha fazlasını istiyorum. Bu konuşmadan daha fazlasını. Burnumun üzerindeki parmağını, yeni şeyler tatma isteğini, bana öğretme konusundaki güvenini.

Onunla geçireceğimiz gecenin, yolumuza çıkan her şeye açılmasını istiyorum.

Diğer yanağına öpmüyor. Onun yerine, göğsümdeki kelekleri bir kez daha ateşleyen seksi, orantısız bir sırtış atıyor.

Alay ediyor. "Bitti mi? Daha işimiz bitmedi. Aslında, hâlâ sizin hakkınızda bir şeyler öğrenmek için bekliyorum, Bayan Danvers-Lively." Kaldırımı işaret ediyor.

Mutluluktan zıplayabilirim. Gece daha bitmedi. Paris'te bir alacakaranlık yürüyüşü yapacağız ve bu gece bir bulutun üzerinde yatacağıma inanıyorum. Bu bir rüya. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Dün gece ilgimi çeken bir şey söyledin. Arkadaşın Elise sana daha fazla eğlenceye ihtiyacın olduğunu söylemiş. Neden? Teksas'taki hayatın nesi eğlenceli değildi?"

Göğsüm sıkışıyor. İşte .

"Neden eğlenceli olmadığını düşündün ki?" Bir yanım Paris öncesi hayatımın arkeolojik kazılarıyla flört havasını bozmak istemediği için ben de karşılık veriyorum.

Çenesine vuruyor, çalışkan bir görünüm takınıyor. "Hmm. İlk tanıştığımızda kötü bir ilişkiden yeni çıktığını ve ciddi bir şey aramadığını söylemiş olabilir misin?"

Yakalandın.

Ama ben de, yanından geçip gittiğimiz pastanenin cam duvarına sırtımı dayayıp, Rue de Grenelle'in Arnavut kaldırımlı sokakları şahidimizken onu neden sertçe öpemediğimin keskin hatırlatmasıyla yıkılmış durumdayım. Çünkü son ilişkim beni ağırlaştırdı. Beni dolaştırdı. Tecrübelerime göre, ilişkiler ayak bileklerimin etrafındaki zincirler. Sonunda özgür olduğunuzda, kendinizi tımarhaneye geri göndermezsiniz. Sonunda Paris'te kendimi yeniden buluyorum. Olmak istediğim kişiye doğru adım atıyorum. Geçmişte yaptığım hatalara düşmem.

"Birkaç yıl boyunca biriyle birlikte oldum," diye itiraf ediyorum. "Başlarda iyiydi, çoğu ilişkinin başlangıç aşamasında olduğu gibi."

"Doğru. Öyle olmasalardı, muhtemelen hiç başlamazdık," diyor caddede dolaşırken.

Bu duygu karşısında yarım ağızla gülümsüyorum. Bu kadar çok ilişkinin başlayıp yine de bu kadar çok ilişkinin bitmesi hem doğru hem de biraz üzücü. "Eski sevgilime gelince, kötü bir insan değildi ve ilk başlarda birbirimize uyuyorduk. Ama bir yıl sonra ondan uzaklaştım. Bir anda oluverdi. Artık onun için aynı şeyleri hissetmiyordum. Ben hayattan, işten daha fazlasını istiyordum ama o istemiyordu. Büyük bir kavga yoktu. Büyük bir sebep yoktu. Bu sadece o şeylerden biriydi."

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "sebep yok mu?"

Yemin ediyormuş gibi sağ elimi kaldırıyorum. "Yok, yemin ederim. Hile yok. Yalan yok. Sadece artık bir şeyimiz yokmuş gibi hissediyordum. Aramızdaki kıvılcımı geri getirmeye çalıştım ama o aynı çabayı göstermeyince kendimi daha da yalnız hissettim. Bitirmeye hazırdım ve işte o zaman iş yerindeki merdivenden düştü."

Griffin geri çekiliyor. "Ne?"

"O bir müteahhit. Bir ev üzerinde çalışıyordu. Bir iş kazası geçirdi. Sırtını incitti."

"Bu korkunç."

"Aynen öyle. O zaman bitiremedim."

" mıydın?" Griffin'in kafası iyice karışmış görünüyor.

"Tabii ki hayır." Cevabım net ve açık. "Bu zalimlik olur. Adam birkaç gündür hastanedeydi. Acı içindeydi. Yürüyebiliyordu, evet. Ama yaralanmadan dolayı sürekli acı çekiyordu."

"Doğru. Elbette. Ama neden duygularını taklit ediyorsun?" diye sorar.

"Duygularımı tamamen taklit etmedim. O hâlâ bir arkadaştı. Pisliğin teki değildi," diyorum, konuşmanın gittiği yöne sinirlenerek.

Bulvarda duruyoruz ve ben kırmızıdan yeşile geçmesini beklerken ışık tık tak ediyor. Champ du Mars'a, Fransa'nın en ünlü simgesini çevreleyen parka yaklaşıyoruz.

"Bu iyi bir şey. Ama onu artık sevmiyorsanız neden birlikte kaldınız?"

Sanki çok basit bir cevapmış gibi anlatıyor. Ama o zamanlar hiç de kolay değildi. "Onu bir insan olarak önemsiyordum Griffin. Birine ihtiyacı varken onu öylece bırakamazdım. Ailesi şehirde değildi ve o da kendi ayakları üzerinde durmaya çalışıyordu."

"Ailesi ona yardım etmeliydi," diyor Griffin kararlılıkla. "Kasabaya gelmeliydiler."

"Ama yapmadılar." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, içimdeki öfke hızla kabarıyor. Seçimim yüzünden yargılanmaktan hoşlanmıyorum. "Bak. Kaldım çünkü yapılacak en doğru şey buydu. Yardıma ihtiyacı vardı ve orada olan tek kişi bendim. İlk başta ondan ayrılmayı planladığımda artık aşık değildim ama o hala iyi bir arkadaş, istikrarlı bir adamdı. Sonra yaralandı ve zamanla ağrı kesicilere bağımlı hale geldi ve tamamen farklı bir insana dönüştü. Yaptığım her şeyi sorguladı. Beni yıprattı. Çıkarıcı biri oldu. Önceden böyle değildi. Sonunda terk ettiğim zamanki adam, ayrılmak istediğim zamanki adam değildi. Bir yıl sonra, artık tanıyamadığım biriydi. Sevdiğim biri değildi ve artık bir arkadaş da değildi." Parkın içindeki bir ağacın dibinde duruyoruz, karanlık bizi örtüyor. Griffin'e bakıyorum, gözlerim sert. "Beni yargılıyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

Acı gerçek şu ki, kendimi bu çılgınlığa kaptırdığımı bilseydi muhtemelen beni daha da fazla yargıladı. Yaralı ve bağımlı Richard'ın dramı güçlü bir fırtınaydı ve ben de bu fırtınaya kapılmışım. Kendimi sürüklenmeye bıraktım. Onun sağlığının ve benim onu iyileştirmeye yönelik derin ve güçlü arzusun hedeflerimden ve hayallerimden daha önemli hale gelmesine izin verdim.

Belki de gerçekten sevmediğim şey budur.

O zamanlar kendimi kaybettiğimi hissediyordum ve Griffin'in bana bunu söylemesi bunu daha da gerçek kılıyor.

Bana doğru ama ben geri çekildim. "Yargılamak istememiştim. Sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ve bunun kolay olmadığına eminim."

"Kolay değildi, ama sanki yanlış seçim yaptığımı söylüyorsun, oysa seçim yapmam gerektiğini bile düşünmüyorum," diyorum, ses tonum yükseliyor.

"Özür dilerim, Joy. Sert olmak istememiştim. Bunun hassas bir konu olduğunu söyleyebilirim ve seni yargıladığımı düşünmeni istemiyorum."

Dudaklarımı büzüyorum. "Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Lütfen yapma." Parmağını çenemin altına sıkıştırıyor. "Sanırım istemediğin halde bu adamla birlikte olman beni rahatsız etti."

Yutkunuyorum, elini üzerimden çekmesini diliyorum ve aynı şekilde parmaklarını çenemin üzerinde gezdirmesini ve beni kendine çekmesini, bedenimi yanına çekmesini ve kollarına gömülmeme izin vermesini diliyorum. "Doğru yapmak istedim," diyorum, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Bu mantıklı mı?"

Gülümsemesi nazik. "Öyle ve seni anlıyorum. Sadece geçmişe dönük olarak sana karşı korumacı hissediyordum."

Ben de gülümserim. Bu garip bir şekilde tatlı. "Teşekkür ."

"Çok az insan doğru olanı yapmak ister ama sen yaptın."

"an için mantıklı olanı yaptım."

"Farklı şeyler farklı zamanlarda anlam kazanır." Sesi alçalıyor, neredeyse dumanlı. Ses içime işliyor, sanki onu bedenime çekiyormuşum gibi. Göğsüm zonkluyor.

Eli hala üzerimde, çenemi tutuyor. Sanki şu anda ona en anlamlı gelen şey benmişim gibi bana bakıyor. Sanki *biz anlamlıymışız* gibi.

Tüm vücudum enerjiyle titreşiyor. Özlemle.

Öp beni.

Öpme beni. Al

beni.

Bırak beni.

Belli ki böyle anlar için içimde biriktirdiğim bir direnç deposunu çağırıyorum. "Gitmeliyim."

Elini çenemden çekti.

Tekrar dokun bana.

"Tamam. Seni eve bırakayım."

Kulenin önünden geçiyoruz. Önündeki park aşıklarla dolup taşıyor. Şu anda pek çok dudak birbirine kilitlenmiş durumda.

"Eyfel Kulesi'nin önünde bir fotoğrafa ihtiyacımız var," diyor Fransızca.

"İhtiyacımız var."

Yanında durduğumda kolunu omzuma doluyor ve beni sahiplenici bir şekilde tutuşuyla ilgili her şey olması gerekenden çok daha anlamlı hale geliyor. Parmakları omzumun üzerinden kıvrılıyor ve beni sıkıca kavlıyor. Kalçalarımız birbirine değiyor. Başımı çevirip burnumu boynunun kıvrımlarına gömebilirim. Tıraş losyonunu içime çekebilir ve gecenin bu geç saatinde teninde kalıp kalmadığını öğrenebilirim. Tadına bakardım.

Bedenim bir davul, yüksek sesle ve sıcak çalıyor.

Telefonumu daha sıkı kavriyor, tüm fiziksel enerjimi onu kaldırma eylemine yönlendirmeye çalışıyorum. Ekranda, bu gece buradaki diğer tüm aşıklara benzeyen bir adam ve kadına hızlı bir bakış atıyorum. Sırıttıyor, dokunuyor, ihtiyaç duyuyorlar. Ama biz bu gerçek çiftler gibi değiliz. Bir selfie çekiyorum ve hemen ona gösteriyorum.

"İyi bir tane.
Beğendim." "Benim
de."

Sorun da bu zaten. Çok hoşuma gitti. Telefonu çantama atıyorum, rahatlıyorum çünkü bir şekilde telefonu yere atmadan, onu kendime çekmeden ve her şeyin canı cehenneme demeden o fotoğrafı çekmeyi başarmıştım.

Ben de dahil.

"Hashtag'le: anightinparis."

"Belki yaparım."

"Sonra bana gönder, tamam mı?" "Tabii ki."

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve yüzümü ona çeviriyor. "Joy?" Adım önemle söyleniyor. Gözleriyle buluşuyorum. Yine savunmasızdılar. "Belki de onunla bu kadar uzun süre kalman son derece bencilce bir şekilde iyi bir şey, çünkü bu şu anda burada olduğun anlamına geliyor."

Karıncaşmalar her tarafıma yayılıyor ve kalbim yıldız ışıyla doluyor. Tehlikeli bir şekilde erimeye yakınlık, ama bir şekilde parktan ayrılmadan önce *bir merci* fısıldamayı başarıyorum.

Daha sonra, eve geldiğimde, parmağımı Cuma gecesi aşıkları gibi gördüğümüz fotoğrafın üzerinde gezdiriyorum. Öpüşmek, dokunmak, gecenin geri kalanını birlikte geçirmek istermişiz gibi. Instagram'a koymuyorum. Bu #anightinparis özel hissettiriyor. Sadece ona gönderiyorum, sonra o cevap vermeden telefonumu kapatıyorum.

Griffin

Sekiz mil.

Şehrin en büyük yeşil alanlarından biri olan Parc de Bagatelle'in kenarından dönüyorum. Güneş sabah gökyüzünde yükselirken şafağın soluk pembe ışığı yanıyor.

Ayaklarım sert toprak zemine çarptıkça kalbim göğsüme çarpıyor ve çalma listem kulaklarıma yeni indie grupların rastgele bir karışımını üflüyor. Maratona ilk hazırlandığımda, antrenman koşularım sırasında Duo Lingo uygulamamı dinlemeye çalıştım, ancak sonunda Portekizce'den neredeyse hiçbir şey hatırlamadığımı fark ettim. Koşarken hareketin içinde o kadar kayboluyorum ki kelimelere değil sadece ritme odaklanabiliyorum, bu yüzden bu eklektik karışımın bana güç vermesine izin veriyorum.

Parktan ayrılırken, Monet'nin eserlerine adanmış bir müzenin önünden hızla geçerken, Joy'un muhtemelen bu müzeyi seveceğini düşündüm. Eminim Monet'yi seviyordur. Bahse girerim en güzel resimlere, bir parça çikolataya, pembe bir kapıya ya da çiçeklerle dolu bir pencere kutusuna özlemle baktığı gibi bakardı. Kadın güzelliğin her sever. Onu duyularıyla yutar ve onunla ziyafet çeker.

Düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum. Joy'u bu kadar çok düşünmeye devam edersem, her saniyemi onunla geçirmek isteyeceğim.

Oh bekle. Ben zaten biliyorum.

Şimdilik, beynimi Ethan'ın listesindeki çok önemli bir maddeyi tamamlamaya bir adım daha yaklaşmak için bir ayağımı diğerinin önüne koyma basit eylemine yeniden odaklıyorum - Endonezya'da maraton koşmak. Bunu listeden işaretlediğimi hayal ediyorum, başka bir başarı. Başlangıçta adaları keşfetmeyi ve aynı zamanda antrenman yapmayı planlıyordum. Ama bu sırayı değiştirdim, şimdi burada antrenman yapıyorum.

Şehri boydan boya geçmek için daha sakın bir caddeye geçtiğimde, gençken kurduğum hayale geri dönüyorum. Maraton koşmak. Çok netti,

Birdenbire çıktı ve beklenmedik bir şekilde beynime girdi.

O zamanlar bir maraton çok kolay görünüyordu. Çocuk oynacağı gibi halledebileceğim bir şeydi.

Kolay değil.

Yine de zor olmasına aldırmiyorum. Acıtmasına aldırmiyorum. Daha ziyade bacaklarımdaki ve ciğerlerimdeki yanmayı seviyorum. Dokuz mil sınırına yaklaşırken, apartmanların, ardından bir Monoprix'in ve neredeyse terk edilmiş bir Starbucks'ın yanından geçerken, cezalandırıcı tempomu sürdürüyorum. Cumartesi günü sabah sekizde bile kahve dükkanı neredeyse boş.

Biz erken kalkanların ülkesi değiliz, diye düşünüyorum sırtarak.

Sonra göz kırpyorum. Ne tuhaf bir düşünce. Erken kalkmazlar yani. Ben buralı değilim, bu yüzden Fransızlar hakkındaki bu genel ifadeye kendimi neden dahil ettiğimi bilmiyorum. Ben sadece bir ziyaretçiyim, gerçekten, dünya etrafındaki gezici yolculuğumda uzun süreli bir mola veriyorum.

Dokuz buçuk mile ulaştığımda, içimde yeni bir enerji patlaması oluyor ve kaslarım yorulsa bile uçuyormuş gibi hissediyorum. Yeni bir şarkı başlıyor, adrenalin patlaması gibi hızlı, yükselen bir şarkı.

Bir dakika daha, bir blok daha, şehrin bir başka bölgesi. Çok geçmeden 10 mil sınırını geçiyorum.

Vay anasını.

Bu çok fazla mil demek.

Durmuyorum. Durmalıyım. Ama durmak istemiyorum. Evime giden yolun geri kalanında koşmaya devam ediyorum, nihayet on bir milde bitiriyorum, hızımı yavaşlattığımda, nefes nefese, bitkin, tükenmiş.

Ama endorfin de çok yüksekti. Ethan'ın bunu bu sevmesine şaşmamalı.

Her koştuğumda olduğu gibi muhteşem hissettiriyor.

Alnımı siliyorum, ön kapının kilidini açıyorum ve binamın girişine, oradan da üçüncü kata çıkıyorum. Vücudumdan boncuk boncuk ter damlıyor. Daireme girdikten sonra bir bardak su doldurup içiyorum ve ardından bir bardak daha içiyorum. Nefes alışım sakinleşince koşu şortumu çıkarıp duş başlığının altına giriyorum ve musluğu sığağa çeviriyorum.

Duş dünyadaki en hoş manzara. Ve sonra, hiç beklenmedik bir anda, Joy da bana katılıyor.

Bu iş zorlaşıyor. Kelime oyunu yapıyorum.

Bu benimle duşa ilk gelişi değil. Ziyaretini görmezden geldiğimi söylemek isterdim ama bu yalan olur. Onun görüntüsü aklıma gelir gelmez, gitmeye hazırım.

Teklif tarzı bir sertleşmeden bahsediyoruz.

Dün gece Eyfel Kulesi'nin yanında dolaşırken, fotoğrafımızı çekerken onu kendime çektiğimi hayal ediyorum. Tanrım, çok şeffafım. Bu şekilde

ona dokundum, onu yanıma aldım, sabaha kadar sürmesini istercesine iyi geceler öpücüğü verdim- sadece arkadaş rolü oynamakta berbat bir iş çıkarıyorum. Ama her küçük kırıntı, her lokma ondan daha fazlasını istememe neden oluyor. Parmaklarımın onunkilere her dokunuşu, daha fazlasının tadının nasıl olduğunu, nasıl hissettirdiğini, nasıl görüldüğünü bilmek istememe neden oluyor.

Başımı derenin altına yaslayıp suyun vücudumdan aşağı süzülmesine izin veriyorum ve sonra meseleyi kendi elime alıyorum. O burada benimle. Çıplak, ıslak, tahrik olmuş. Bana sarılmış.

İnliyorum, kendimi daha sıkı kavıyorum. Dudaklarını görüyorum, kırmızı ve davetkar. Onunla tanıştığım günden beri özlemini çektiğim dudaklar. Öpmek, tatmak ve şu anda o dudakları becermek istiyorum. Ağrıyan sikimi o yemyeşil ağzına sokmak ve beni derinlere almasını, sertçe emmesini izlemek istiyorum.

Fantezinin gerçekleşmesine izin verirken şehvet vücudumu sarsıyor. Aletimin o mükemmel ağzın derinliklerine doğru itilmesini izlerken, elimi ıslak saçlarına doladığımda, dudakları etrafımda çok sıkı.

Daha sert sarsıyorum, daha hızlı çekiyorum, sonunda onu dizlerinin üzerine çöktürmenin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum.

Ama sonra göz
kırıyorum. Görüntüyü
uzaklaştırıyorum.

Şu anda Joy'u böyle istemiyorum. Kendi orgazmımın nasıl hissettirdiğini biliyorum. *Muhteşem*. Oradaydım, bunu yaptım, hayal etmeme gerek yok.

Onun yerine, ona iğrenç şeyler yapmak istiyorum. Onu yatağımda çırlıçıplak bulmak istiyorum, üzerinde daha önce attığım beyaz bir gömlekten başka bir şey yok, düğmeleri çözülmüş ve açılmış, o güzel göğüsleri, pembe meme uçları ve yumuşak göbeği ortaya çıkmış.

Yumruğumu daha sert, daha hızlı savururken boğazımdan kaba, çiğ sesler yükseliyor. Elime doğru sallanırken, vücudunda aşağı doğru süründüğümü, göğüslerinin arasında bir yol yaladığımı, kalçalarının arasındaki cenneti öptüğümü hayal ediyorum. Dilimin ucunu ilk kez onun üzerinde gezdirdiğimi hayal ediyorum.

İlkel arzu içimde alevleniyor ve onu ıslak, sıcak ve muhtaç olduğu yerde tattığımı hayal ederken homurdanıyorum. Kalçalarını kaldırıyor. Yalvarıyor. Yalvarıyor. Ellerini başımın etrafında kıvırıyor.

Onun çağrısına kulak verdim. Aman Tanrım, hiç kulak mı?

Yüzümü o kalçaların arasına gömüyorum ve sonra zevk beni altına çekiyor, sertçe boşalırken içimden roketler geçiyor. Bir ürperti tüm bedenimi sarıyor ve alnımı cam kapıya bastırıyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum sırtımdan sular dökülürken.

Yüksek sesle inliyorum, sert ve aç bir ses.

Hem de boş bir tane. Bu kesinlikle harika ve son derece sinir bozucu hissettirdi. Çünkü gerçek değil. Gerçekleşmiyor. Ve onu tekrar gördüğümde vücuduna kutsal olmayan şeyler yapmak istemiyormuşum gibi davranmak için cehennem gibi savaşmam gerekecek.

Ve lanet olsun, onu tekrar görmek istiyorum.

Düşün sıcaklığını önce ılık sonra soğuk olacak şekilde ayarlıyorum,

kendimi altında durmaya zorluyorum.

On dakika sonra, duş almış, giyinmiş ve hala onu istiyordum. Evet, duşta otuz bir çekmenin Joy'u beynimden atmadığı ortaya çıktı. Buz küpü sıcaklığındaki bir duş da öyle.

Mutfak tezgahından dün gece bana verdiği çikolatalı tartı alıp mideye indiriyorum.

Ben hala açım.

Ama birkaç saniye içinde kemirebileceğim başka bir şey aramaya başlamadan önce tartın sarılı kâğıdın fotoğrafını çekiyorum. Bir kırıntı kalmış. Bunu sevecektir. Fotoğrafi ona gönderiyorum.

Griffin: On millik bir antrenman koşusunun ardından çikolatalı tart yemek gibisi yoktur. Bu arada, kahvaltıdaki tatlı için teşekkürler. Çok lezzetliydi ve seni düşündüm.

Gönderilen mesaja baktım. Ona karşı kötü hislerim olduğu o kadar da belli değil. *Çok lezzetliydi ve aklıma sen geldin.* Kendi kendime *söylendim.* Daha bariz olabilir miydim? Başımı sallıyorum ve derin bir iç çekiyorum. Telefonu bıraktım.

Belki de bir dakika boyunca onu düşünmemeyi denemeliyim. Telefonumu elime alıyorum ve bir kelime oyunu açıyorum. Bu, harfleri Tetris tarzında kelimelere yönlendirmem gerektiği için İspanyolcamı formda tutmama yardımcı oluyor. Ama *sobra'yı* oluştururken telefonum çalıyor. Oyundan o kadar hızlı çıkıyorum ki serbest düşüşe geçiyorum. Harf acımasız bir ölüme doğru düşerken, soğukkanlı oynamak için çok fazla.

Vay, vay. Tam bir savaşçı değil misin? Hâlâ pijamalarımınla uzanıp kahve içiyorum ve şekerleme yiyorum.

Griffin: Ne tür bir pijama?

Bakın, kendime engel olamıyorum. Muhteşem bir kadın pijamalı olduğunu söylediğinde, erkek olduğum için ne giydiğini sormam gerekiyor. Özellikle de birkaç dakika önce duşumda çıplak olduğu için.

Korse, Griffin. Korse içinde uyuyorum. Siyah dantel. Çorap ve jartiyer de giyiyorum. Stilettolar da.

. Benim peşimde.

Griffin: Kulağa oldukça rahat geliyor. Ben de özel dikim bir takım elbiseyle uyumayı oldukça keyifli buluyorum.

Sonuçta bu oyunda iki kişi oynayabilir.

Söylemiyor musun? Bunun bir resmine ihtiyacım olabilir.

Midem gurulduyor ve bana elimdeki diğer önemli meseleyi hatırlatıyor. Yiyecek. Buzdolabını açıyorum. Bir kavanoz turşu bana kederli kederli bakıyor. Çenemi kaşıyorum, neden turşum olduğunu merak ediyorum. Onları satın aldığımı hatırlamıyorum. Turşunun fotoğrafını çekip Joy'a gönderiyorum. Ama fotoğrafı neden gönderdiğimi açıklayan bir not ekleyemedim, ondan gelen bir mesaj ekranıma düşüyor.

Neşe: Seninle turşu alışverişine gelmemi hiç istemezsin sanıyordum. Kabul ediyorum. :)

Açlıktan ölüyorum. Kahvaltı yapmaya gidiyorum. Sana *Petit déjeuner*. Seni bana katılmaya davet ederdim ve sana yumurta, kahve ve ekmek hakkında çarpıcı ifadeler öğrettirdim, ama pijamalarını çabucak çıkarman gerekecek, çünkü on milden fazla koşmak beni oldukça aç bıraktı.

Dudaklarımda seninle ilgili düşünceler var.

Joy: Kahvaltı hazır olduğunda yataktan ne kadar çabuk kalkabildiğimi bilemezsin.

dahil.

Griffin: Bu arada, Musée Marmottan Monet'ye gittiniz mi? Gitmediyseniz, oldukça güzel ve bugün açık.

Joy: Bu tamamen şok edici olacak ama dünyadaki neredeyse herkes gibi ben de Monet'ye bayılırım. Ve evet, beni kahvaltıya ve milyon dolarlık sanat eserlerini görmeye götürebilirsin, Griffin.

Yani, evet, bu ona karşı tamamen şeffaf olduğum anlamına geliyor. Harika. Ayrılırken kendime kahvaltı sırasında ondan hoşlandığımı bu kadar açık bir şekilde belli etmemem gerektiğini hatırlatıyorum.

Ama kafeye dar bir kot pantolon, açık mavi bir tişört ve saçını bir saç bandı gibi saran kırmızı bir bandana ile geldiğinde, her şey boşa gitmiştir.

"Seninle ilk tanıştığımda üzerinde bu vardı," diyorum, saçındaki kumaşı işaret ederek, uçları küçük bir düğümle bağlanmış, kuyrukları kulağının altından dışarı çıkıyor.

Dudakları kıvrılıyor. "*En français.*"

"Beni yakaladın," diyorum gülerek.

"Hatırlıyor musun?" Parmaklarını kırmızı kumaşın üzerinde gezdiriyor.

Anlayabilmesi için kelimelerimi basit tutarak başımı sallıyorum. "Hatırlıyorum. Cesur olduğunu düşünmüştüm. Rosie the Riveter'a benziyordun."

Kaşları kalkıyor. "Rosie'yi tanıyor musun? Bu çok Amerikan."

"Ben Amerikan şeylerini severim," diyorum ve yeşil gözleri benimkilere kilitlendiğinde, gözlerinde anlayışın kaydedilmesini izliyorum. Ne demek istediğimi anlayana kadar kelimeler kafasında dönüyor.

Bunu yaptığı anda gözleri parlıyor ve sonra benimkileri tutuyor. Başka tarafa bakmıyor. "İngiliz şeylerini severim."

Belli ki ikimiz de arkadaşlık konusunda berbatız. Sandalyede arkama yaslanıyorum ve iç çekiyorum. "Arkadaş olmak çok kolay, değil mi?"

Maça diyebiliriz.

"Çok basit," diyor sertçe, eli sanki çıkaracakmış gibi bandana ile oynamaya kalkıyor.

"Hayır, ciddi. İnanılmaz bir şekilde sensin," diyorum ve masanın öbür ucuna uzanıp parmağımı kumaşın üzerinde gezdirdikten sonra saçının yumuşak bir teline dokunuyorum. Kızıl bukleler elimin üzerinden kayıyor.

Bakışlarımı kaldırıyorum. Saçlarını bıraktığımda dudakları hafifçe aralanıyor. Saç tellerinin göğsüne düşmesini izliyor.

Boğazını temizliyor ve menülere dokunuyor. "Sipariş versek iyi olur, yoksa turşu hayaleti bütün gün peşinizi bırakmaz."

"Turşu musallatlarından kaçınmak en iyisi."

Ona ne istediğimi söylüyorum ve garson geldiğinde siparişi ona bırakıyorum. Doğru yapıyor ve ben de olmam gerekenden daha fazla memnun oluyorum.

Çünkü bu o.

* * *

Üç yüzden fazla Monet'ye ev sahipliği yapan sessiz malikanenin parke zemininde ayakkabı tabanları yankılanıyor. Bir avuç başka müze ziyaretçisi yanımdan geçip gidiyor ama sardalye gibi tikiş tikiş değiliz.

Tüm alanı işaret ediyorum. "En iyi yanı da Musée d'Orsay ya da Louvre gibi kalabalık olmaması."

Empresyonist sanat galerileri arasında dolaşırken "Paris'te küçük bir sır" diyor. Diller arasında gidip geliyor, ona yeni kelimeler ve deyimler öğretiyorum. Çevik bir zihne sahip, hızlı öğrenen biri. Ünlü ressamın resmettiği Japon köprüsünün birçok resminden birinin önünde duruyor.

"Köprüyü görmek istiyorum," diyor ve bunu ilk denemesinde doğru söylediği için içimde bir gurur patlaması yaşanıyor.

"Giverny'ye gitmeliyiz."

Sonra durdum, az önce ona söylediklerimi düşündüm. Ağırlığını. Niyetimi. Onu Monet'nin bahçelerine davet ettim. Bu bir öğretmen öğrencisine söyleyeceği bir şey gibi değil, bir erkeğin bir kadına söyleyeceği bir şey gibi. Aşk yaşamak istediği bir kadına.

O geniş yeşil gözler bana evet diyor. Sonra sözleri de öyle. "Gitmek istiyorum."

Kalbim göğsümde fır fır dönüyor ve bu çok garip bir his. Neredeyse yabancı bir his - uzun yaşamadığım bir his. Son birkaç yıl beklenmedik bir olayın etkisiyle geçti, bu yüzden ara sıra yaşadığım arzu nöbetlerinden başka bir şey *hissetmeye* ne zamanım ne de eğilimim oldu. "Hiç gitmedim."

Bana meraklı bir bakış fırlattı. "Gitmedin mi? Paris yakınlarında hiç seyahat etmediğin bir yer olması nasıl mümkün olabilir?"

"Mucizeler gerçekleşir."

"Şok oldum," diye takılıyor, sonra elini bırakıp köprü resmine odaklanıyor. "Bir keresinde resimlerin canlandığı bir roman okumuştum."

"Nasıl yani?"

"Hikayede, d'Orsay'daki Degas dansçıları saatler sonra çerçevelerinin dışında dönüyorlardı. Müzede baleler sergilediler. Manet'nin tablosundaki kedi

Olympia, güneş batar batmaz resminden fırladı ve karo zemin boyunca ilerledi. *Müzedeki Gece'nin Paris'te Gece Yarısı*'yla buluşması gibiydi. Ve hikayede kahraman Monet'nin köprüleri üzerinden onun köprü resimlerinden birine sahip olan dünyadaki müzelere seyahat edebiliyordu, çünkü o çok fazla resim yapmıştı."

Kıkırdıyorum. "Kulağa oldukça fantastik geliyor."

Gülüyor. "Öyleydi. Büyüleyiciydi. Ama bence büyük sanatın gücü de bu. Sizi sadece etkilemekle kalmıyor, aynı zamanda içine girip orada yaşamak istemenize neden oluyor."

"Bir Monet'nin içine atlamaya çalışmanı engellemem mi gerekiyor, Joy? Ünlü bir sanat eserinin içine balıklama atlama niyetin konusunda beni uyarıyor musun?"

Sanki dalmaya hazırlanmış gibi ellerini önünde birleştiriyor. Bir sonraki soruyu sorarken gözleri şaşkın. "Eğer herhangi bir resmin içine atlayacak olsaydın, bu ne olurdu?"

Bunu bir dakika boyunca düşündüm. "Sanırım bu köprüler sizi gerçekten taşıyorsa, o Monet'lerden birine binerdim. Seyahat etmenin kolay yolu, değil mi? Harry Potter'daki hayalet gibi. Petersburg'daki Hermitage'da olabilirim." Parmaklarımı şıklatıyorum.

"Rusya'ya gitmek istiyor musun?"

"Her yere gitmek istiyorum," diyorum önümdeki köprünün kırmızı ve altın rengi gün batımı versiyonuna bakarken.

"bir dünya gezginisin, değil mi?"

"Ben bir dünya gezgini *olmaya hevesliyim*," diyorum. "Kendimi bildim bileli yapmak istediğim şey buydu. Bavulumu toplamak, dünyayı görmek, yıldızların altında uyumak."

"O zaman seni bu resimlerin içine sokmamız gerekiyor."

Önümdekini işaret ediyorum. "Bu köprüden New York'a gidebilirim. Bir başkasıyla Boston'a. Bahse girerim Monet'nin köprülerinden biri Tokyo'dadır. Ben de hep oraya gitmek istemişimdir, şehrin ne kadar canlı ve parlak olduğunu görmek için."

"O zaman gideceksin." Omuzlarıma vurdu. "Bir şeyi yeterince çok istiyorsan, onu gerçekleştirirsin."

Acaba bu *birilerini* de kapsıyor mu, yoksa onun işi ve benimki, her yere giden tüm köprüleri geçme arzusun peşinden gitmeme engel mi olacak?

Neşe

Öğretmen için yanıp tutuşuyorum.

Ya da gerçekten, *daha ateşli*
demeliyim. Her gün onun için daha
da ateşleniyorum. Ama hissettiğim
şehvetten daha fazlası.

Griffin sadece Fransa'daki en yakın arkadaşım değil, aynı zamanda günlük yoldaşım. Sanki Paris'in dünyasını birlikte keşfeden iki gezgin gibiyiz. Saatler sonra, sanki hayattan izin almışız ve Işık Şehri'nin sokaklarında, geçitlerinde ve ara sokaklarında birlikte kaybolan ve bulunan cesur gezginleriz. O ve ben, ben ve o.

Bir evi başka biriyle paylaştım ama hiçbir *zaman* daha fazla *zaman* istediğimi hissetmedim. Ama şimdi durum böyle. Her gecenin sonunda Griffin'e veda ettiğimde, kalbim biraz daha yalnızlaşıyor ve uyandığımda, onu yakında ofiste göreceğimi bildiğim için o organ bir kez daha istekli oluyor.

Onu konferans salonunda gördüğümde sırtıtmak, flört etmek, ona sadece onun anlayacağı binlerce özel bakış atmak istiyorum. Laboratuvarda bile, kimyasalların isimlerini çevirirken, zihnimde başka şeyler söylediğini duyabiliyorum, *güzel görünüyorsun ve seni bir kadeh şarap için dışarı çıkarayım* gibi.

Ofisten çıktığımda bazen alışveriş yapıyoruz, çünkü kelime bilmenin ya da bilmemenin asıl ağırlığını orada yaşıyorum.

Bir Cumartesi öğleden sonra, Metro köprüsünün altındaki Rue de Grenelle'deki açık hava pazarına gidiyoruz ve beni istediğim bir lamba için takas yapmaya teşvik ediyor. Zümrüt yeşili ve anahtar olarak asılı bir zinciri var. O kadar lezzetli bir antika ki karşı koyamıyorum.

Kıvrırcık saçlı, şişman bir kadın tezgahı işletiyor. Ona hangi yıla olduğunu . Daha az alır mı diye sordum. Ona geri döneceğimi söyledim.

Je reviendrai. Griffin bunu söylememi istiyor çünkü Fransızların

Geri dönmek için özel bir kelime. Bana geri dön demediklerini söyledi.

Çok fazla kelime.

Bir sürü yeni

kelime.

Beynim alfabenin yeni kombinasyonlarıyla dolup taşıyor.

Pazarın diğer ucuna doğru dolaşırken, ceviz ve ekmek alırken, gördüğüm her şeyin adını söylüyorum. Ve sadece isimlerini söylemiyorum. Onları bir cümle içinde kullanıyorum.

Sonra *geri döneriz* ve ben lambayı alırım.

"Öğreniyorsun," diyor gururlu bir gülümsemeyle.

Sarışın çikolatacıdan şüphe edebilirdim ama ona inanıyorum.

Ona inanıyorum çünkü o akşam bana kontakt lens solüsyonu aldırıyor ve sonra beni her iki yanağımdan da öperek iyi geceler diliyor. Bu sefer eczanede bana yardım etmek için orada olabildiğine sevindiğini ama bunu kendi başıma yapabildiğimi gördüğüne daha da sevindiğini söylüyor.

Ertesi hafta bana en havalı metro girişlerini gösteriyor ve sonra daha fazla güneş saati bulmaya karar veriyoruz, filozof Jean-Jacques Rousseau'nun uğrak yeri olan bir otelin avlusundaki güneş saatinin izini sürmeden önce Salvador Dali tarafından oyulmuş bir tanesinin peşine düşüyoruz. Rousseau'nun güneş saatine bakarken Griffin, "Efsaneye göre oteli işleten kadına aşık olmuş ve bir gün ona yazdığı bir mektupta bunu itiraf etmiş" diye düşünüyor.

"Peki onu öpücüklere boğup deliler gibi aşık olduğunu da söyledi mi?" Bu romantik hikayeye aç olarak soruyorum.

Başını sallıyor, yüzünde alaycı bir gülümseme. "Hayır. Ne yazık ki karşılıksızdı."

Önce onun uzaklaşmasını izlediğimde kalbim biraz daha acıyor. *Karşılıksız* kelimesinden daha acımasız bir kelime var mıdır?

Griffin'e ona gösterecek bir şeyim olduğunu söyleyerek bu konuyu uzatmamak için elimden geleni yapıyorum. Bu kez tur rehberliğini ben üstleniyorum ve 1860'tan kalma bir apartmanın köşesinde sütun olarak duran üç kat uzunluğundaki bir meleğin izini sürmek için ona şehrin dört bir yanında eşlik ederken gözleri heyecanla parlıyor.

Boynunu göğşe doğru kaldırıp oymayı inceliyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"İlk iki meleğe rastladıktan sonra biraz araştırma yaptım. Şehrin her yerinde melek heykelleri, oymalar ve küçük gizli melekler var. Paris'in tuhaflikları listenize melekleri de ekleyebilirsiniz."

Gözlerini bana çeviriyor. "Parisli tuhaflikların bir listesi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Tuhafliklar ve ilginçlikler. Güneş saatleri, saatler, metro girişleri. Bence Paris'le ilgili en sıra dışı detayları biliyorsun. Bu şehrin her köşesinde bir öğrencisin."

Katılmayarak başını sallıyor. "Bilmediğim o kadar çok şey var ki."

Parmağımı göğsüne saplıyorum. "Demek istediğim de tam olarak bu. Her gün daha fazlasını ortaya çıkarıyorsun. Bana Elise'in söylediklerini hatırlatıyorsun. Her günün tadını çıkarmalıyız.

bir meyve gibi ve onu ye."

Sessiz bir sokakta yürürken kaşlarını çatıyor. "Her gün Paris yediğimi mi sanıyorsun?"

"Ve ertesi gün başka bir iştahla uyanıyorsun ve başka bir iştahla." Bir kaşını oynatıyor. "Yemek istediğim tek şey bu değil." "Her şeyi yaramazlıkmiş gibi söylüyorsun."

"Her şey yaramaz olmalı. Ama özellikle meyve ve yemekten bahsettiğinizde. Bana başka seçenek bırakmıyorsun." Sokağın köşesinde duruyoruz ve az önce söylediklerini Fransızca olarak tekrarlıyor, bana en azından zamanı ve yetenekleri söz konusu olduğunda bir seçeneği olduğunu hatırlatıyor. Zamanı konusunda cömert olmayı seçiyor. Kendini özgürce veriyor. Bu dil derslerinden şeyler elde ettiğini biliyorum. Kardeşinin hedefine gittikçe yaklaştığını biliyorum. Ama yine de. Pek eşit hissettirmiyor.

Bu yüzden içindeki kaşının mutlu olmasını sağlamak için elimden geleni yapıyorum. Alışılmışın dışında gidilecek yerleri araştırıyorum.

Bir sonraki hafta onu şehrin dört bir yanına dağılmış antika tabelaları görmeye götürdüğümde olduğu gibi. Tabelaların altında fotoğraflarını çekiyorum, saçma hikayeler uyduruyorum ve ona ortaya çıkardığım melekleri gösteriyorum; bunların arasında Victoria's Secret meleklerinin habercisi gibi görünen, açıkça dişi olan, alışılmadık derecede şehvetli bir melek de var.

"Fotoğrafçılık oynama sırası bende. Poz verme sırası sende," diyerek beni meleğin altına soktu.

Ona en iyi surat asışımı yapıyorum ve o da başını sallıyor. "Sadece kendin ol." "Peki," diyorum ve gülümsüyorum.

"Evet. O. Şimdi bunu yayınla ve sexyasanangel hashtag'ini kullan." "Lütfen," diye alay ediyorum.

Omuz silkiyor. "Bana gönder o zaman."

"Neden?"

"Çünkü çok seksisin ve bu gece ona bakmak istiyorum." Göğsümde bir yıldız kayıyor. "Öyle mi?" Boğazım kurudu.

Bana bakarken gözleri alev alev yanıyor gibi. "Evet, ama yakayı biraz aşağı çek, tamam mı? Bir tane daha çekeriz."

Gözlerimi deviriyorum.

"Kes şunu." "Şaka yapmıyorum."

Sanırım ben de değilim. İstedikini yapıyorum ve sonra ona gönderiyorum. Bununla ne yapacağından emin değilim. Gece yarısı bana mesaj attığında öğreniyorum.

Griffin: Resim için teşekkür ederim. Gecemi güzelleştirdi.

Tek ihtiyacım olan bu.

Dairemin içinde, pencerelerimden süzülen ay ışığıyla, şehrin sesleri evime doluşurken, elim külotumun içine giriyor ve orada onun için yanıp tutuşuyorum.

Şimdiden, tek bir dokunuşla, yumuşak, ıslak ve muhtacım. Dizlerim açık kalıyor ve zihnim en lezzetli görüntüleri çiziyor.

Griffin üzerimde, yalıyor, öpüyor, emiyor.

Elleri her yerde geziniyor. Dili tenimde bir iz bırakıyor.

Sözleri vücudumda fısıldayarak dolaşıyor.

Zihnim yarışıyor. Hızlanıyor. Zamanda da geriye kayıyor, beş, on dakika öncesine, şehrin öbür ucundaki bir daireye. Orada, muhteşem bir İngiliz küçük bir mutfakta duruyor, mesajlarını açıyor ve o günün erken saatlerindeki fotoğrafımı buluyor. Yakamı çekiştirirken bana bakarak sertleşiyor ve inliyor. Kaybedecek zamanı yok, kot pantolonunun fermuarını açıyor, elini sikinin etrafına sarıyor ve okşuyor.

Yüksek sesle inliyorum. Kulaklarıma müstehcen geliyor. Onu hayal ederken öyle hissediyorum.

Kanepeye ya da yatağa bile gitmiyor. Çok tahrik oluyor. Çok tahrik olmuş. Kot kalçalarına doğru itiyor, elini sıkıyor, yumruğu sert aletinın üzerinde aşağı yukarı geziniyor. Hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Birini hiç bu kadar çok istememişti. Elini daha sert ve daha hızlı sikiyor, keşke benim ağzım, benim elim, ben olsaydım diyor.

İçimdeki ıslaklığı arzuluyor, vücudumun ağrıyan merkezine sokulmak, beni almak, becermek, bana sahip olmak, bana sahip olmak istiyor.

Kalçaları geriliyor ve yüksek, vahşi bir sesle inliyor. Benim için bir dilek. Dudaklarında benim adım. Husky, kirli, pis. Homurdanıyor. Beni düşünerek ilk kez gelmiyor. Sonuncusu da olmayacak.

Ve onu karanlıkta, elinde, görüntüm gözlerinin önünde parlarken doruğa ulaşırken hayal ederken, ben de aynısını yapıyorum, zevk beynimi bulanıklaştırıyor.

Onun adı dudaklarımda.

Onun adını ilk kez söylemiyorum. Son olacağını da sanmıyorum.

* * *

Yüzümü kocaman bir pembe sümbül buketine doğru , içime çekerken gözlerimi kapatıyorum.

"Senin sıran," diyorum onları açtığımda.

Burada, Palais de Tokyo'nun önündeki çiçek pazarında söylediğimi yapıyor.

"Çiçek gibi kokuyor."

Ona vuruyorum. Bunu çok yapıyorum. Ona dokunmadan duramıyorum.

Mor süsenlerin, şeftali lalelerinin, lavanta ortancalarının ve iki metre boyundaki ayçiçeklerinin fotoğraflarını çektiğim bir sonraki tezgâha geçiyoruz. Bir tanesinin yanında duruyor. "Hâlâ daha uzun," diyor göz kırparak.

"Sadece birazcık."

Burnunu kırıstırarak ayçiçeğini kokluyor. "Bu kokuyor."

"Ayçiçekleri kokularıyla bilinmezler."

"Hangisini seversin? Koklamak için?" "Hanımeli.

Ama burada o yok."

"Burada en çok hangisini seviyorsun?" Yapraklar ve saplardan oluşan geniş sergiyi işaret ediyor.

Dudaklarımın kenarını ısıyorum ve dönüyorum, hepsi çiçeklerle dolu, duyularımı aydınlatan buketlerle dolup taşan tezgahlara bakıyorum.

Yumuşak mor çiçeklerle dolu birkaç kovayı işaret ediyorum. "Leylaklar," diyorum ve en yakın leylak tezgahına gidiyoruz; Griffin çiçekçiye söylememi istediği şeyler konusunda bana yol gösteriyor.

Bana soru üstüne soru sorduruyor, muhtemelen çiçekçiye çıldırtıyor. Bu Griffin'in Berlitz'i değil. Bu bana seyahat cümleleri öğreten biri değil, mesela *iyi bir restoran tavsiye edebilir misin?*

Ateşle imtihan. Bu daldırma.

Ama içine daldığım tek şey dil değil. Onun içine dalıyorum. Ona yapılacaklar listesi hakkında daha fazla soru sormak istiyorum. Listesinde başka neler olduğunu, onun için neyin önemli olduğunu bilmek istiyorum. Ama bu bana çok kişisel, çok hassas geliyor, hala morarmış ve acıyan bir yaraya dokunmak gibi. Beni sonra, istemem için bir şey daha veriyor. "Eve götürmek için bir buket leylak. Ve bunu isteyeceksin," diyor ve

en mükemmel olanı.

Çiçekçi bana fiyatı verdiğinde cüzdanımda bozuk para arıyorum. Ama kafamı kaldırdığımda Griffin sakallı adama avroları uzatıyor ve ardından öğretmenim bana buketi veriyor. "Sizin için."

"Gerçekten mi?" Kalbim

sıkışıyor. "Evet, gerçekten."

Burnuna tutuyorum. "kokuyorlar?"

Nefes alıyor, sonra yaklaşıp ağzını kulağıma götürüyor. "Tüm zamanımı birlikte geçirdiğim ve öpmek için can attığım bu kadın gibi."

Tepeden tırnağa eriyorum, kemiklerim . Onun için yanıyorum, ona dokunmak için can atıyorum, öpülmeyi arzuluyorum.

Diğer tarafa doğru yürümesini izlerken, gözlerinde benimle aynı iç savaşı verdiğinden emin olduğum bir sıcaklıkla bana dönüp bakarken, bunun şişelemek istediğim koku olduğunu biliyorum. Bu günü hatırlamak istiyorum. Parfümün kapağını açmak, gözlerimi kapatmak, kokunun zihnime süzülmesine izin vermek ve aşık olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyorum.

Ama bundan daha fazlası, aşık olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyorum.

ve artık bunu durduracak, tüm nedenleri pencereden dışarı atacak ve ne olursa olsun olmasına izin verecek iradeye sahip değilim.

Griffin

Günler böyle geçiyor. Şafakta koşuyorum, sonra sabahları Joy'a işte yardım ediyorum. Öğleden sonra yazılı çevirilere odaklanıyorum. Akşamın erken saatlerinde onunla buluşuyorum, yürüyor ve konuşuyoruz. Bana gününü anlatmasını istiyorum ve ona sorular soruyorum. St Germain des Pres, Pont Neuf ve Seine Nehri boyunca dolaşırken, bir çikolatalı ekler, bir café noisette veya bir kadeh şarap için durduğumuzda, her gün daha iyi ses çıkararak, güven kazanarak adımlar atıyor. Pazarlarda dolaşıyoruz, dükkânlara dalıyoruz ve bir gün Joy'un Julien'le sohbet ettiği, Paris'in bir düzine sepya renkli kartpostalını satın almak için kelimeleri bulunduğu bouquinistes'in önünden geçiyoruz.

"Daha önce hiç kadın getirmemiştin," diyor Julien bana, sesi alçak, sözleri o kadar hızlı ki anlamayacağından eminim.

"Ah, bu senden gerçekten hoşlandığımı anlamına geliyor olmalı," diye takılıyor. Homurdanıyor.

"Ondan hoşlanıyorsun demek."

Elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum. "İyi kartpostalların var demek, dostum." Homurdanarak teşekkür ediyor ve kartları Joy'a uzatıyor.

Eski kitaplar, eski posterler ve onlarca yıl öncesine ait *Life* dergilerinin satıldığı diğer tezgâhların önünden geçerken Joy ne hakkında konuştuğumuzu soruyor. "*Like* kelimesini duydum," diyor sesinde meraklı bir tonla.

"Kulakların iyi duyuyor. Kartpostallarını çok beğendiğini söyledi," diyorum sırtarak. "Bence yalan söylüyorsun."

"Sence bana ne sordu o zaman?" "Başka bir şey," diyor.

"Ne gibi bir şey?"

"Bana söylemek istemediğin bir şey var."

Ama ona söylemek istiyorum. "Senden hoşlandığımı düşünüyor." "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Çılgın
yaşlı adam." "Deli, belli
ki."

"Kesinlikle deli." Elindeki kart destesini gösteriyorum. "Bunlarla ne yapacaksın?"

"Onları kız kardeşime
göndereceğim." "Postayla
mı?"

Gülüyor. "Hayır. Bunu modern bir şekilde yapacağım. Cep telefonuyla fotoğraf çekip hemen göndererek. Anında tatmin."

"Gratification instantanée."

Bir kaşını kaldırıyor. "Belki bana gecikmiş haz demeyi de öğretmelisin."

Ben de her gün bunu yaşıyorum. Ama o zaman, gecikme, onunla ilgili hazzın eninde sonunda geleceği anlamına geliyor. Her zaman ulaşılamaz mı, hiçbir fikrim yok.

* * *

Bir Çarşamba günü birlikte öğle yemeği yiyoruz ve yemeğimizi bitirdikten sonra gökyüzü gürlerken köşeyi dönüp Arnavut kaldırımına dar bir sokağa giriyoruz.

Nefes nefese. "Yağmur yağmasını bekliyordum."

"Birlikte çalıştığımız iki ay boyunca birkaç kez yağmur yağdı."

Başını iki yana sallıyor. "Yeterli değil. Beni bir tentenin altına koşturan yağmuru istiyorum. Film yapımcılarının sadece dileyebileceği yağmuru istiyorum."

Kaşlarını çatıyorum. "Neymiş o?"

"Sokakları ıslatan yağmur. Bu da onları mücevher gibi gösterir."

Islak, pırıl pırıl yolların görüntüleri gözlerimin önüne seriliyor. "Film yapımcıları bunu mu istiyor?"

"Genellikle sokaklara su püskürtmeleri için ekipler tutarlar. Çünkü tüm filmlerdeki en iyi çekim yağmurdan sonraki sokaktır. Işıl ışıldır. Ben böyle bir yağmur istiyorum."

"Bu tür bir yağmuru gerçekten istiyor musunuz, yoksa sadece etkilerini mi görmek istiyorsunuz?"

"Elmasları almak için yağmuru göze alırım," diyor ve çantasına uzanıp bir şeyler arıyor. Bir şemsiye çıkarıyor, küçücük bir şey. Ama açtığında solmuş. Telleri çalışmıyor.

"Merde," diyor ve ben gülüyorum.

"Ne kadar iyi bir öğrenci."

"Şemsiyem kırıldı," diyor Fransızca. "Daha da iyi."

"Hayır. Daha da iyisi alışveriş yapmak." Caddenin aşağısında, vitrininde siyah beyaz puantiyeli bir şemsiyenin sergilendiği bir dükkânı işaret ediyor. Bu Joy için bir işaret fişeği gibi ve o da mağazaya doğru yürüyor.

çiseleyen yağmur. Kapıyı itti ve ben de onu içeri kadar takip ettim.

Ama olduğu yerde durdu ve elini ağzına götürdü. "Puantiyeli olan mı? Fiyatı çılgınca, değil mi?"

Başını sallıyor ve saygılı bir fısıltıyla konuşuyor. "Hayır. Bak." Yakut kırmızısı bir şemsiye metal bir sehpa tünemiş, oymalı ahşap sapı tepesinden dışarı fırlamış. Elini kumaşın üzerinde sevgiyle gezdiren Joy, sanki bir kedi okşuyormuş gibi görünüyor. "Ben alırım."

Şemsiyeyi kapıldığı gibi tezgâha yöneliyor ve yenisini alıp eskisini atıyor.

Dışarı çıktığımızda gökyüzünden iri, kalın damlalar düşüyor ve Joy mücevher rengindeki şemsiyesini açıyor. Başının üzerinde döndürüyor, kendine verdiği kiraz kırmızısı gölgelik altında gülümsüyor. "Şemsiyemin altında bana katılır mısın?"

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama her şeyi şu anda en çok olmak istediğim yere seyahat etmek için bir davet gibi söylüyor. Bir elime şemsiyeyi alıp üstümüzde tutuyorum, diğer elimi de onun omzuna doluyorum.

Kolunu belime doluyor ve yağmurda yürüyoruz. Ofise dönmesine daha yirmi dakika var ama o yönde hiçbir hareket yapmıyor.

Bana bakıyor, yüz ifadesi ciddi. "Ölmeden önce yapılacaklar listesinde başka neler var?"

İkinci madde gecenin içinde bir neon tabelası gibi patlarken gerildim. *Bütün Fransız kızlarla yatmak.* Bu konuya girmek istemiyorum. "Bir dizi şey."

Biraz temasın ilgisini dağıtacağını umarak omzunu sıkıyorum. Ama o lazer işaretleyiciyle dikkati dağılan bir kedi değil. O gerçeği öğrenmeye aç, zeki bir kadın.

"Kaçamak cevaplar mı?"
diyor. "Ben kaçamak değilim."

"Özel mi? Bu bir sır mı? Eğer öyleyse sorun değil. Sadece merak ediyorum, çünkü bu sizin için kelimenin tam anlamıyla en önemli şey."

Yağmur ısrarlı, ıslak bir davul sesi gibi sokaklara çarpıyor. Sanki bu kararın müziği gibi, beni ona daha fazla açılmaya zorluyor. Listeyi hazırlamama yardım ediyor. Sanırım en azından ona listede başka neler olduğunu söyleyebilirim.

"Hepsinden hoşlanacağını sanmıyorum." "O zaman bana şimdi söyleyebilirsin." "İlki Paris'te yaşamak."

"Bundan bahsetmiştin. Ethan'ın istediğini söylemiştin. Yani bunu yapıyorsun."

" de 'maraton koşmak' var, onun üzerinde çalışıyorum. Bir de 'hayali olan birine yardım etmek' var."

"Ve sen bunu yapıyorsun."

"Daha önce yaptığım birkaç daha var."

"Ve bunlar benim sevmediklerim mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ama bunu sevebilirsin. *Beş numara. Karın kasları var.*"

Kaşları oynar. "*Oh là là.*" Karnıma bakıyor. "Bunu başardın mı?"

Karnımı okşuyorum. "Kendin kontrol edebilirsin."

Elini yana doğru uzatıyor ve gömleğimin kumaşı üzerinden karın kaslarımı okşuyor.

Yavaşça alkışlıyor. "Aferin, Griffin. ." Hızlı bir selam vermek için duruyorum ve yürümeye devam ediyorum.

Beni dürtüyor. "Yine de hoşlanmayacağım bir şey olduğunu sanmıyorum."

Kendimi zorluyorum ve sonra . "İkincisi 'bütün Fransız kızlarla yatmak'."

Dirseğini yan tarafıma sıkıştırıyor. "Ne küçük bir domuzcuk."

Yağmur yere vururken gülüyorum ve bir tentenin altına sığınıyoruz. "Sana bundan hoşlanmayacağını söylemiştim."

"Bunu yaptın mı? Bütün kızlarla yattın mı?" Bu soru ona acı gelmiş gibi görünüyor.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Geri atıyorum.

"Bu evet demek o zaman."

"Bilmek istemiyorsan neden soruyorsun?" Huffs.

"Sadece bilmediğini söyle."

Gözlerimi kısıyorum, onu çalışıyorum. "Kıskandın mı?" Alay ediyor. "Hiç de değil."

Başparmağımı ve işaret parmağımı kaldırıyorum. "Biraz mı?" "Hiç de değil."

Gülümsüyorum. "Güzel. Çünkü ben ." Sonra ekliyorum, "En azından hepsini değil." "Berbatsın."

"Yemin ederim, bu konuda aşırıya kaçmadım. Açıkçası, kanunun lafzına değil ruhuna uymanız gereken bir madde. Ama beni biraz rahat bırakın. Ben Paris'te yaşayan otuz yaşında bekar bir adamım."

Bana kısık gözlerle bakıyor. Bir kolumu ona daha sıkı sarıyorum. "Şu anda yatmak istediğim tek kişinin sen olduğunu bilmek seni daha iyi hissettirir mi?"

Göz kırıyor.

"Gerçekten mi?" "Bu

seni şaşırttı mı?"

"Evet, şaşırttı."

"Başka kadınlarla yatmak istediğimi mi düşünüyorsun?" "Bilmiyorum."

"Başka kadınlarla yatmak istememi mi istiyorsun?" Derin bir nefes alır ve sonra *hayır* diye fısıldar.

İçimde bir sarsıntı oluyor. Tanrım, ona dokunmayı nasıl da istiyorum. "Seninle tanıştığımдан beri seni soymayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

"Hayır. Ne kadar?"

"O kadar çok ki başka kadınları sormayı gerçekten bırakmalısın. Başka kadınları düşünmüyorum. Ben seni düşünüyorum. Her zaman seni düşünüyorum. O kadar çok ki bu beni deli ediyor. Arkadaşlık kurallarının canı cehenneme deyip seni öpmek istediğim o kadar çok şey var ki."

"Yapar mısın? Beni anlamsızca öper misin?"

Hayat kısa. Olaylar göz açıp kapayıncaya kadar her şeyi değiştirebilir. Planlar suya düşebilir. Şansınızı denemek zorundasınız. En çok istediğim şans bu. "Seni kesinlikle anlamsızca öperdim."

Tentenin altındaki duvara yaslanıyor, yağmur yağarken kırmızı şemsiye hâlâ başımızın üzerinde. Boştaki elimle yüzüne uzanıyorum. Ona dokunduğumda ürperiyor - tüm vücudunu saran güzel, şehvetli bir ürperti.

Bundan. Yüzündeki elimden, yanağını avuçlamamdan.

Bu ilk öpücüğün onun için muhteşem olmasını istediğimin farkındayım. Onun için her şey olmasını istiyorum. Her zaman hatırlayacağı bir öpücük. Ben uzak bir diyara gittiğimde ve o hala burada olduğunda, bu öpücüğün aklından çıkmamasını istiyorum.

Acele etmiyorum, her saniyeyi ezberliyorum. Dudaklarının ayrılışını. Gözlerinin benimkilerle nasıl kilitlendiğini. Kararıyorlar, arzuyla, özlemle parlıyorlar. Boynunda bir kızarıklık belirliyor -uzun zamandır öpmek için can attığım o lezzetli, baştan çıkarıcı boyun.

Biriyle ilk kez öpüştüğünüzde, bir daha tekrarlayamazsınız. Bunun hakkını vermelisiniz. Beklediğiniz her saniyeye değmesini sağlayın. "Sadece seninle yatmak istemiyorum. Seni öpmek istiyorum. Seni öpmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

Eli dışarı çıkıyor ve gömleğimin kumaşının etrafından göbeğime doğru kıvrılıyor. "Ne kadar?"

Yaklaşıyorum. Vücutlarımız aynı hizaya geliyor. Ona doğru bastırıyorum, böylece sorunun cevabını biliyor. "O kadar çok ki tek düşündüğüm bu. Çok fazla. Bunu çok uzun zamandır istiyordum."

Başımı ona doğru eğdiğimde, gözleri hem mutlak bir memnuniyet hem de azgın bir özlem ifadesiyle kapanıyor.

Burada, şemsiyenin altında, yağmur Paris sokaklarında davul , dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Ve hayal ettiğim her şey oldu.

Dokunuşumla eriyor ve ben de acele etmiyorum, dudaklarım onunkileri izliyor, nefesi benimkilerin üzerinde geziniyor. Vücutlarımız birbirine kayıyor. Olmak istediğimiz gibiyiz: dokunmak için sabırsızlanan aşıklar. Beni daha da yakınına çekiyor ve bu öpücüğün atmosferi patlatmak üzere olduğunu biliyorum. Kendimi daha fazla tutamayacağımdan eminim. Yavaş ve tatlı olma zamanı geçti ve şimdi dokunduğumuza göre, bir baraj yıkılacak.

Onun dudaklarını yiyip
bitireceğim. O da benimkileri
tüketecek.

Günün geri kalanını atlayacağız, onun dairesine tökezleyerek gideceğiz, kapıya yaslanacağız ve sonunda bir araya geleceğiz. İkimizin de içinde patlamak üzere olan bir conta gibi basınç oluştuğunu hissedebiliyorum. Yüzünü daha sıkı kavradığımda, dudaklarım istekli ve aceleci, dişleri benimkilere çarparken, cebimden yüksek bir trıl sesi .

"," diye mırıldanıyor.

Ama bu patronumun zıl sesi.

İnledim. "Lanet olsun."

Ondan ayrılıyorum ve bu evrenin dokusuna bir hakaret gibi geliyor. "Alo?"

"Seni yakaladığıma sevindim. Beni görmeye gelebilir misin?"

Neşe

Hayal kırıklığını durduruyorum. Özlemi şişeliyorum. Duygusallığı karıştırıyorum.

Öğleden sonram çok erken biten bir öpücüğün tekrarıyla yıkanıyor, ben de nasıl yapılacağını bildiğim şeyi yapıyorum. Onu yakalamaya çalışıyorum. Zamanda bir anı yeniden üretmek için. Umutsuzca daha fazlasına ihtiyaç bir öpücüğün kokusu nedir? Sizi çok fazla cezbeden bir şeyin kokusu nedir?

Kendine direneceğini .

Geçmişte yaptığınız hataların sizi cezalandıracağına yürekten inanıyorsunuz. Sizi riskli bir şeye adım atmaktan bile alıkoyacaklardır. Ne de olsa ilişkiler tehlikelerle doludur. Yakınlığa yol açarlar ve yakınlık da kendinizi kaybetmenize neden olur. Ama kendinizi tuttuğunuzda ve dizginlediğinizde ve dönüp durduğunuzda ve çok istediğinizde ... sonunda teslim olursunuz.

Ona teslim oluyorsun.

Mücadele edemediğimden değil. Artık istemiyorum.

O öpücük hala dudaklarımda. Çalışırken bir parmağımı alt dudağımın üzerinde dalgınca . Hem buradayım hem de orada. Hem laboratuvarımda hem de şemsiyenin altındayım, yağmur etrafımızda pıtır pıtır yağıyor.

Bir aşçının baharatlarla yaptığı gibi koku moleküllerini birleştirirken, yağmurda caddede dolaşıyormuşum yanılışmasını yaratmaya çalışırken, damlalarda ağır olasılık kokusu varken dudaklarımda dudaklarıma değdiğini hayal ediyorum. Biraz ondan, biraz bundan, bazı moleküller topraksı bir karışımdan, biraz daha narenciyeli, havadar olandan, bir diğeri yasemin özünden.

Derin bir nefes çekiyorum.

Henüz noktada değil ama yine de bir şeyler var.

Kapı çalındı. Yukarı baktığımda pencerede Marisol'u gördüm. İçeri gelmesini işaret ettim. Yüzünde tam anlamıyla profesyonel bir gülümsemeyle içeri girdi. "Her şey nasıl gidiyor? İlerleme raporlarını

şirket merkezi senden övgüyle bahsediyor."

"Teşekkür ederim," diyorum Fransızca konuşarak. "Minnettarım."

Takdirle başını sallıyor ve önümdeki şişeleri ve tüpleri işaret ediyor. İngilizceye geçerek, ona üzerinde çalıştığım şey hakkında hızlı bir güncelleme yapıyorum. "Koklayabilir miyim?"

"Henüz bitmedi."

"Benim için sorun değil." Bana doğru yürüdü ve ben de ona küçük test cihazını uzattım. Burnunun altında gezdiriyor ve "*Harika*" diye mırıldanıyor.

Bunu Fransızca söylemiş olması -tamamen doğal bir tepki- beni biraz heyecanlandırdı.

"Bunun üzerinde çalışmaya devam etmelisin," diye ekliyor. "Çalışacağım."

Biraz daha sohbet ediyoruz ve bana zaman ayırdığı için tekrar teşekkür edip gidiyor. O gittikten sonra boynuma küçük bir parça sürüyorum ve gece için dışarı çıkıyorum. Bir şeyler içmek için Elise'le buluşacağım. Şarap böyle zamanlarda bir gerekliliktir. Bir adam sizi nefessiz bırakacak şekilde öptükten sonra siz daha plan yapmadan çekip gittiğinde, yasal olarak kova kova şarap içmeniz gerekir.

Bir brasserie'de iki bardak sipariş ediyorum ve Elise seçimimi ve garsonla dil konuşma çabalarımı başıyla onaylıyor.

"Fransızcan çok daha iyi. *Derslerin* işe yarıyor olmalı," diyor, işaretleri çizerek. Kahverengi saçlarını topuz yapmış, ofisten geldiği için şık ve zarif bir kalem etek ve beyaz bir bluz giymiş. Topuklu ayakkabılarının boyu bir karış.

"Öyle görünüyorlar," diyorum.

"Ve gerçekten ders aldığınızı söyleyebilirim. Bütün geceyi sikişerek geçirdiğini sanırdım."

Gözlerim açıldı. "Elise."

Bana vurdu. "Oh, lütfen. Yapmak istediğin şeyin bu olduğunu biliyorsun. Çoklu orgazm için en iyi pozisyonlar dışında bir şey öğrenmene şaşıyorum." Göz kırpmıyor, siyah gözlüklerinin içinde kütüphaneci seksi görünüyor. "Cidden, İngiliz'le aranızda neler olduğunu anlatın bana."

Ona son birkaç haftanın kısa bir özetini yaptıktan sonra bugün yaşananları anlatıyorum. Keyifle iç geçiriyor. "Sen de bayıldın ve şimdi sırada ne olduğunu bilmek istiyorsun?"

"Evet."

Alay ediyor. "Erkekler çok sinir bozucu, ama yine de lütfen bana 'beni arayacak mı, aramayacak mı' oyununu oynamayacağını söyle?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Arayacağını biliyorum. Ben daha çok endişelendim-"

tutup avuçluyor. "Seni seviyorum. Seni kesinlikle seviyorum." "Bu ne içindi?" Ellerini bıraktığında soruyorum.

"Cesur olduğun için. Bekleme oyunu oynamayacağını bildiğin için. Kadınlar erkekleri beklemek için çok fazla zaman harcıyor. Bir şey istediğinde,

bunun için gitmelisin."

"Oyunlarla işimin bittiğini düşünmek istiyorum. Sanırım tek gerçek soru -Bu ne kadar riskli? O hâlâ benim çevirmenim ve görev bitene kadar önümüzdeki bir ay boyunca birlikte çalışırken her şeyin yolunda gitmesini istiyorum."

Garson şarabımızı getiriyor ve ona teşekkür ediyorum, sonra Elise kadehini benimkiyle tokuşturmak için uzatıyor. "Dostluğa ve senin için yeni bir sevgili olasılığına."

"İkisine de memnuniyetle içerim," diyorum ve bir yudum alıyorum.

Elise bardağını yere bırakır. "Risk seviyesi hakkında düşündüğüm şey bu. Onunla harika bir seks yapacaksın, değil mi?"

Nasıl bir seks yapacağımızı hayal ederken içimde bir sıcaklık şeridi oluşuyor. "Tabii ki."

"O halde, tahminlerime göre, harika seks sizi tam bir ay idare eder. Endişelenecek bir şey yok. Parıltı bittiğinde iş de bitmiş olacak ve geriye dönüp pişmanlık duymadan bakabileceksiniz."

Ama hikayemiz için yazdığı sondan hoşlanmıyorum. Titrek bir sesle, belki de en gerçek riski ortaya atıyorum. "Ya devam etmesini istersem?"

Derin bir nefes alıyor. "O zaman, tam zamanlı bir sevgili istediğini ona söylemen gerekecek - şahsen ben yarı zamanlı olanlardan yanayım. O zamana kadar, birlikte geçirdiğiniz her saniyenin tadını çıkarın ve anı yaşayın. Anlar gerçekten sahip olduğumuz tek şeydir."

Sesi daha önce hiç duymadığım bir melodiye kayıyor. Neredeyse melankolik ve dışa dönük ve cesur arkadaşım için çok sıra dışı. Ortamı yumuşatmak için kadehimi kaldırıyorum. "Hayatta bundan sonraki bazı anların fantastik orgazmlar içermesi dileğiyle."

Elise kadehini benimkine doğru uzatıyor. "Bunlar benim en sevdiğim anlar."

Ama içerken, yemin ederim gözlerinde başka bir şey görüyorum. Hüzünlü bir şey. Elise'in anı yaşamaya neden bu kadar inandığını merak etmeme neden bir şey.

Cevabı bugün alabileceğimden emin değilim, bu yüzden çantama uzanıp küçük bir tüp alıyorum. "Laboratuvardan aşırıdım," diye fısıldayıp ona uzatıyorum.

"Yaramaz kız." Gözleri parlıyor, hüznü . "Üzerinde çalıştığım yeni bir şey. Bana ne düşündüğünü söyle." Kapağını açıyor ve üstünü burnunun altında gezdiriyor. "Mmm."

Onun mırıltısı kalbime küçük bir jig yaptırıyor. Bu memnun birinin sesi. Gözlerini kapatıyor. "Bir yaz akşamı, çeşmenin başında benimle buluşacak bir adamı beklerken. Saatimi kontrol ederken güneş gökyüzünde alçalıyordu. Su ve arkamdaki taşlar nemli ve topraklıydı ve o gelip beni dünya yok olmuş gibi öptüğünde kalbim önce özlemle, sonra arzuyla doldu."

Gözlerini açtığında, hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "O çoktan gitti ama bu parfüm burada kalacak."

Griffin

Patronun ofisine çağrılmak asla iyi bir şey değildir.

İş yerinde bir tür holigan olmak gibi bir geçmişim yok. Patron beni ne kadar az görmek isterse o kadar iyi iş çıkarıyorum.

Özellikle de Jean-Paul buluşmayı ertelediğinden beri. Beni aradıktan kısa bir süre sonra mesaj atıp saat beşe kadar buluşamayacağını söyledi. Şimdi saat beş ve son birkaç saattir tek şey beni yeniden görevlendiriyor olması. Ya da Joy'un şirketi beni işten çıkarıyor. Ya da Marisol Joy için deli olduğumu öğrendi ve ilişkimizin uygunsuz olduğunu düşünüyor.

Kulağa hiç de olası gelmiyor ama beynim bir fırlıdak gibi senaryolar arasında dönüp duruyor. Hepsi göğsümdeki bu gerginlik, midemdeki bu çukur ve Joy'u ve kendimi riske attığıma dair bu aptalca korkuyla başlıyor.

Hiçbir şey olmamasına rağmen.

Aralarındaki ilişkiyi yasaklayan açık bir kural olmamasına rağmen

Bi

z. Yine de zihin, gitmekten en çok korktuğu yere tokat atıyor.

Jean-Paul'un ofisinde oturuyorum.

"Yağmurda bile gelebilmenize sevindim. Dışarıda pirinç maymunları var. bugün, değil mi?" Göz kırıyor, benimle konuşurken araya bu İngilizciliği sıkıştırdığı için kendisiyle gurur duyduğu belli.

"Kesinlikle pirinç maymunlar."

"Ve umarım hiçbir şeyi bölmemişimdir."

Hayır, hiçbir şey. Sadece hayatımdaki en güzel öpücük. Sadece bir kafede oturup sürekli telefonuma baktığım, yazılı çeviriler üzerinde çalıştığım ve kızgın olduğum kadına ne diyeceğimi düşündüğüm, bir yandan da lanet olası işim hakkında endişelendiğim tüm öğleden sonram. "Hiç de değil. Her zaman mutluyum

sohbet etmek için. Sizin için ne yapabilirim?"

"Asıl soru bu, değil mi?" diyor göz kırparak, sanki bana Bugünün Acıklı Hikayesi'ni anlatacakmış gibi. Sandalyesinde geriye yaslanarak ellerini başının arkasında kavuşturuyor ve ayaklarını masanın üzerine koyuyor. "Bana L'Artisan'daki işinizden bahsedin."

Ona düzenli raporlar gönderdiğim için neden bu detayları bilmesi merak ederek kaşlarımı kaldırıyorum. Tabii Marisol şikâyet etmediyse. Daha dik oturuyorum ve ekip toplantılarından Joy'un bilim adamlarıyla yaptığı bire bir görüşmelere ve laboratuvaradaki çevirilere kadar işimin genel bir özetini yapıyorum.

"Çalışmanızın yardımcı olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Kaşlarımı çatıyorum, neredeyse bu konuşmanın normal olduğunu anlayabilmem için karısı hakkında yaptığı uygunsuz yorumlardan birini atmasını dileyecektim. Ama normal gelmiyor. Kötü haberlerin habercisi gibi geliyor. "Kesinlikle. Şirket bir dizi yeni projeye başladı. Birlikte çalıştığım kadın aracılığıyla yeni süreçler başlattı. Bana söylediğine göre personeli protokolleri uygulamada çok başarılı." Belki de çok zor satıyorum. Belki de alışveriş merkezindeki bir kredi kartı satıcısı gibiyim. Ama Joy'un sekiz kısa hafta içinde şirketine getirdiği değişikliklere tanık oldum. Harika biri. Özel ders aldığını söylemesem de, "Artı, Joy iyi gidiyor ve konuşuyor ve aslında şimdi Fransızca da öğreniyor," diye ekliyorum.

"İlginç." Jean-Paul hafifçe etkilenmiş görünerek mırıldanıyor. "Çoğu sadece birilerinin onların sözcüsü olmasını istiyor. Zeki bir kadın olmalı."

"Öyle." Hissettiğim kişisel gururu bastırmaya çalışıyorum.

"İkinci karım da böyleydi. Küçük, güzel bir Amerikalıydı. Fransızca öğrenmek için can atıyordu. Neyse ki onu dilimizin tüm zevkleriyle tanıştırmaya istekliydim."

Neredeyse içimden inleyecektim.

Ne dilediğine dikkat et. Şimdi de ikinci karısına dilden daha fazlasını nasıl öğrettiğini anlatıp duruyor. Ona hayatın nasıl öğrettiğini. Bitirdiğinde, avucunu masaya vuruyor. "Ama kadınlarla işler nasıl yürür bilirsin. Gittikçe daha fazlasını istedi ve hepsi boşa gitti, değil mi?"

Beş dakika içinde ikinci deyim. Christian'a patronumuzun bugün nadir deyimsel formda olduğunu söylemem gerekecek. "Tamamen saçmalık."

Bana bir parmak sallıyor. "Haklısın. Çok haklısın," diyor, sonuncusunda İngiliz aksanı yapıyor. Ona üçüncü bir puan vermeye karar veriyorum. "Neyse, küstahlık etmek istemem" -ve şimdi dördüncü bir puan- "ama bazı iyi haberleri paylaşmak istedim. Müşteriyle görüştüm ve oradaki bağlantım yaptığınız işten çok etkilendiklerini, yeni Amerikalı çalışanlar aldıkça Capstone'u daha fazla iş için işe alacaklarını söyledi, bu yüzden harika bir elçi olduğunuz için teşekkür ederim."

Şaşkınlığımı yutuyorum. "Öyle mi?"

Ayağa kalkıyor ve sıkmam için bana elini uzatıyor. "Senin harika biri düşünüyorlar. Bir dakika. Bu bir Amerikan deyimini. Artık kendi deyimlerim için seni işe almam gerekecek."

"Bu kedinin bıyıkları olurdu, Jean-Paul," diyorum gülümseyerek. O da gülüyor. "Aferin. Vay canına, aferin."

"Blimey'in uyup uymadığından emin değilim ama hey. Günün sonunda bitkin düşmüş olmalısın," diyerek yayılım ateşine devam ediyorum.

Gülümsemesi kırışmış yüzüne yayılıyor. "Sen en iyi çevirmenlerden birisin. En iyisisin. Git kendini benim için yemeğe çıkar."

Bana bir hediye kartı uzattı. Bir an inanamayarak bakıyorum, sonra teşekkür ediyorum. Ayrıldığımda rahat bir nefes aldım.

Merdivenlerden inip Paris'in alacakaranlığına doğru ilerlerken, bir şeylerin yanıma kâr kaldığını düşünmeden . Azarlanmak yerine, bir restoranda harcamak üzere elli avroluk bir hediye kartım var.

Caddeden nehre doğru yürürken sırtıyorum. Ve gülüyorum.

Belki bir şeylerden paçayı sıyırmışımıdır. Belki de paçayı kurtarmaya devam edeceğim. Kesinlikle elimden geleni yapacağım.

* * *

"Peynirli bir yumurtalı krep."

Christian siparişini Deux Magots'un yanındaki krep standına veriyor, sonra da şehirdeki en sevdiği krepçinin lezzetli bir yemek yapmasını beklerken bana dönüyor. "Şöyle bir şey var. Riskleri biliyorsun. Sana bilmediğin bir şey söylemiyorum. Asıl soru, dünyanın öbür ucuna gittiğinde ne olacağı?"

"Gittiğimde giderim," diyorum soğukkanlılıkla, çünkü başka ne söylenebilir ki? Benim için gerçek bir son kullanma tarihi var ve gelmeyecekmiş gibi davranmam. Ne zaman döneceğime dair hiçbir fikrim yok, özellikle de yazılı çeviri işlerine uzaktan devam edebilmem ve seyahat ederken banka hesabımı besleyebilmem gerekirken.

"Ah, yani onun için sorun yok mu?"

Çenemi kaşıdım ve Joy'un gitme ihtimalime nasıl tepki verdiğini hatırlamaya çalışarak sokağa baktım. "Oldukça eminim."

Christian şüpheli bir kaş kaldırdı. "Oldukça emin misin?" "Endonezya'ya gideceğimi biliyor."

"Doğru. Ama senin orada *kaldığını* biliyor mu?"

İç çekiyorum. "Kalıp kalmayacağımı bile bilmiyorum. Muhtemelen başka bir yere gideceğim."

"Başka bir yerde" diye tekrarlarlarken tırnak işareti yapıyor. Başını sallıyor.

"Hayatını kelimeleri tam olarak tercüme ederek kazanan bir adam için, bu konuda son derece özensiz davranıyorsunuz."

"Onunla ilişkiye girmem gerektiğini bile düşünmedin," diye karşılık veriyorum. "Ve sen de bu tavsiyeye uymadın, değil mi?" diyor gülerek.

"Pek sayılmaz."

"Demek istediğim şu: Artık işin içine girdiğine göre, en azından bunun sadece kısa vadeli bir şey olabileceğini bilmesine izin vermen gerekmez mi? Ona karşı açık ol."

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum. "Bildiğini hayal etmek zorundayım."

Gözlerini deviriyor. "Hayal etme. Başından beri gerektiği gibi açık ol."

"Daha önce hiç uygun olmamıştı."

"Artık uygun olduğunu söyleyebilirim." Beni sırtımdan alkışladı. "Sanırım senin için biçilmiş kaftan, dostum. Bu konuda iyi şanslar. Ateşli olduğun bir kadına bir ay içinde işten ayrılman gerektiğini söyleyen sen olmak istemezdim."

Joy'un benim için hala Judy olduğu günlere geri döndüğümde, onun hiçbir şey aramadığını hatırlıyorum. Bu hiç değişmedi. O hala bir şey aramıyor, ben de aramıyorum. Biz Archie ve Judy'yiz ve keşfederken birlikte "bir şey aramamak" konusunda gayet iyiydiler.

"Her şey girecek. Ğkimiz de daha fazla bir Ğey istemiyoruz."

Christian krepı alıp ısırırken güler. "Doğru."

* * *

Nehir boyunca yürürken başparmağımı on maddelik listenin üzerinde gezdiriyorum. Üçünü tamamladım, Joy'a Fransızca öğreterek dördüncüsü üzerinde çalışıyorum, ailemle yakın temasta kalarak sürekli olarak son noktayı koyuyorum ve bir maddeyi daha işaretleme .

Dokuz numaralı madde.

Sizi korkutan bir şey için şansınızı deneyin.

İşin komik yanı, Joy'la birlikte olmak beni hiç korkutmuyor. Beni heyecanlandırıyor. Beni canlandırıyor. Belki de bu tam olarak uygun olmadığı anlamına geliyor, ama umurumda değil.

Yine de üstünü çizeceğim.

9. *Sizi korkutan bir şey için şansınızı deneyin.*

Griffin: Gece daha yeni başladı. Kaldığımız yerden devam etmek ister misin? Çünkü tek yapmak istediğim bu. Ve kelimenin tam anlamıyla demekten hoşlandığımı biliyorum.

Neşe

Bir yuva dolusu kelebek yuttum. Bekle.

Kelebekler yuvada yaşamazlar. Sürü halinde yaşarlar.

Aslında bu da doğru değil.

Buna ordu deniyor. Fen derslerimden birinden hatırlıyorum. Elimi karnıma koyup içindeki orduyu bastırmaya çalışmışım.

Neyim var benim? Otuz yaşındayım. Bu kadar gergin olmamalıyım. Ama bu sinir değil. Heyecan. Heyecan. Hız treninde baş aşağı uçarken hissettiğin o vahşi, fantastik duygu.

Ama bir orduyla?

Beklerken başımı kaşıyorum.

Boş ver. Adının ne olduğunu bilmem gerek. St-Martin Kanalı'ndaki demir yaya köprüsünden geçerken, ağaçların zümrüt yaprakları daha önceki sağanaklardan parıldarken, telefonumun kilidini açıyorum. "Google, bir grup kelebeğe ne denir?"

Hoş robotik sesiyle cevap veriyor. "Bir grup kelebeğe-"

Parmaklar ensemde geziniyor. "Bir kaleydoskop."

Sadece titremiyorum. Ürperiyorum. Kemiklerim eriyor. Isı içimde dönüyor. *O ses. Bu aksan. Bu adam.* Arkamı dönüyorum. Yumuşak ay ışığı yüzünü çerçeveleyiyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor, yakışıklı yüz hatlarını aydınlatan bir sırıtış. Parmaklarımı çene çizgisinde gezdirmek istiyorum. Ama henüz ona istediğim zaman özgürce dokunma iznine sahip değilim. "Deniz biyolojisi," diye cevap veriyor.

"Kelebekler deniz canlısı değildir."

"Doğru," diyor ve sonra benim bir özgürlüğü yapıyor. Elinin tersiyle

parmaklarını yanağımda gezdiriyor. Nefes alıyorum ve sonra bu bir inleme başlangıcına dönüşüyor. "Bilmiyorum o zaman. Sanırım yol boyunca bir yerden kaptım. Belki de kulağa bir sürüden daha hoş geldiği içindir." Bir süre düşündükten sonra tekrar söylüyor, "Kaleydoskop."

Bana söylediği her şey gibi hem güzel hem de duygulu.

"Daha güzel," diyorum nefes nefese, çünkü parmakları yüzümde. Vücudu birkaç santim ötemde. Aramızdaki hava çatırdıyor ve bedenim sanki onun frekansına ayarlanmışım gibi mırıldanıyor. Bu gece havada bir şey var ve bu bitmeyecek bir gecenin beklentisi.

Daha yeni başlıyor.

"Benimle burada buluşabildiğinize sevindim. Neden burayı seçtiğimi biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, boğazımdaki kuruluğu yutkunarak geçiştiriyorum. Susuzluğumu gidermesini istiyorum. Serin bir rüzgâr ve ben titriyorum. Pembe ceketimin yakalarını birbirine yaklaştırıyor. "Üşüyor musun?"

"de değil." Kalçamı yeşil korkuluklara yaslıyorum.

"Seninle tanıştığımdan beri kendime ait bir liste üzerinde çalışıyorum. Bir yer listesi." "Ne tür yerler?" Yüzüyorum, sanki bu anı

Bu gece, yarın ya da bundan birkaç yıl sonra. Şu anda yaşıyorum, ama aynı zamanda bunun tekrar tekrar döneceğim bir zaman olduğunun da farkındayım. Bu, hayattaki dönüm noktalarından biri. Her şeyi bu prizmadan gördüğünüzde.

"Seni öpecek yerler."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, dizlerimin bağı çözülüyor. Yere dokunamıyorum. Düşüyorum, o kadar dibe batıyorum ki kendimi kaybedeceğim. Ve ben bu gecede kaybolmak istiyorum. Koluma uzanıp beni sabitliyor.

"Nerede?"

"Seni Moulin Rouge'da öpmek istiyorum. Seni Notre Dame'ın tepesinde öpmek istiyorum. Seni kapalı geçitlerden birinde, kalabalıktan kaçarken ayak seslerimizin yankılandığı sessiz bir koridorda öpmek istiyorum. Issız bir kapı bulacağız ve seni içine çekip deli gibi öpeceğim."

Bu arzudur. Şairler bunun hakkında yazar. Şarkı yazarları bunun için mırıldanır. Bu duygu ve sonsuza dek süremeyeceği hissi, ama sürmesini istersiniz. Sevgilinizle birlikte kendinizi onun içinde kozalamak istersiniz.

"Tanrım, evet," diyorum neredeyse bedenimden kopan bir iniltiyle. Onu o kadar çok istiyorum ki. Beni öpmesini, beni almasını, beni becermesini istiyorum. Bunu daha fazla nasıl zapt edeceğimi bilmiyorum. Bunun için yerim yok. Şehvetten patlayacağım.

"Seni köprülerde öpmek istedim," diyor elini kolumda gezdirerek. "Seni kafelerde ve müzelerde öpmek. Çiçek pazarında bu mükemmel dudakları yutmak istedim." Parmak ucunu üst dudağıma değdiriyor ve ben alevler içinde . *Eriyen Bir Kadının Portresi. Tuval: Paris. Ortam: et ve arzu.*

"Beni her yerimden öpmeni istedim," diyorum gömleğini tutarak. "Bütün o öpücükleri istedim. Eyfel Kulesi'nin önünde. Bir sokak lambasının altında. Çatımda."

İnleme sırası onda. Bana sadece öpüşme oyunları oynamadığımızı hatırlatan seksi, kirli, erkeksi bir ses. Biz sınırdan bir kadın ve bir erkeğiz.

Bu gecenin tek bir gündemi var.

"Seni her yere götürmek istiyorum," diye homurdanıyor, parmaklarını saçlarımdan geçirerek. "Seni her sokak köşesinde öpmek istiyorum."

"Her dükkanın önünde."

"Ama en önemlisi, seni buradan öpmek istiyorum." Parmağını boynumun kenarında gezdiriyor, ben de geriniyorum, ona yer açıyorum, boynumdan aşağı öpücükler yağdırması için ona tüm alanı veriyorum ve o da bunu yapıyor.

Aman Tanrım. Öpüyor. Gece çökerken, ben düşerken, bu öpücük bedenimde yankılanırken, kemiklerimde yankılanırken dudakları tenimde geziniyor.

Boğazımın çukuruna dokunuyor. "Ve buraya." Dudaklarını oraya bastırıyor ve ben mırıldanıyorum.

Bu adam beni şehvetten ve beni eve götürüp çırlıçıplak soymasını istemekten başka bir şeye indirgemeyecek.

"Ve burası," diyor parmağını üst dudağımın üzerinde gezdirerek. "Burası Paris'te öpüşmek için en sevdiğim yer."

"Lütfen," diye inliyorum ve sonra öylece kalıyoruz, sanki bir poz veriyormuşuz gibi havada asılı duruyoruz, dudaklar dudaklara sürtünüyor.

Birbirimize çarpıyoruz. Beni korkuluklara doğru itiyor, ben de ona tutunuyorum, gömleğini pençeliyorum ve onu kendime çekiyorum. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Acımasız, yakıcı bir öpücük. Sert, acımasız ve sahiplenilmiş gibi hissettiriyor.

Eskiden olduğumuz kişiye geri dönemeyiz. Artık sadece arkadaşmışız gibi davranacak zamanımız yok. Beni derinden, tutkuyla ve çılgınca öpüyor, ben de onu öpüyorum ve sadece dudaklarımızla öpüşmüyoruz. Tüm bedenlerimiz bu işin içinde. O bana sürtünüyor, ben de onu sarsıyor, çekiştiriyor ve kendime yaklaşıtıyorum.

Ama ona yeterince yaklaşamıyorum.

Yüzünü kavıyorum, başparmaklarım çenesinde, elleri saçlarımda ve birbirimizi yiyip bitiriyoruz. Ben onun dudaklarında ziyafet çekiyorum, o da benim ağzımdan zevk alıyor gibi görünüyor ve ona tırmanacağım. Üstüne atlayacağım, tırmanacağım ve herkesin içinde ona iğrenç şeyler yapacağım. Onun için acı çekiyorum. Bedenim yalvarıyor, beni doldurması ağlıyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Birini hiç bu kadar derinden, ruhumu parçalayacak şekilde istememişim. Artık dayanamıyorum.

Nefes alıp verişine, inleyişine ve bana sürtünüşüne, dilinin korkusuzca dudaklarımı ve ağzımı keşfedişine, ellerinin saçlarımda dolaşmasına bakılırsa, o da benim kadar kaybolmuş durumda.

Ya da belki ikimiz de istediğimiz şeyi buluyoruzdur. "Ne kadar yakınsın?" diye sordum.

"Birkaç blok ."

"Beni oraya götür."

Griffin

Daha önce benim daireme hiç gelmemiştir. Küçük, mütevazî ve aşağı yukarı bir araba büyüklüğünde. Ama şu anda ona evi gezdirmeyeceğim. Gitmek istediğim tek bir yer var. *Ona*. Kapı kapanır kapanmaz, onu kendime doğru çekiyorum.

"Giysiler. Çıkar."

Başını sallıyor, gömleğimin düğmeleriyle oynuyor, birini açıyor, sonra diğerini, sonra bir başkasını. Üstünü çekiştirip çıkarıyorum.

Ve . . . kutsal lanet.

Sütyeni zümrüt yeşili ve ben şimdiden ona aşık oldum. Dantelli, şeffaf ve dünyanın en harika iki görüntüsünü içinde barındırıyor. "Bu da öyle. Göğüslerin hakkında şimdiden on bin tane fantezi kurdum."

"Sapık," diyor yaramaz bir sırıtişla, ben onun sütyenini çıkarırken o da benim gömleğimi çıkarıyor.

Sütyeni yere düşüyor ve şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel göğüsler ellerimden birkaç santim uzakta duruyor.

Ve sonra, evet, ellerimde. Onları yoğurdum, sıktım, okşadım. "Muhteşem."

"Teşekkür ederim," diyor, sonra yüzümü muhteşem topraklara daldırıp pembe bir meme ucunu dişlerimin arasında emerken haykırıyor.

Artık alay etmek yok. İğneleme yok.

Çıkardığı sesler saf şehvet ve beni daha da sertleştiriyor.

O inerken ben yalayıp emiyorum. Her bir gözyaşı damlası göğsüne dikkatimi veriyorum, ağzım tarafından düzgün bir şekilde tapıldıklarından emin oluyorum. Sonra saçlarımı sertçe kavırıyor ve yüzümü yukarı çekiyor. Yeşil gözleri vahşi ve arzuyla parlıyor. Ellerini göğsümde gezdiriyor, parmaklarını göğüs kaslarımda, karın kaslarımda ve kot pantolonumun bel bandında gezdiriyor. İnliyorum. Ellerinin üzerimde olması, parmaklarının vücudumu keşfettiğini hissetmek çok iyi geliyor.

Kaşları oynar. "Altılı paketleri ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Hayır, bahsetmedin. Ne kadar?"

"Hem de çok." Daha yakına kayıyor, elleri kot pantolonunun düğmelerini açmak için ilerliyor ve külotunu aşağı itiyor. Sikim onu görmekten ne kadar mutlu olduğunu tam bir selamla duyuruyor. Sert uzunluğumu eline alıyor ve yemin ederim, bana ilk kez dokunduğunda zaman birkaç akıl almaz saniye için duruyor. Bu anın yoğunluğunun tadını çıkarırken gözlerim kapanıyor. Onun yumuşak, yetenekli elinin içinde sallanmaktan başka bir yerde olmayı tercih etmezdim. "O kadar çok ki ellerimi üzerinde gezdirmek istiyorum," diyor şakacı bir şekilde, sonra sertçe sıkıyor.

Tıslıyorum. Tenimin her yerinde elektrik kıvılcımları oluşuyor. "Eğer beni ellemek istemenin nedeni altılı bir karın kasına sahip olmaksa, o zaman bunu harfiyen yerine getirdiğim için kesinlikle minnettarım."

Ben gülümserken o da gülüyor, sonra ben tekrar elini iterken ikimiz de sessizleşiyoruz.

Sesi kirlili bir fısıltı. "Aletin çok güzel."

Gözlerimi açtığımda sırtıyırım. "Seksi Amerikan aksanıyla kulağa daha da ateşli geldiğini biliyorsun."

"Kes şunu. Aksanım seksi değil."

"Öyle. Beni tahrik ediyor. Özellikle de son söylediğin şey. Belki tekrar söylersin, olur mu?"

Beni daha sıkı kavlıyor. "Aletin çok güzel."

"Mmm. Evet. Tamamen seksi bir aksan ve bu aynı zamanda bana söylediğin en sevdiğim şey."

Bir yukarı vuruşta sıkıyor. "Şimdi o güzel sikini içime sok, Griffin."

"Boş ver onu," diyorum inleyerek. "Bu benim yeni favori şeyim."

Cüzdanımdan bir prezervatif çıkarıp kot pantolonumu indiriyorum ve tekmeleyerek çıkarıyorum. Sonra kapıya yaslanmış, yarı giyinik, göğüsleri dışarıda, dudakları morarmış ve arı sokmuş halde ona bakıyorum. Prezervatifi ona doğru sallıyorum. "Bu hemen şimdi çözmemiz gereken bir sorun. Tam çıplaklık gerekli, Joy."

Üstsüz ama kot pantolonu ve topuklu ayakkabıları hâlâ üzerinde. "İzin verin durumu düzelteyim." Kotunun düğmelerini açıp aşağıya doğru itiyor. Sonra, bir centilmen olduğum için, diz çöküp pantolonun geri kalanını çıkarıyorum ve Joy'un üzerinde yeşil bir dantel parçasından başka bir şey kalmayana kadar pantolonu çıkarmasına yardım ediyorum, çünkü tabii ki Joy uyumlu iç çamaşırları giyiyor.

Ve elimi bacaklarının arasına kaydırduğımda keşfettiğim gibi, güzel, lezzetli, kaygan ıslak dantel. İşe yaramaz, anlamsız külotunun içinden bile ne kadar kaygan olduğunu hissettiğimde şehvet tüm bedenimi sarsıyor. Parmaklarımı onun üzerinde gezdirirken derin ve tatmin edici bir nefes alıyorum. "Bunu her yerimde hissetmek istiyorum. Parmaklarımı içinde, dilimi üzerinde, sikimi içinde istiyorum."

Vücudunda bir titreme hissediyor. "*Je suis excitée.*"

Bu kelimeleri doğru kullanmasına şaşırarak ona göz kırpıyorum. "Bunu sana ben öğretmedim," diyorum dudaklarımı bükerek.

Küstahça sırtıyor. "Bir süre önce öğrendim. Sonunda doğru düzgün kullanabiliyorum."

Kemerini yavaşça kalçalarından aşağı kaydırırken, "Mükemmel kullandın," diyorum. "Bu külotun tamamladığına inanıyorum. Sanırım onlara düzgün bir şekilde veda etmenin ve siktir olup gitmelerinin zamanı geldi."

Bacaklarından aşağı çekiyorum ve sonra kıyafetleriyle birlikte yere bırakıyorum. Yukarı doğru öpüyorum ve yumuşak teninde gezinirken titriyor. Ve orada, kalçalarının tepesinde, hayalini kurduğum cennet var. Keskin kırmızı bir iniş şeridi vaat edilmiş topraklara götürüyor. Merkezine doğru bir yol çizerken parmaklarım yumuşak buklelerle oynuyor. "Her günün tadını çıkar ve onu bir meyve gibi ye," diyorum alçak, kirliliği bir fısıltıyla. Sonra klitorisine bir öpücük konduruyorum ve şimdiye kadar duyduğum en seksi, en şehvetli sesi çıkarıyor, sikimi seğirten bir *ohh*, içinde olmak için beni daha da acıtıyor. Elleri saçlarıma gidiyor ve beni daha da yakınımı çekiyor, nefesi keskin, düzensiz pantolonlarla geliyor. Bana karşı sallanıyor ve ben onun zaten neredeyse orada olduğunu hissediyorum. Ağzıma boşalma ihtimali beni sarhoş ediyor. Dilimin ucunu daha hızlı oynatıyorum, onu yalarken inliyorum, tatlılığını tadıyorum, arzusunun kanıtının tadını çıkarıyorum.

Ama birkaç saniye sonra beni itti. Yerdeki yerimden ona bir bakış attım. "Beğenmedin mi?"

Elini göğüslerinde gezdiriyor. "hoşuma gidiyor." "Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Bana asıldığın zaman bir şey oluyor." Gülüyorum.

"Nasıl bir şey?"

"Sanki beni yiyip bitiriyormuşsun gibi."

"Siktir." Ona karşı koyamıyorum. Klitorisine sıcak bir öpücük daha konduruyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. "Seni yutmak istiyorum."

"Seni içimde istiyorum."

Buna itiraz edemem, bu yüzden onu tutup omzuma kaldırdım.

Ciyaklıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Duvarı becermek harika, ama seni pencerenin yanındaki kanepeye yaymayı düşünüyorum. Komşuların görebileceği şekilde seni becermek istiyorum."

Panjurlar açık ve bir bahar esintisi içeri giriyor, perdeler dalgalanıyor.

"Komşularınız röntgenci mi?"

Onu pencerenin yanındaki gri kanepeye oturttum. "Joy, burası Paris. Burada hepimiz röntgenciyiz."

Titriyor ve elini göğüslerinin arasında gezdiriyor. "O zaman onlara görecekle bir şey verelim."

Şimdi karnına dokunuşunu izlerken inliyorum. "Ben de dahil," diye . "Bir ara kendini becerirken seni izlemek isterim."

Eli bacaklarının arasına kayarken gözleri şehvetle kararıyor. Yırtarak açtım

Gözleri benden uzaklaşırken prezervatif paketini açıyor, sanki bana kişisel fantezisine özel bir seyirci veriyormuş gibi. Kendine dokunurken dizlerinin bağı çözülüyor. Göğsüm yanıyor ve vücudum rekor sıcaklıklara kadar ısınıyor. O şimdiye kadar gördüğüm, tanıdığım en şehvetli kadın. Sadece ona bakmak, kendini tatmin ederken onu izlemek istiyorum.

Ama daha fazlasını istediğini biliyorum. *Ben* daha fazlasını istiyorum. Prezervatifi takıyorum ve kanepenin üzerine diz çöküyorum, onu minderlerden aşağı çekiyorum, bacaklarını açıyorum.

Sonra duruyorum. Avucumu alnıma vuruyorum. "Ne düşünüyordum ki? Kimse bizi böyle göremez."

Çabucak yerimizi değiştiriyorum, böylece ben kanepeye oturuyorum, o da kucağıma. Alnımı açık pencereye doğru eğiyorum. Manzara pek iyi değil ama en azından avluyu ve diğer daireleri mükemmel bir şekilde görüyor.

"Bu senin için daha mı iyi?" diye dalga geçerek pencereye doğru bakıyor.

"Bu herkes için daha iyi. Ama şu anda sıkime binersen benim için daha iyi olur."

Pozisyonunu ayarlarken nefesini içine çekiyor, üstüme biniyor ve ereksiyonuma dikkatle ve parlak gözlerle bakıyor. Tabanını tutarak sikimin başını kayganlığına sürtüyorum. Başını arkaya yaslıyor ve inliyor, kirli, muhteşem bir nota, aynı anda hem seks hem de müzik gibi.

Ben de inliyorum, sonra üzerime çöküp beni sonuna kadar içine aldığında küfrediyorum. Elleri göğsümde, ritmini bulmaya çalışıyor. Yukarı kalkıyor, aşağı iniyor, kalçalarını döndürüyor.

Onu izlemek saf erotizm. Sanki vücudunun her santimini tanıyor. Ne istediğini biliyor. Onu nasıl bulacağını biliyor. Ve oraya ulaşmak için beni nasıl kullanacağını biliyor. Kalçalarını sallayarak, leğen kemiğini gıcırdatarak şehvetli bir dansla üzerimde hareket ediyor. Yukarı ve aşağı, ve bir an orada kalıyor, sikimin üzerine oturuyor, nefesini içine çekiyor.

Kalçalarını kaldırıp içine ittim. Çok ıslak, çok sıcak, çok mükemmel.

Adımı inliyor, kollarını boynuma doluyor. "Bana karşı nazik olma."

Kirli ağzı omurgamdan aşağı bir yük gönderiyor. Kemiklerime kadar işleyen şehveti daha da artırıyor. "Yapmayacağım."

Kalçalarını kavıyorum, parmaklarımı içeri sokuyorum ve onu üzerimde hareket ettiriyorum. Sol elimi başparmağım klitorisinin üzerinde kayacak şekilde ayarlıyorum ve nefesi kesiliyor. Çıkardığı her ses vücuduma bir arzu şimşegi gönderiyor. Pencere kenarında sevişirken her yerim yanıyor, tenimde sıcaklık alevleniyor. Ağız açık kalıyor. Gözleri sıkıca kapanıyor. Saçları sırtından aşağı kayıyor. Ve göğüsleri muhteşem bir şekilde zıplıyor.

Görkemli bir şekilde.

Bu şu anda istediğim her şeyin enstantanesi. Ona bu şekilde sahip olmak ve onun tarafından zevk için kullanılmak.

Günlerimi birlikte geçirdiğim bu kadın. Akşamlarımı geçirdim. kelimelerimi harcadım. Çok daha fazlasını istediğim bu kadın. Bedenlerimiz sürtünüp itişirken içimde beyaz bir zevk patlıyor. Omuzlarımı tutuyor, ben yukarı iterken boynumu kazıyor. Bize, sikime nasıl bindiğine, üzerimde nasıl aşağı yukarı kaydığına bakıyor. İnlerken aynı zamanda titriyor. Gürültülü, kirli ve aç. "Daha sert."

Nazik olmamamı söyledi ve kendimle gurur duyduğum bir şey varsa o da bir kadının istediğini almasını sağlamaktır. Bir elim saçlarına gidiyor, o gür kırmızı tellerden bir avuç tutuyorum ve çekiştiriyorum.

"Oh Tanrım," diye bağıyor. Ve sonra inliyor - mutluluğun sınırını işaret eden uzun, kalıcı bir ses.

"Tekrar," diye yalvarıyor, sesi .

Kalçalarını bıraktım, iki elimi saçlarına götürdüm ve dişlerimi boynuna geçirdim, onu ısırdım.

Zevk çılgınlıkları atıyor ve parmaklarımı bir kez daha saçlarına geçirip yumruklarımda topluyorum. Geri çekiyorum, aynı anda onu daha sert bir şekilde kendime çekiyorum. Bu şekilde, hareketlerini kontrol ediyorum ve yüzündeki enfes eziyet bana bunu sevdiğini söylüyor.

Onun gözlerine bakıyorum. "Bu benim fantezilerimden daha iyi." "Benim hakkımda çok fantezi kuruyor musun?"

"Her gece. Her sabah. Her zaman."

Saçını tekrar çektim. Sert. Sert. Talepkar. Tam onun sevdiği şekilde.

Gözleri kapanırken Tanrı'nın adını söylüyor ve dudakları muhteşem bir "O" ile ayrılıyor ve sonra haykırana kadar uzun, sevimli, askıya alınmış bir an boyunca sessiz kalıyor.

Onun orgazmını duyduğumda, hiç şüphe yok ki komşular da duyacak. Onun tutkusunun sesi benim de doruk noktamı serbest bırakıyor. Zevk omurgamdan aşağı fırlıyor, kalçalarıma çarpıyor ve boşalıyorum.

Onun adını söylüyorum çünkü öyle hissettiriyor. Erotik, pis, fantastik, sonunda ona sahip olduğuma inanamıyorum gibi.

* * *

Sonunda tura katılıyor. Otuz saniye kadar sürüyor, ne de olsa burası Fransız gayrimenkulü.

"Burası annemin kız kardeşinin dairesi, yani ondan kiraladım. Sophie Teyze, tatillerde bana en harika ikramları yapmasıyla tanınırdı," diye açıklıyorum ona ufacık yatak odasını gösterirken.

"Sophie benim akrabam gibi görünüyor."

"Öyle."

"Peki bu, Thomas ailesinin bu daireyi nesiller boyu tutacağı anlamına mı geliyor?"

"Evet, bu bizim en değerli ."

Bunu söylediğimde gözlerinde bir şey parlıyor, bir umut kıvılcımı gibi. Aklında ne olduğundan emin değilim, ama dürüst olmak gerekirse, o benim yerimde çıplakken doğru düşünmem oldukça zor. Çalışma masamın üzerinde Ethan'la koştüğümüz yarıştan sonra çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı görüyor. Gözleri büyüdü ve işaret etti. "Kardeşin çok yakışıklıydı."

"Bunu söylemeye hakkın yok," diyorum alaycı bir ciddiyetle onu yatağa çekerken.

"Oh, hadi ama. Siz ikiniz kadın avcısı olmalısınız."

"Bekle. Yani bugün sokakta listesindeki iki numaralı madde yüzünden bana çok kızgındın ve şimdi de birlikte erkek kedi olup olmadığımızı mı öğrenmek istiyorsun?"

Bana vurdu. "Sana kızmadım ve kesinlikle deliye dönmedim. Ayrıca, hafızam beni yanıltmıyorsa, bana söyledikten hemen sonra beni öptün, yani sanırım beni kışkırtma planın işe yaradı."

"Tekrar işe yarayacak mı? Bu dudakları üzerime çekmek için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmem."

Arsızca omuz silkiyor. "Daha çok çabalaman gerekecek. Önce bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

Ellerimi başımın arkasında birleştirerek yastıklara yaslanıyorum. "Öğle yemeğini seviyorum. Yani, bayılıyorum."

Gülüyor. "Herkes öğle yemeğini sever."

"Hayır, cidden. Bu doğru değil. İnsanlar kahvaltıyı ya da akşam yemeğini sever. Öğle yemeği dünyada en az değer verilen öğündür ve ben onu delicesine, derinden ve gerçekten seviyorum."

Ellerini saçlarının arasında gezdiriyor, saçları hâlâ benim yüzümden karışmış. "Kız kardeşim ve ben fırsat buldukça öğle yemeği için gizlice dışarı çıkardık."

"Gizlice kaçmak mı?"

"En azından öyle diyorduk. Çoğunlukla öğle yemeği için In-N- Out Burger'de buluşurduk."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Neymiş o?" "Ciddi

misin? O da ne? Bilmiyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Sanırım bir ?"

"Burası tüm en iyi hamburgerci. kıyıya. Denizden parlayan denize. Ayrıca harika milkshake'leri var. Bir gün Amerika'ya gideceksiniz ve In-N-Out Burger'in keyfini anlayacaksınız."

"Bir gün yapacağım," diyorum ona, sonra ay ışığı çarşafın üzerinden süzülürken daha çok konuşuyoruz. O bana Allison'dan bahsediyor, ben de ona Ethan hakkında daha çok şey anlatıyorum. Onlardan sadece biri hayatta olsa da, bir şekilde bu konuşma birkaç ay önce olduğu kadar acı vermiyor.

Belki de kederin içinden geçmek böyle bir şeydir. Sevdiğiniz birinin kaybını asla tam olarak . Ama atlatırsınız, atlatırsınız, atlatırsınız.

Bu yüzden bu gece beni neyin beklediğine dair bir şey söylemeyeceğim. Bazen her şeyin mükemmel gitmesini istersiniz. Ve gecenin geri kalanında da öyle olur. Çünkü ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz ve çok geçmeden ailemiz hakkında konuşmuyoruz. Birbirimizden bahsediyoruz.

Başımı elimle destekliyorum. "Yarın görüşeceğimizi biliyorsun, değil mi?"

"İşte mi?"

"Ve sonrasında."

"Dil dersleri için mi?"

"Ve bunun için," diyorum bir elimi kalçasında gezdirerek.

"Çok mu küstahça?"

"Kadın, sana vereceğim orgazmlar var. Beni inkar etme."

Beni kendine çekti. "Fransızca söyle."

Ve yapıyorum, onu hareket ettirirken ve tekrar içine kayarken kulağına kirli, pis şeyler fısıldıyorum. "*Je te veux tellement.*"

Seni çok istiyorum.

İnliyor.

"Söyle bana," diye emrediyorum.

Sözlerimi tekrarlıyor. "*Je te veux tellement.*"

"Şimdi bana seni sertçe becermemi söyle. Bunu bildiğini biliyorum." "*Baise-moi fort.*" diye mırıldanırken sırtı eğiliyor.

"*Jouis avec moi.*" diyerek tekrar sınıra getiriyorum. *Benimle gel.*

Çok geçmeden, ay parlarken ve Paris uyurken, sonunda birbirimize sarılmışken, o da sarıldı.

Neşe

Modern bir kadın olmanın en sevdiğim yanlarından biri, her şeye sahip olabileceğimizi bilmemiz. İş, aile, çocuklar, aşk ilişkisi, harika seks.

Benim çocuğum yok tabii ki. Ama şu anda diğer birkaç konuda kazandığımı düşünmek istiyorum. Laboratuvardaki işimi bitirdikten sonra telefonumu aldım ve kız kardeşime bir mesaj gönderdim.

Neşe: Doğru/Yanlışı. Pastayı hem yiyip yemek mümkün.

Allison: Bu sözü hiç anlamamışımdır. Yemek yemekle sahip olmak aynı şey değil mi?

Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Gerçekten her sahip olabileceğimize inanıyor musun?

Allison: Kesinlikle. Ama her şeye sahip olmak bedava değil, kardeşim. :)

ne kadar?

Allison: Genellikle para. Genellikle sadece zengin olursanız her şeye sahip olabilirsiniz. Ama bazen gerçekten şanslıysanız sahip olabilirsiniz.

Acaba ben de o şanslı kadınlardan biri olabilir miyim? Cuma akşamı ofisten çıktığımda öyle hissediyorum. İş iyi gidiyor. L'Artisan yaptığım işten çok memnun ve ben de işimde yepyeni bir başarı ulaştığımı hissediyorum. Sonunda yüксеlebildim ve tüm becerilerimi kullanabiliyorum. Gelişebileceğim ve yeni fırsatlar yakalayabileceğim bir yerdeyim.

Bir de bu şehir var.

Bulvarda yürüyorum, yüzyıllar boyunca yaşamlara, savaşırlara ve aşklara tanıklık etmiş binaların, ağız sulandıran yiyeceklerin satıldığı dükkânların, dünyayı birkaç ay öncesine göre farklı bir şekilde deneyimleyen insanların yanından geçiyorum. Dünyanın en romantik şehri bana evim gibi gelmeye başladı.

Ayrıca, yeni bir dil öğreniyorum. Dilim daha önce asla kuramayacağım kelimeler ve cümleler oluşturuyor.

Bir de bu gece buluşacağım adam var. Jimmy

Choos'a bayıldığım adam.

Paris'e aşık olmak için gelmedim ama Paris'in benim için başka planları vardı.

* * *

Duş alıp saçlarımı kuruttuktan ve kıvrımlarımı saran safir mavisi elbisemi giydikten sonra omuzlarıma geniş bir eşarp atıyorum. Aynalı tepsimdeki seçenekleri değerlendiriyorum, sonra Prada'nın Candy'sindeki karamel ve beyaz misk notalarını seçiyorum ve küçük bir miktar sıkıyorum.

Montmartre'a gidiyorum.

Griffin beni Moulin Rouge'un dışında bekliyor, arkasındaki yel değirmeni, parlak kırmızı ışıklar bir şekilde o mavi gözlerini daha da mavi yapıyor. Ona doğru yürürken hiçbir şey söylemiyor, sadece yırtıcı bakışlarla beni süzüyor. Onu saatler önce ofiste kalem etek ve beyaz bluz giyerken görmüş olmam ne kadar tuhaf. Şimdi üzerimde bu gecenin ilerleyen saatlerinde çıkaracağı yapışkan bir elbise var. Bana böyle bakıyor. Sanki beni çoktan soymuş gibi. Bakışları karşısında kendimi çıplak hissediyorum ve bu beni heyecanlandırıyor.

Ona ulaştığımda, bir kolunu belime doladı, beni eğdi ve öptü.

Ben

. Bayıldım.

Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. Beni kollarının arasına aldı ve Dünyanın en ünlü kabaresinin önündeki sokakta nefesim kesildi ve kafam fevkalade durağan bir pus oldu. Beni filmlerdeymişiz gibi öpüyor,

Bir fotoğrafçının yakalayacağı ve klasik bir siyah-beyaz fotoğrafa dönüşecek öpücüklerden biri gibi. Kadınlar bunu internette, "*Onun sahip olduğu şeye sahip olacağım*" gibi başlıklarla yayınlayacak.

Ve öpüşüyorum. Başımı döndüren türden bir öpücük. Kalbimi küt küt attıran. Bu beni ayak bileklerimden kaşlarıma kadar tahrik ediyor.

Sonunda dudaklarımız ayrıldığında ve beni yukarı çektiğinde, ona göz kırpıyorum ve memnuniyetle iç çekiyorum. "Sen çok fazlasın."

Gülüyor. "'Çok fazla'nın iyi bir şey olduğunu varsayıyorum."

"Sen pastasın. Seni alıyorum ve yiyorum," diyorum uyuşukça, çünkü sanırım onunla kafayı bulmuş olabilirim.

"Bir şeyleri yemekten bu kadar çok bahsediyorsun," diyor, yumuşak dudakları boynumda gezinirken bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Ama yine de *seni* tekrar tekrar yemem gerekiyor."

O kıvılcım içimde alevleniyor ve çoktan tehlikeli bir şekilde ısıldım.

İçeri girip gösteri için yerimizi alıyoruz ve sonraki bir saati parlak, cesur ve bazen de baştan çıkarıcı müzik eşliğinde dans edip tekmeleyen düzinelerce pullu ve tüylü kadınla eğlenerek geçiriyoruz. Görkemli kostümleri sahnede parıldıyor; kiraz kırmızıları, ışıltılı altınlar ve parlak gümüşler gecenin dekadansına katkıda bulunuyor. Burası her zaman hedonist bir kapı olmuştur; şafak sökene kadar dans etmeye, öğleden sonra uyumaya, içmeye, yaşamaya ve çok neşeli olmaya bir davettir.

Griffin'in eli üzerimde, bacağımdan elime ve omuzlarıma doğru hareket ediyor. İzlerken, yüksek bir farkındalık halindeyim. Kanatları vızıldayan, gagasını ballı suya daldırmak için bekleyen bir sinek kuşuyum.

Ayrıldığımızda, Montmartre'in tepelik sokaklarında dolaşıyoruz, kadeh şıngırtılarının ve sohbet parçalarının kulaklarımdan süzüldüğü kafelerin önünden geçiyoruz. Oradan buradan cümleler yakalıyorum, beynimde bir kez olsun kristal berraklığında ve Griffin'in kolunu tutuyorum, gözlerim açılıyor.

"Ne dediklerini anlamaya başlıyorum," diyorum ona Fransızca olarak.

Gülümsüyor ve beni öpüyor. "Rüyan gerçek oluyor."

Kalbim çırpınıyor. Ona yeni hayallerim olduğunu söylemek istiyorum. Onun da bu hayallerin bir parçası olduğunu söylemek istiyorum.

Yine de bir şey beni engelliyor. Belki de kendi eski korkularımdır. Birinin içeri girmesine izin verdiğinizde neler olacağına dair endişelerim. En önemli parçalarınızdan nasıl vazgeçmeye başladığınız. Kalbimdeki en değerli gayrimenkulü ona vermeye devam edersen, onu daha fazla tanımak ve onu neyin harekete geçirdiğini anlamak istiyorum.

Küçük bir parkta duruyoruz ve Cuma gecesi eğlencelerinden uzak, sessiz bir köşede bir bank tutuyoruz. Ama ona en çok neyi bilmek istediğimi sormadan parmaklarımı sıkıyor ve "Listede ne olduğunu görmeni istiyorum" diyor.

Bu ani açıklama karşısında şaşırarak omuzlarımı dikleştiriyorum, sanki aklımı okumuş gibi. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Sen benim için önemlisin. Hayatımı ve seçimlerimi anlamanı istiyorum."

Sözleri ağır, tam olarak anlayamadığım bir ağırlıkla demirlenmiş. İç çekiyor, bir elini çenesine götürüyor ve ben daha da geriliyorum. Listesinde hoşlanmayacağım bir şey var ve bunun diğer kadınlarla ilgili olduğunu sanmıyorum. Onunla ilgili. Bizimle ilgili.

Kendimi incinmeye karşı hazırlıyorum. "Bana söylemek zorunda olmadığını söylemek istiyorum ama sanırım bilmem gerekebilir," diyorum usulca.

Yutkunuyor ve bir tutam saçını yanağımdan uzaklaştırıyor. "Ben gidiyorum."

Kulaklarım çınlıyor. Başım ağrıyor. Soğuk, sert bir yankı, zillerin çarpması gibi vücudumda yankılanıyor. Onu yanlış duymuş olmalıyım. "Ne?"

"Paris'ten ayrılıyorum. Şirketinizdeki görevim sona erdiğinde."

Gözümü kırpiyorum, ayakta olsaydım tökezlerdim. Bunun yerine ellerim bankın tahta çitasına dolanıyor ve sıkıca tutunuyor. "Gidiyor musun?"

Başını sallıyor. "Endonezya'ya gittiğimde. ." "Geri dönmeyecek misin?"

"Hiç sanmıyorum," diyor ağır bir sesle.

Birkaç kez başımı sallıyorum, beynim bu yeni girdiyi yavaşça işliyor. Sanki biri vanilya kokulu bir parfümün içine bir molekül çamaşır suyu damlatmış gibi. "Vay be."

Avuçlarını pantolonuna sürtüyor. "Özür dilerim."

Bu sözler beni çok etkiledi. Beni Richard gibi hissettirdiler. Onun kaderinden sorumluyum. Bir gülümseme yapıştırdım. "Üzülme. Sadece şaşırdım. Hepsi bu."

"Daha önce bir şey söylemeliydim." Bir elini kolumda gezdiriyor, parmakları omzumun üzerinden geçiyor. Vücudum tüylerimi diken diken etme cüretini gösteriyor. "Ama nereye gittiğimizi, ne olacağını ya da oraya yarış için gittiğimden başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum."

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Benimle bir şeyleri açıklığa kavuşturmana gerek yok. Bu senin hayatın. Sana mantıklı gelen şekilde yaşamalısın."

"Neşe . ." Sesi hüzünle karışık.

"Endonezya'da yaşamayı mı planlıyorsun?" Tüm gücümü toplayarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Kısa bir süre için. Bunu yapmak için para biriktiriyordum. Ama aynı zamanda her yeri gezeceğim. Hep istemişimdir."

İşte böyle, anlayış beynimi aydınlatıyor, tıpkı geceleri yanan neon ışıkları gibi. Müzede, *her yere gitmek istediğimi* söyledi.

Akşam yemeğinde bana maratondan bahsettiğinde sözleri şöyleydi: "*Hep oraya gitmek istemişimdir, işim bittiğinde biraz dolaşmak isterim.*"

Bunun tahmin etmeliydim. Yeterince açık konuştu. Düşündüm ki

gezilere çıkacağını ifade ediyordu, ama belki de ben sadece gezilere çıkacağına inanmak istiyordum, çünkü gezilerin bir başlangıcı ve sonu vardı.

Bana hiç yalan
söylemedi. Ben
kendime yalan
söyledim.

Paris'te aşık olmanın peri masalı versiyonuna inanmayı seçtim. Gerçek olana değil, çok fazla gezme arzusu olan bir adamla tanıştığım, kendisinin ve kardeşinin planladığı bir hayatı yaşayan bir adamla. Artık sadece birinin yaşayabileceği bir hayat.

"Listeyi görmek ister misiniz?"

"Evet," diyorum yutkunarak çünkü neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor. Bir zamanlar ilişkiler konusundaki çekingenliğimin en büyük engelimiz olacağına inanırdım. Şimdi ise en büyük engelin benim yıkamadığım ve yıkamayacağım bir engel olduğunu biliyorum.

Zaman, mekan, mesafe. Ailedir, aşktır, onurdur. İnatçıdır.

Cüzdanından bir kağıt parçası çıkarıp açıyor. Nefesimi tutup bekliyorum. Kâğıdı açtığı anda bir hayalet görmüş gibi oluyorum. El yazısı kardeşine ait. Cızırtılı ve düzensiz bir karalama, artık zar zor kalem tutabilen birinin el yazısı. Kalbim kırıldı.

~~1. Bir yıl Paris'te yaşa. Kontrol et.~~

~~2. Bütün Fransız kadınlarla yat. Kontrol et.~~

~~3. Endonezya'yı ziyaret edin. Orada bir maraton koşun. Ülkeyi dolaşın, sonra her yere gidin.~~

~~4. Bavulunuzu toplayın, dünyayı dolaşın ve makaron ya da ne isterseniz yiyin, çünkü yiyebilirsiniz, çünkü ...~~

~~5. Karın kaslarınız olsun. Yapabilirsin. Neredeyse yapıyordum. Kahretsin, bana göster ve 8 paek için git. Kontrol et.~~

~~6. Değer verdiğiniz birinin hayallerine ulaşmasına yardımcı olun.~~

~~7. Place du Tertre'de karikatürünüzü çizdirin. Tercihen beni güldürecek son derece eğlenceli bir resim olsun.~~

~~8. Yıldızların altında uyuyun.~~

~~9. Sizi korkutan bir risk alın. Kontrol et.~~

~~10. Veda ederken Seine Nehri boyunca şampanya için.~~

Not: Anne ve babanıza iyi davranın. Onlar için çok zor.

Aynı anda hem gülüyorum hem de bir hıçkırık boğazıma doluyor ve sonra kaçıyor. Başımı ellerimin arasına alıyorum ve birkaç damla gözyaşının yanaklarımdan süzülmesine izin veriyorum.

Griffin bir eliyle sırtımı ovuyor. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Sadece üzücü." Onun gidişini kastetmiyorum, gerçi bu da son derece üzücü. Yüzümü kaldırıyorum, yeni bir gözyaşı süzülüyor. "Kardeşin burada olmadığı için üzgünüm. Başına bunlar geldiği için üzgünüm."

Griffin dudaklarını yanağımın üzerinde gezdirerek gözyaşlarımın izlerini öpüyor. " değil. Yani, değil, ama ne ki? Ağlama, tatlım. Seni üzgün görmekten nefret ediyorum."

Bu sadece daha çok ağlamak neden oluyor. *Sevgilim*. Sevgi. Duygularımın onun için ne kadar önemli olduğunu.

Ama bu benimle ilgili değil.

Bu ondan, bizden çok daha büyük bir mesele.

Bu, en çok sevdiğiniz kişiye verdiğiniz bir sözle ilgili. Kayıtsız şartsız sevdiğiniz kişiye. Başkasının yapamadığını yapmak için ölmek üzere olan bir dilek.

Kendimi toparlayarak derin bir nefes alıyorum ve boğazımdaki sert yumruyu yutkunarak geçiriyorum. Bu benim kaybım değil. onun kaybı ve ben kendi kaybımmış gibi davranıyorum. Sesimi eşit tutarak çenemi kaldırıyorum. "Neden bazılarının altı çizili?"

"Bunlar devam edenler. Anneme ve babama her zaman iyi davranmalıyım, değil mi?" diyor gülümseyerek.

"Elbette, ama Ethan'ın bunu çok hoş."

"Onlar için endişeleniyordu. Onlara iyi davranmak zor değil ama bu önemli ve bu yüzden onlarla sık sık konuşmaya çalışıyorum. İletişimde kalmak için."

"Ve altı çizili olan diğeri de birinin hayallerine ulaşmasına yardım etmekle ilgili olan. Sanırım ben hâlâ üzerinde çalışılan biriyim," diyorum dudaklarımı bükerek.

Kolunu omzuma daha sıkı sarıyor, yüzünü bana doğru eğiyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Evet, devam ediyor olman hoşuma gidiyor. Henüz o noktaya gelmemiş olman hoşuma gidiyor. Bu hâlâ bana ihtiyacın olduğu anlamına geliyor."

Bildiğinden daha fazla. "Öğrenecek çok şeyim var." "Seni oraya götüreceğim."

Ve sonra gideceksin. Sonra da .

Ama ben öyle demiyorum. Ben bir yetişkinim ve oynamam gereken rol de bu. Gülümsemeye devam ediyorum. "Ve sonra Endonezya'ya doğru yola çıkacaksın. Maratona katılacaksın seyahat edeceksin, sonra da dolaşıp makaron yiyeceksin. Yani üç ve dört."

Başını sallıyor. "Bu da bana burada yapacak üç iş bırakıyor sanırım."

"Yıldızların altında uyu. Bunu neden yapmadın? Bu her gece yapabileceğin bir şey gibi görünüyor."

"Doğru, ama anlamının bu olduğunu sanmıyorum." "Ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Gitmek istediğimiz tüm yerlerin listesini yapardık. Gelecekte gideceğimiz yerlere iğneler batırdığımız kocaman bir dünya haritamız vardı ve gerekirse yıldızların altında uyuyacağımızı söyledik." Gözleri uzaklara bakıyor ve geçmişe, acı tatlı anılara geri dönüyor. "Ya da istersek," diye ekliyor Griffin, sesine daha neşeli bir ton katarak. "Kendimize her zaman bir

dışarı. Eğer kalırsak ya da istersek."

"Demek seyahat için de geçerli," diyorum ağır ağır ve bu eşyaların çoğu öyle görünüyor. Ama Griffin ve kardeşinin böyle insanlar olduğunu öğreniyorum. Onlar macera tutkusuyla yanıp tutuşan çocuklardı. Sonra erkek oldular, bavullarını toplayıp gidemediler. Ve şimdi, içlerinden biri gitmeli.

Listede aşağı doğru ilerliyorum, parmağımı karikatürün ve şampanya maddesinin üzerinde gezdiriyorum. "Bu son ikisi için size yardımcı olabilecek birini tanıyorum."

Şakacı bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Oh, mi?"

Parmaklarımı göğsümün üzerinde gezdiriyorum. "Şampanyaya bayılırım ve ayrıca harika bir karikatürist tanıyorum."

İçtenlikle gülüyor. "Harika bir karikatüristi nereden tanıyorsun?"

Bu çok rastgele."

Önümüzde uzanan sokaklara el sallıyorum. "Alo? Montmartre? Place du Tertre. Elise buraya yakın oturuyor ve evine giderken birkaç ay önce bir çizim yaptırmıştım. Seni adamı görmeye götüreceğim. Eğlenceli olur."

"İşte . Bitti." Bir onay işareti yapar gibi yapıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Ama bunu neden henüz yapmadığını anlamıyorum. Daha kolay görünüyor."

Omuz silkiyor. "Belki de kolay olduğu içindir. Önce diğerlerini halledeyim dedim.

Ayrıca, bu her zaman yapabileceğimi bildiğim bir şeydi sanırım."

Bir yanım umutsuzca, Paris'le bir bağı olsun diye karikatürünü yaptırmadığına inanmak istiyor. Paris'i benim kadar çılgınca sevdiğine ve veda etme zamanı geldiğinde bunu yapamayacağına inanmak istiyorum. Buraya olan bağı çok güçlü olacak.

Ama bu aptalca bir umut. Daha önce de aptallık ettim. Bunu tekrar yapamam.

Kaya gibi olacağım. Nasıl olunacağını biliyorum. Bu adam bana yepyeni bir dil öğretiyor. En azından kardeşinin yapılacaklar listesini bitirirken onun yanında olabilirim. Bu işin sonunu görmesi gerek. Onun için çok dolu bir kalple onu geride tutmak benim görevim değil. Benim görevim ona rehberlik etmek, sırtında nazik bir el, cesaretlendirici bir söz ve veda etmeden önce harika bir zaman geçirmek. Kalbimi istediğimden daha fazla acıtsa bile onu şık bir şekilde uğurlamak.

İstediğimden çok daha fazla.

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve karakalem sanatçılarının uzun yüzler çizdiği yakındaki meydana doğru yürüyorum. Ama geç oldu ve çoğu gece için gitti.

Griffin, "Başka bir zaman yine geleceğiz," diyor ve içimde zayıf bir umut kırıntısı şekillenmeye cesaret ediyor. Başka bir zaman, bizim için başka bir şans olacağı umudu.

Keman ve çello çalan bir grup müzisyen bir şarkı çalıyor.

Fransız ezgisi, sözler melankolik ama melodi yeterince neşeli. Griffin elimi tutup beni döndürüyor ve ay ışığının altında dans ediyoruz, yıldızlar üzerimizde göz kırpmıyor, eski zaman müziği film müziğimiz oluyor.

Şarkı biterken "Şimdi tüm bu dans bende tek bir şey yapma isteği uyandırıyor" diyor.

"Neymiş o?" "Seninle sevişmek."

Uber evime hiç bu kadar çabuk gelmemiştir.

Yatağında, dün geceye göre daha az konuşuyoruz. Daha az takılıyoruz. Ama burada, karanlıkta, üzerime tırmanırken, ellerini çıplak bedenimde gezdirirken ve içime girerken, ne hissettiğini bilmek için kelimelere ihtiyacım yok. Gözlerinde görüyorum. Bakışlarının yoğunluğunda. Çıkardığı seslerde, çıkardığı gürültülerde duyuyorum. Bacağını yukarı kaldırıyor, beni daha fazla açıyor, içimde hareket ediyor. Başka tarafa bakmıyor ve bu neredeyse çok fazla.

Ama ondan çok fazla istiyorum.

Acıtsa bile.

Biteceğini bilsem bile.

Bu haldeyken, birbirimize dolanmışken, vücutlarımız kaygan ve sıcakken, nefeslerimiz vahşi ve düzensizken, dudaklarımız ayrılmışken, sanki geri sayıyormuşuz gibi hissetmiyoruz.

Ama zirveden indiğimizde, aşık olduğum adam gidene kadar takvimde günlerin üstünü çizdiğimin farkındayım.

Griffin

Paris'e ilk seyahat ettiğimde üç yaşındaydım.

Annem İngiltere'ye gitmeden önce Ethan ve beni büyüdüğü yeri görmeye götürdü. Şaşırtıcı bir şekilde, o gezinin bir parçasını bile hatırlamıyorum. Ama fotoğraflar tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. Annem bize hiçbir çocuğun giymemesi gereken küçük, gösterişli gömlekler giydirmişti.

Ben altı, Ethan beş yaşındayken tekrar ziyaret ettik. Görünüşe göre o zamanlar küçük birer pislikmişiz. Rivayete göre, ünlü simgesel yapının yakınındaki atlıkarıncanın yanında anahtarlık satan bir çocuktan küçük bir Eyfel Kulesi anahtarlığı aşmışız. Bu hikayenin uydurma olduğundan ve ailem tarafından akşam yemeklerinde misafirleri eğlendirmek için anlatıldığından hep şüphelenmişimdir. Ama kulenin önünde çekilmiş bir fotoğrafımız var ve babam üzerine bir yazı yazmış: *Küçük baş belaları*.

Annemin şu anda Brittany'de yaşayan kız kardeşini görmek için yıllar boyunca birçok kez ziyaret ettik. Görülecek yerlere ve ünlü simge yapılara göz atar, açık hava pazarlarına giderdik. Tüm bunları ailemle birlikte yapmış olsam da, o gezilerde başka yerlere de baktım. Ara sokaklara, köşelere, geçitlere. Her zaman bilinmeyen hazineler ve tuhaf küçük meraklar aradım.

Gençken, şehirde tek başıma dolaşırken, gördüğüm tüm olağandışı şeylerin çetelesini tutmaya başladım; seviye işaretleri, köşe korumaları, antika tabelalar. Paris'in envanterini çıkaran bir araştırmacı gibiydim, gözüme çarpan her şeyi kaydediyordum.

Joy'un bana sürekli bahsettiği melekleri hiç fark etmemem çok komik.

Hâlâ melekleri seven biri değilim. Beni izlediklerine inanmıyorum ve kardeşimin de bir melek olduğunu kesinlikle düşünmüyorum. Ben böyle bir yapıya sahip değilim. Ama Joy kapı tokmağında ilkinden bahsettiğinden beri onların varlığı ilgimi çekiyor. Çünkü onları kaçırmıştım. Çünkü Paris'te yaptığım yolculuklarda onları fark edemedim. Bu yüzden önümüzdeki hafta boyunca

internette araştırın, nerede bulacağınızı işaretleyin.

Bir öğleden sonra bisikletime atladığımda, lüks bir malikanenin penceresindeki bir çifti, bir otelin çerçevesinde korna çalan bir diğerini ve bir Japon bahçesinde İkinci Dünya Savaşı sırasında Japonya'da bombalanan bir kilisenin kalıntılarından gelen bir diğerini ziyaret ederek şehri dolaşıyorum. Hasarlı melek heykeli buraya barışın sembolü olarak gönderilmiştir.

Sonuncusunda durup uzun uzun bakıyorum, sanki içinde özel bir anlam bulabilirmişim gibi. Ama şehrin dört bir yanına dağılmış meleklerden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum, tabii bu kadar basit değilse - her biri Paris'in nasıl ortaya çıktığına dair bir hikâye fısıldıyor. Bazıları sanat ve müzik hakkında ipuçları veriyor. Diğerleri şehrin savaş ve devrimden nasıl geçtiğini anlatıyor. Diğerleri ise enkazın arasında hayatta kalmaktan bahseder.

Belki de bu kanatlı heykelleri birbirine bağlayan şey budur - bu şehirde noktaları birleştirmenin yeni bir biçimi. Bisikletime geri dönerken gülümsüyorum, bu küçük bilmeceyi çözdüğüm için memnunum.

Bunun gibi tuhaflıkları keşfetmeyi, ne anlama geldiklerini öğrenmek için onları bir araya getirmeyi özleyeceğim. Nehir boyunca ilerlerken bu şehirle ilgili pek çok şeyi özleyeceğimi fark ediyorum. Başlangıç olarak ekmeği. Dünyada bundan daha güzel ekmek var mıdır bilmiyorum. Sokak lambalarını, kafeleri, kaldırımların kendisini özleyeceğim. Etrafımdaki her yerde, sadece bir vitrinde bile olsa, güzellik olduğunu özleyeceğim.

İnsanları özleyeceğim. Fırındaki Marie'yi, nehir kenarındaki Julien'i, hatta Jean Paul'ü ve onun saçma hikayelerini. Christian'ı ve onun şeytani ruhunu kesinlikle özleyeceğim.

En da son birkaç aydır birlikte saatler geçirdiğim kadını özleyeceğim. Seine Nehri boyunca amaçsızca ilerlerken, haftalar önce maratondan önce yola çıkıp Endonezya'yı keşfetmeye ve eğitimimi adada tamamlamaya hazır olduğum günü düşünüyorum. Bunun yerine, o sırada beni hayal kırıklığına uğratan şey bana Joy ile üç ay kazandırdı.

Asla vazgeçmek istemeyeceğim üç beklenmedik ay.

Keşke daha uzun olsaydı. Keşke daha erken başlasaydık. Kalbimde tamamen haksız olduğunu bildiğim bir şeyi ondan istemenin adil olmasını dilerdim. Yine de bir yanım Joy'a bundan altı ay, belki de on iki ay sonra ne yapacağını sormak için can atıyor. Bir şekilde bu işi ettirmek isteyip istemeyeceğini. Ama açıkçası ne zaman geri döneceğimi ya da yolculuklarımın beni başka bir yere götürüp götürmeyeceğini bilmiyorum. Bu adil mi? Ne kadar süre uzak kalacağını bilmediğin birinden seni beklemesini istemek?

Notre Dame'ın yanındaki Julien'in yeşil tezgahına yaklaşırken hızımı yavaşlatıyorum. Bisikletten atlayıp metal kasayı nehir kenarındaki taş duvara yaslıyorum. Çenesini kaldırıp bana havlıyor. "Güzel kadının nerede? Senin çirkin suratın yerine onun güzel yüzüne bakmayı tercih ederim."

Evet, tuhaf bir onun huysuzluğunu özleyeceğim.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Onu omzundan alkışlıyorum. "Soruna cevap vermek gerekirse, bu akşam onu dışarı çıkaracağım. Ben onun arkadaşıyla buluşacağım, o da benim arkadaşlarımdan biriyle buluşacak."

Oflayıp pufluyor, yıpranmış elini durduğu yerin bir tarafındaki soluk yeşil tahtaya koyuyor. "Senden tahmin edebileceğinden çok daha fazla hoşlanıyor."

Başımı eğiyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Onu etkilemiş olmalısın. Tek anlayabildiğim bu. Geçen gün buradaydı."

"Öyle miydi?" Gülümsüyorum, Joy'u burada malları incelerken hayal ediyorum.

"Birkaç kartpostal aldı. Bana sorular sordu. Ne kadar zamandır burada çalıştığımı, nasıl olduğumu?"

Joy'un dil becerilerini geliştirdiğini hayal ettiğimde sırıtışım yayılıyor. "Ona iyi davrandın mı, ihtiyar?"

Alay ediyor. "Benimle bir gece içkisi içmeye hazır mı?"

Gülüyorum, eğleniyorum. "Benim kızımı çalma."

"Fransa olmayan aptal bir ülkede aptal koşunu yaptığında onu ne kadar özleyeceğini biliyor mu?"

"Neden bana gerçekten ne düşündüğünü söylemiyorsun?" "Sen bir aptalsın."

"Bugün çok tuzlusun."

"Sevdiğin bir kadın var ve sen ayrılmak istiyorsun. Sen bir aptalsın." "Aşk mı?" Hızlı kararına şaşırarak gözlerimi kısarak soruyorum. "Aşk mı?" diye soruyorum.

Sevdiğim kadın mı?"

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Genç insanlar. Neye sahip olduğunuzun farkında değilsiniz."

Yanılıyor. Bunun farkındayım. Açık ve net görüyorum.

Ama benim yapamayacağım seçimler var. Bir yıldan daha uzun bir süre önce verdiğim sözler var.

O gün asla solmayacak.

"Ne yapabilirim? Herhangi bir şey. Sadece söyle. Senin için yaparım" dedim Ethan'a, durumu kötüye gitmeye başladığında. Enfeksiyon ana organlara onarılamaz bir hasar vermişti ve doktor bize yapabilecekleri başka bir şey olmadığını söylemişti. Mücadele sona ermişti. Enfeksiyon kazanmıştı.

"Benim için hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"İzin ver," diye yalvardım, onun sesi, bacakları, son şansı olmak için çaresizce. "Ölmeden önce yapılacaklar listesi mi istiyorsun?" Sesinde belli belirsiz bir kahkaha vardı. "Evet. Evet, istiyorum."

"Sen delirmişsin."

". Her şeyi yapacaktık. Planlarımız vardı. Ne yapacaktık?"

yapabilecek misin? Bunu senin için yapacağım." "Ciddi misin?"

Vahşice başımı salladım. "Evet, her şeyi yaparım. Paraşütle atlamak dışında. Paraşütle atlamak dışında her şeyi."

Sessizce uzun bir süre beni izledi, sanki gözlerimde bir şey arıyormuş gibi inceledi. Aradığı şeyi buldu, belki de yapamadığını yapmamı isteme iznini. Çünkü sonra hastane odasındaki tüplerin ve bipleyen makinelerin arasında gülümsedi. "Tamam, yapalım. Hadi yapalım şu işi. Son bir liste."

Bir kalem ve kâğıt bulmaya çalıştım ve o da yazmaya başladı. Kalem zayıf parmaklarında sallanıyordu. Kalbim parçalandı ve gözyaşlarımı tutamadım. "Ben yaparım."

Ethan başını salladı, tutuşu sıkılaştı, bir kalemi tuttuğunu gördüğümünden daha sertti.

Boğazımdaki yumru kalınlaştı. "Biraz su içmem lazım."

Görünüşte su çeşmesine gitmek için bir süreliğine izin aldım. Elimin topuğunu gözüme bastırarak kanıtları sildim, sonra odasına döndüm ve hepsini yazmayı başarmasını izledim. On madde ve son bir dipnot.

Acı hatırayı göz kırparak uzaklaştırıyorum ve raflardaki kitapları ve küçük not kâğıtlarını işaret ediyorum. "Burada istediği bir şey var mı?"

Julien eşyalarını gözden geçiriyor, sonra üzerinde Monet'nin bahçesinin fotoğrafı olan bir not kağıdına dokunuyor. "Bu resmi severdi. Kendisi için satın aldı. Belki de senin ona bir şeyler almana ihtiyacı yoktur."

Omuzlarım gerildi. Sözleri kafamın içinde çınlıyor.

O haklı. Gülünç derecede haklı, ama bir şeyler satın almak konusunda değil. Joy'un bana ihtiyacı olması konusunda. Bana ihtiyacı yok, gerçekten yok. O bağımsız, yetenekli, cesur ve yepyeni bir dil öğreniyor. Beni beklemek istemeyecektir. Ondan bunu isteme fikrini bile aklımdan çıkarmalıyım.

Onun yerine, onunla geçirdiğim son birkaç haftayı en iyi şekilde değerlendireceğim.

Çiçeklerden oluşan küçük not kartlarından birkaç tane alıyorum, Julien'den bir kalem alıyorum, nehir kenarındaki taş duvara yaslanıyorum ve bir not yazıyorum.

Ama sözlerime dönüp baktığımda, bunu söyleyemem. Bunu soramam.

Cüzdanıma koyuyorum ve bir tane daha yazıyorum.

Bir davet.

* * *

Altı odalı butik otelin arka tarafındaki beyaz duvarlara sarmaşıklar tırmanırken, gece havasında ötücü kuşlar cıvıldıyor. Müzik alçak sesle ve şehvetli bir şekilde çalıyor ve absinthe

Joy'un Paris'in popüler Oberkampf bölgesinin kalbinde ortaya çıkardığı gizli bir gece bahçesi olan bu açık hava bölgesinde kadehler özgürce akıyor. Burası Hotel Particulier Tenth'de, yemyeşil ağaçların ve gür çalılarının arasında, sakın bir ara sokakta, bulunması neredeyse imkânsız bir adreste yer alıyor.

Arkadaşı Elise sahibini tanıyor. Elise'in Paris'te tanınmaya değer herkesi tanıdığı izlenimine kapıldım.

"Demek günlerin yenmesi gerektiğini söyleyen kadın bu," diyorum tanışılırken.

"Demek arkadaşımı büyüleyen adam bu," diyor, çikolata kahvesi gözleri gözlüklerinin ardında şüpheli, sanki bana tam olarak güvenmiyormuş gibi. Joy'un buna ihtiyacı olduğundan şüphelensem de Elise'de bir kız kardeş korumacılığı var. O kendi savaşını verebilecek türden bir kadın.

Alnımı yanımdaki Joy'a doğru eğiyorum. "Büyü tamamen karşılıklı."

Elise takdirle bir kaşını kaldırıyor ve bana başını sallıyor. "Güzel. O halde bu geceki testimi geçtin."

Elimi alnıma sildim. "Vay be. Çok endişelendim." "Bir kadının erkeğini diken üstünde tutmak için bir arkadaş ihtiyacı vardır."

Joy gülüyor ve elini koluma koyuyor. "Bu arada, sana Elise'in hayatımdaki tüm sorgulamalardan sorumlu olarak atandığını söylemiş miydim?"

"Hayır, eğlenceden ben sorumluyum," diye şakacı bir şekilde düzeltiyor Elise yüksek topuklu ayakkabılarının üstünden. Topuklu ayakkabıların boyuna dört, belki de beş santim eklediğinden şüpheleniyorum. Ayrıca topuklu ayakkabılarla koşabilecek ve asla sallanmayacak bir kadın olduğundan da şüpheleniyorum. Onda böyle bir hava var.

"Eğlence mi? Biri eğlence mi dedi? Sanırım bu benim göbek adımları." Christian geldi. Avludan geçip Joy ve Elise'in yanında durdu. Gerekli tanıtımları yapıyorum ve Joy kollarını ona atıp eski bir dost gibi sarılıyor, sonra Elise'e onun da bir çevirmen olduğunu açıklıyorum.

"Fransızcadan İngilizceye mi?" Elise arkadaşına soruyor.

Christian başını sallıyor. "Evet, ama hayır. Ben İskandinav dilleri konusunda uzmanım."

Elise gözlerini adamın uzun boylu, sarışın bedeninde gezdiriyor. "Bir Viking'e benziyorsun."

Christian gülüyor. Bir kadın ona bunu ilk kez söylemiyor. "Danimarka benim ilk aşkımdır. Kopenhag doğumluyum."

"İngiliz aksanlı bir Danimarkalı. Alexander Skarsgård'a benziyorsun ve Tom Hardy gibi konuşuyorsun. Bu fantezinin ete kemiğe bürünmüş hali olabilir," diyor Elise ve elini sallayarak kendini yelpazeliyor.

Gülümüyor. "Evet, seni eve götürmek isterim." Joy yüksek sesle güler. "Ve belli ki gitme vaktimiz geldi."

Elise başını sallıyor ve Joy'un omzuna vurur. "Saçmalama. Erkeğinin arkadaşına hayranlık duyabilirim ve gece yarısı absinthe ile sarhoş olmanı sağlayabilirim."

aynı lanet zamanda."

Christian, "Sen çok yetenekli bir kadınsın," diyor ve Joy'la ben geri çekilip açık havadaki kanepede yer kapıyor ve absent sipariş ediyoruz.

"Kopenhag çok güzel bir şehir," diyor Elise Christian'a. "Bir yıl önce oraya gitmiştim. Şu kanal turlarından birine katılmışım."

"Turun en sevdiğiniz kısmı neydi? Sarayları görmek mi? Kraliyet mücevherlerimizin hikayelerini mi?"

Elise kıkırdar ve başını sallar. "İkisi de değil. En çok, tekne özel bir iskelenin yanından geçerken çok fit, çok kaslı Danimarkalı bir adamın iskelede çırlıçıplak amuda kalkmasından keyif aldım."

Christian çenesine vurur, yüz ifadesi ciddidir. "Nyhavn'ın hemen yanında mıydı? Açık hava yiyecek pazarını biraz geçince mi?"

"Sanırım öyle," diyor Elise meraklı bir gülümsemeyle. "Bu beyefendiyi tanıyor musunuz? Kopenhag'ın Çılgın Çıplak Amuda Kalkanı mı?"

"Deli mi? Hayır. Daha çok fit, yakışıklı ve uzun boylu gibi."

Kaşlarını çatıyor. "Sen de mi onun paketine hayranlık duyuyordun?"

"Yani gerçekten de hayranlık duyuyordun?"

"Hayran olunacak çok şey vardı," diyor mutlu bir omuz siliklemeyle ve biz onları seyirci gibi izlerken Joy beni dürtüyor.

Christian göğsüne vurur. "O bendim."

Elise'den bir kahkaha patlar. "Ne?"

Joy kocaman gözlerle bana dönerek, "Christian mıydı o?" diye fısıldıyor. Omuz silkiyorum, sessizce gülüyorum ve Christian'ın cevabını dinliyorum.

"Sanırım Kopenhag'da su üzerinde evleri olan ve kanal turistlerini eğlendirmek için çıplak olarak amuda kalkma, yoga ve diğer akrobasi *hareketlerini* yapan başka uzun boylu, fit, kaslı adamlar da olabilir." diyor ve Elise gülüyor. "Aslında, bu eğlenceyi yapan birkaç iyi arkadaşım da var. Ama bunu yapmanın ben olma ihtimali çok yüksek."

Elise ıslık çalar. "O zaman cep telefonumda fotoğrafları olan adamları tanıştığımıza daha da memnun oldum."

Garson içkilerimizi getirdiğinde ona teşekkür ediyorum, sonra kolumu Joy'a dolayıp onu kucaklıyorum. "Görünüşe göre biz olmadan da idare ediyorlar."

Boynunu uzatarak onu daha fazla öpmem için beni davet ediyor. "Bu beni eğlendirebileceğin anlamına geliyor."

Dudaklarımı boğazında gezdiriyorum, çenesine, çene çizgisine ve sonra kulağına doğru öpüyorum. "En çok nasıl eğlendirilmek istersin?"

"Dilinle," diye fısıldıyor.

İnledim. "Şimdi burada kalmamı çok zorlaştıracaksın."

Bardaklarımıza uzanıp birini bana uzatıyor. "Sonunda gittiğimizde ne kadar heyecanlanacağınızı bir düşün."

Kadehini kaldırarak bir yudum alıyor ve takdirini mırıldanıyor. İçki

İçkiden aldığı zevkin sesi şehvetli ve edepsiz ve beni daha da tahrik ediyor. "Ben çoktan çalıştım."

Gözleri vücudumda geziniyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Güzel. Şimdi, daireme gittiğimizde, ben senden önce yukarı çıktığımda ve beni çatı katındaki terasta çıplak bulduğunda nasıl olacağını düşün."

Otuz dakika sürdükten sonra idari bir karar verdim. Eğlence için kullanılması gereken diller varken burada daha fazla kalmak için pek bir neden yok.

Neşe

Seksen dört adım buna değer.

Manzara için.

Son birkaç haftadır yağan yağmur ve soğuk gecelerin ardından gelen Haziran esintisi için. Ve bu olasılık için.

Bir bardak beyaz, bordo dantel külot ve minderli bir şezlong. Telefonumdan yumuşak bir müzik geliyor ve şehrin ışıkları bana beklerken bakabileceğim dünyanın en güzel sanat eserlerini sunuyor.

Çok beklemem.

Sadece birkaç dakika istedim.

Kapı kilitli değil ve çok geçmeden ahşabın gıcırtısını, kapının kapanma iniltisini ve ardından çatıya çıkan merdivenlerdeki ayak seslerini duyuyorum. Daha o bana ulaşmadan kollarımdaki küçük tüyler diken diken oluyor. Vücudum uğulduyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Basamakların tepesindeki köşeyi dönüyor ve gözleri karanlıkta, on adım öteden bile okuyabildiğim bir arzuyla parlıyor.

Ben sahnedeyim ve o tüm ışıkları açtı. Beni aydınlatıyorlar ve tenimde karıncalanan bir farkındalık ve özlem var. Ben masaya bırakılmış şeftalirim ve o şeftaliyi alıp dudaklarına götürecek ve ısıracak.

Bana doğru yürürken sert, vahşi bir nefes dudaklarımdan kaçmaya cesaret ediyor. Baştan çıkarmayı tamamlamak için şarap bardağını olabildiğince soğukkanlı bir şekilde dudaklarıma götürüyorum, sabitliyorum ve bir yudum daha alıyorum.

Bana ulaşıyor, mavi gözlerinde çok fazla sıcaklık var. "Tadı nasıl?"

Şarabı soruyor. Ama başka pek çok anlamı var. "Dene o."

Bardağı ona uzattım ve o da aldı, koltuğa otururken biraz içti. şezlongun ucunda. Bardağı bana geri verdi, ben de masanın üzerine koydum.

Bir elini bileğime doladı.

Ayakkabılarım hala . Sırt üstü siyah topuklular.

Parmaklarını ayağımın üstünde gezdirerek onlara bakıyor. Merkezimde ısı birikirken bacaklarımın arasında bir nabız atıyor. Şimdiden ıslandım ve onun için ağrıyorum. Bu tür bir seks, bu tür bir yakınlık, bu tür bir beklenti olmadan nasıl gideceğimi bilmiyorum.

Birkaç hafta içinde gittiğinde onu vahşice özleyeceğim ve şimdiden daha fazlasını şiddetle istiyorum.

"Güzel kırmızı tabanlar," diyor ayakkabılara hayranlıkla bakarak.

Tamamen giyinmiş olduğu için ona "Her şey güzel," diyorum.

Sağ ayak bileğime sertçe bastırarak beni bacağımı indirmeye, kendimi ona açmaya zorluyor.

Bana bakarken boğazından bir hırıltı kopmuş gibi ses çıkarıyor. Gözleri külotuma odaklanıyor. "Şu haline bak. Şimdiden çok ıslaksın."

Diğer ayak bileğimi kavıyor ve hareket ettirerek ayakkabılarımın topuklarını şezlongun kenarına yerleştiriyor. Bacaklarım onun için ayrılmıştı.

"Kıyafetlerini çıkar," diyorum ona ama bu bir emir gibi gelmiyor.

Daha çok çaresiz bir yalvarış gibi.

Aynı anda başını sallıyor ve hızlı bir hareketle tişörtünü çıkarıyor. Ay ışığında tenine hayranlıkla bakarken açgözlülükle iç geçiriyorum. Göğüs kaslarının sert , karın kaslarının olukları. Altılı paket. Karın kasları için Tanrı'ya şükürler olsun. Onun görkemli sert tasarımı ve şekli önünde eğiliyorum.

"Daha fazla bekleyemem." Şezlonga doğru eğildi, sürünerek yukarı çıktı ve hızlı bir hareketle külotumu çıkardı. Ayakkabılarımdan çözüyor ve terasa fırlatıyor. Dili ıslaklığında gezinirken ele geçirilmiş bir kadın gibi onun adını inliyorum.

Onun bilerek dokunuşu altında eriyorum. Bunu bana ilk kez yapmıyor. Birçok gece yüzünü bacaklarımın arasında görmekten zevk aldım. Tadını çıkardım ve onun için boşaldım.

Ne yapacağını biliyor. Bana nasıl dokunacağını biliyor. Merkezimde kalıcı bir çizgi yalıyor, sonra ellerini uyluklarıma bastırıp beni açıyor. Beni kendisine, o ana ve zevke karşı savunmasız bırakıyor.

Ama ben de tam olarak böyle olmak istiyorum.

istiyorum. Teslim olmak istiyorum. Seksin böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Daha önce hiç bu kadar yoğun bir yakınlık hissetmemiştim.

Geçmişte tedbirli ve temkinli davrandım, kendime ait parçaları elimden geldiğince korudum.

Ama Griffin'e doyamıyor gibi görünüyor. O kadar çok istiyor, o kadar derin arzuluyor ve o kadar özgürce zevk veriyor ki. İçimde bir şeylerin kilidini açıyor. Bana dokunuşu, benimle konuşması, bırakıp gitmek istememe neden oluyor. Şezlongun yan tarafındaki kola uzanıyorum ve düz bir şekilde indiriyorum.

Bütün ağızını bana bastırırken mırıldanıyor.

. Beni tüketmesine bayılıyorum. Beni tatmaktan kontrolünü kaybedecekmiş gibi hissetmesine bayılıyorum. Beni o kadar yoğun, kadar tutkulu öperken kalçalarımı sallayarak ona eğilirim ki saniyeler içinde orgazm olacağımı bilirim.

Ellerim kafasına gidiyor ve parmaklarım siyah saçlarının arasından geçiyor. Kafatasının etrafında kıvrılıyorlar ve o da benim hareketlerimi yansıtıyor gibi görünüyor. Elleri altıma giriyor, kıcımlı kavlıyor ve beni kendine çekiyor. Sanki beni içine çekiyor. Gözlerim kapalı süzülüyor, ama zihnimin arkasında bir yerde kendime onları açmamı söylüyorum.

İzlemek için.

Bunun sadece bir his olduğunu değil, görüldüğünü de hatırlamak istiyorum.

Ay ışığının çizgileri karnımın üzerinde dans ediyor. Eyfel Kulesi'nin ışıkları geceye karşı parıldıyor, beni saran kollarına yansıyor. Yalayıp yutarken bacaklarımın arasına gömülen yüzünü gölgeler örtüyor.

Dili her yerde. Beni , öpüyor, en hassas noktama dokunuyor.

Kendimi tutamıyorum, tutmaya da çalışmıyorum. Yüzüne doğru sallanıyorum, o beni diliyle, dudaklarıyla, ağzıyla, arzusuyla sikerken ben de onu sikiyorum.

Zevk karnımda kıvrılıyor, sıkı ve zonkluyor. Çekiyor, geriliyor ve kemiklerime yayılmaya başlıyor. Dudaklarımdan sesler dökülüyor. Tutarsız sesler ve inlemeler. Bacaklarımı daha da ayırıp onu daha sıkı kavrarken müstehcen şehvet çılgınlıkları. Beyaz-sıcak hisler yükseliyor, daha sıkı sarılıyor.

Dakikalarca diken üstündeyim, ağlıyorum, ona *geliyorum*, geliyorum, geliyorum diyorum. Çünkü sonsuz. Göz kapaklarımın önünde yıldızlar parlıyor. Zihnim sıcak bir bulanıklık. Ve zevk kelimenin tam anlamıyla durmuyor. Üzerime çöküyor ve sonunda beni muhteşem, mutluluk dolu kucağına çekiyor.

Ona ve ona teslim oluyorum.

Gözlerimi kırıpıştırarak açtığımda onu çıplak ve yanımda dururken buluyorum, siki şenliklere katılmaya hevesli.

"Onu bana ver," diyorum. "Seni ağzımda istiyorum."

Yastığın üzerine diz çöküp onu içime çekerken başım dönüyor. Dilim başının üzerinde dönerken inliyor, sonra onu emiyorum ve saniyeler içinde itmeye başlıyor. Kendime rahatlamamı, onu derinlere almamı söylüyorum. Onu daha uzağa götürdüğümde adım homurdanıyor, bir elimi tabanın etrafına sarıyor ve emerken taşaklarını avuçluyor.

"Tanrım," diye inliyor. "Şu anda boğazına boşalabilirim."

Ona bakıyorum, gözlerimde bir parıltı var, eminim. Kısa bir an için gitmesine izin verdim. "Amaç da bu zaten."

İç geçiriyor ve beni tekrar şezlonga itiyor. Bacaklarının arasına diz çökmek için hamle yapıyorum ama eli omzuma çarpıyor. "Bekle. Seni tekrar yememe izin ver."

"Çok büyük bir iştahın var."

"Devasa olan tek şey bu değil," diyor göz kırparak.

Sonra hareket ediyoruz ve yer değiştiriyoruz, böylece o çoğunlukla sırt üstü yatıyor ve ben çoğunlukla yan yatıyorum ve ben onu ağzımın derinliklerine alırken, bacaklarımı açıp beni tekrar yalarken tamamen cennetin kirli yeni bir düzlemindeyim.

Zaten geldiğim için bu sefer daha nazik. Ama bu yavaş tempoda da aynı derecede iyi. Kendi çökmekte olan yolunda iyi. Ve daha iyi çünkü ağzımın içinde nabzının attığını hissedebiliyorum. Sonra tekrar yerimizi değiştiriyor. Şimdi sırtüstü yatıyor ve ben de onun üstündeyim, bacaklarım omuzlarına dökülüyor. Beni daha yoğun bir şekilde yalarken inliyor, yanaklarımı ayırıyor, parmakları kıcımlı yoğururken beni bir kez daha çalıştırıyor.

Yanıyorum. Tepeden tırnağa cızırdıyorum. Ama ben de onun zevkini istiyorum. Umutsuzca ağzıma, dilime, dudaklarıma boşalmasını istiyorum. Bir şekilde, vahşi, çılgın bir yarışa dönüşüyor. Gürültülü ve açgözlü, pasaklı ve açız. Onu derinlemesine emiyorum, durmadan, asla durmadan, vücudumun sınıra doğru yarıştığını hissettiğim bile. Ama önce o geliyor. Kalçaları altımda geriliyor. Sikini ağzımın derinliklerine sokuyor. Taşakları elimde yukarı kalkıyor.

Ve sonra onu tadıyorum, sıcak ve tuzlu. Parmaklarını etime sokarken ve diliyle beni mızraklarken yutuyorum.

Haykırıyorum ve bir kez daha mutluluk denizinde kayboluyorum, yerden altı kat yükseğe, sevdiğim şehrin üzerine çıkıyorum.

* * *

Orada durmayacağız.

Biraz sonra terasın korkuluklarındayız, ben ellerimi demir direklere sımsıkı sararken nehrin karşısındaki komşular kesinlikle röntgenlerini çekiyorlar. Elleri kalçalarımı sarıyor. Onun için eğildim ve beni sertçe beceriyor. Acımasızca. Tam istediğim gibi. Onun her şeyini hissetmeyi seviyorum, içimde, içimde vurmayı. *Çıplak.*

Güvenlik konuşması yaptık ve artık aramızda hiçbir şey olmamasını seviyorum.

Saçlarımı tutuyor, yumruğunun etrafında döndürüyor ve sertçe çekeceğini bildiğim için içimde heyecan patlıyor. Olacakların heyecanı bu. Çekiyor, boynumu geriye doğru çekiyor ve ben zevkle inliyorum. İçimde daha derine iniyor ve ben bir hayvan gibi inliyorum, onu hissediyorum, her şeyi hissediyorum.

Kıcıma bir şaplak. Yanağıma bir şaplak. Saçımdan bir kez daha çekti. Parmakları klitorisimde. Sikinin bana hiç dokunmadığına yemin ettiğim yerlerime vurması, böyle değil, bu kadar derinden değil.

Ham ve güçlü ve beni acımasızca beceriyor, tüm vücudumu beceriyor ve yakında tüm bu hisleri zorlukla alabiliyorum. İçeride doğru kıvrılıp patlayana kadar vücudumun her yerinde yükselip uçuyorlar.

Bir güçlü doruk noktası daha ve o beni takip ediyor.

"Bir daha hareket edebileceğimden emin değilim," diyorum parmaklarımı göğsündeki ince tüylerde gezdirerek.

"Gidecek bir yerim yok ve yemek için arayabileceğime eminim. Gitmemize gerek yok."

Hafifçe gülüyorum. "Güzel, çünkü bacaklarım jöle gibi oldu."

"Ben de birkaç battaniye sipariş edeceğim. Burada kamp kurarız. Kahvaltıda kruvasanlarla uyanırız ve her şeyi yarın tekrar yaparız." Yanağıma bir öpücük konduruyor. "Ve bir sonraki gece, ve bir sonraki."

Bunu o kadar mümkün kılıyor ki, sanki zaman sonsuza dek akan bir nehirmiş gibi. Kepçelerimizi daldırıp içeceğiz, her zaman, her yerde. Hepsini yutacağız ve ikimizin de istediği bu ışıltılı mutluluk durumunda kalacağız.

Ama sonraki gecelerimiz ve sonraki gecelerimiz yok. Zamanımız kendi içine kapanıyor.

Vites değiştiriyorum çünkü şu anda beni baştan , bir hendekken bir nehir olduğumuzu düşünmem için beni kandıran daha fazla konuşmaya dayanamıyorum. Yüzümü kaldırıyorum ve parmaklarımı karnının üzerinde dans ettirirken gözleriyle buluşuyorum. "Listedeki makaronların hikayesi nedir?"

Gülüyor ve bir elini başının altına koyuyor. "Ah, makaronlar. Bu arada, rakunlarla kafiyelemiştir gibi telaffuz etmediğiniz için tebrikler."

"Olmadığı için." Gülüyorum. "Ve şimdi, anlat."

"Annemin kız kardeşi Sophie, Noel'de bana hep makaron alırdı." "Açıkçası bu oldukça tatlı ve biraz da kadınsı. Sana da aldı mı? parfüm de mi?" Alay ediyorum.

Göğüs ucumu çimdikliyor ve ben de inliyormuş gibi yapıyorum. "Parfümden bahsetmişken, kokunun tamamen sarhoş edici olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kalbim küçük bir takla atıyor. Nihayet, parfümümü seven bir adam. "Kokusuz bir hayat yaşamakla ilgilenmiyorum," diyorum. "Ve tekrar parfüm kullanabildiğim için çok mutluyum."

Kaşlarını çatıyor. "Daha önce yapamıyor muydun?"

Başımı sallıyorum. "Eski sevgilim nefret ederdi. Kokulu her şeyin başını ağrıttığını söylerdi. Daha kötü hissetmesini istemedim, bu yüzden onunla birlikte sürmeyi bıraktım. Seninleyken kim olduğumu saklamak zorunda olmadığım için mutluyum."

"Başka şekillerde kendinizi tutmak zorunda kaldınız mı?"

Başımı salladım. "Zaman zaman, evet. Son bir yıl boyunca onun sorunlarıyla o kadar meşguldüm ki işe istediğim kadar zaman ve enerji ayıramadım. yükselmek istiyordum ve o zamanlar şirketimde çok fazla açık pozisyon olmamasına rağmen hiçbirini takip etmedim. Onun için çok endişelendim." "Değer birini asla geride tutmaman gerektiğine inanmıyorum." Sesinde belli belirsiz bir endişe var. "Ben asla böyle bir şey yapmak istemezdim."

sana."

"Beni geride tutmuyorsun," diyorum, çünkü şu anda güvenceye ihtiyacı var gibi görünüyor. "Sen sadece bana yardım ettin."

"Güzel. Benim için de öyle. Ayrıca, sanırım senin *kokulu hayatına* bağımlıyım. Her gün seninle bir keşif gibi." Burnunu boynuma dayıyor. "Bazı günler şeker gibi kokuyorsun. Bazen karamel gibi. Çiçek ya da bahçe olduğun günler var. Bazen de seks gibi kokuyorsun."

Gülmekten kırıldım. "Bu muhtemelen beni becerdikten sonra olur."

Hınzırca sırıtıyor. "Evet, ama bazen seks gibi kokuyorsun çünkü seni becermeyi düşünüyorum." Parmağını çenesine vuruyor. "Belki de her zaman öyledir o zaman."

"Oh, güzel. Hayatta bir erkeğin kirli rüyası gibi kokarak dolaşmak istiyorum."

Kollarını belime doluyor. "*Benim* kirli rüyam. Ve bu gece, seni bahçede gördüğümünden beri kokun beni çıldırtıyor."

İçimden bir heyecan geçiyor. "Gerçekten mi?"

Burnunu saçlarıma gömüp derin derin içine çekiyor. "Yasemin gibi kokuyorsun."

Donup kaldım. "Kapa çeneni,"

diye fısıldıyorum. Geri çekildi.

"Hayır. ." "Bu benim parfümümde var."

"Demek haklıymışım." Gülümsemesi elektrikli.

"Öylesin." Burnuna dokunuyorum. "Ve bir keresinde koku alma duyunuzun berbat olduğunu söylemişsiniz."

"Belki de senin sayende geri geldi. Belki de sen geri getirdin."

Kalbim biraz daha hızlı çarpıyor. Kendime bunun sadece koku alma duyusu olduğunu söylemeye çalışıyorum. En az önemli olan bu. Sanki o kör ya da sağırmiş da ben sihirli bir şekilde bu duyuları ona geri vermişim gibi. Ama bana dünyayı yeni kelimelerle nasıl deneyimleyeceğimi öğrettiği gibi, belki de ben ona dünyayı lezzetli kılan şeylerin tadını nasıl çıkaracağını göstermişimdir.

"Olabilir. Bu arada, bu gece kullandığım parfüm?" Ses tonum heyecanla yükseliyor.

Bakışlarımı karşılıyor, daha fazlasını söylememi bekliyor. "Kendi hazırladığım küçük bir şey."

Gülümsemesi genişler. "Sen mi yaptın? Kendi parfümünü mü hazırladın?"

" çalıştığım bir şey," diyorum ve verdiği tepkiden sonra gururumu gizleyemiyorum. "Henüz bitmedi ama bazı formülasyonları test ediyorum."

Seksi bir şekilde hırlıyor ve boynumu öpüyor. "Tanrım, bu benim favorim oldu. Bu bir erkeği dize getirebilir."

"Bu gece oldukça azgındın," diye takılıyorum.

"Gecenin bir yarısı daha da azgın olacağım."

Gülüyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. "Ve sen de makaronlardan kaçırıyorsun."

Sophie Teyze ve makaronların tüm hikayesini istiyorum."

İnliyor. "Sophie hoşumuza gideceğini düşündüğü şeyleri bize vermeyi severdi. Bir keresinde bize bakıcılık yaparken yanında en sevdiği lavantalı makaronlardan vardı ve ben de tatlıya düşkün olduğum için onları yuttum. Ethan onlara dokunmadı. Çok mor olduğunu söyledi. Onun için biraz peynir ve kraker gerekti. O yıl Noel'de bana lavantalı makaron, Ethan'a da peynir tahtası hediye etti."

"Ve sen ona peynir konusunda zorluk çıkaracağına o sana makaronlar konusunda sataştı öyle mi?"

"Tabii ki. Benimle acımasızca alay ederdi. Çünkü kız gibiydiler. Lavantalı makaronların üzerimde bir şeyler olduğunu düşünüyordu."

"Onları sevdin mi?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirerek gülüyor. "Aslında oldukça lezzetliydim ve peynir oldukça yumuşaktı. Ama onun zihninde, o küçük lavantalı makaronlara katlanmak zorunda kalan bendim. Bu yüzden ölüm döşeğindeyken bile benimle dalga geçmeyi başardı," diyor Griffin ve ben bir an için geriliyorum, bu son sözle daha karanlık sulara doğru gittiğimizi düşünüyorum. Ama o gülümsüyor ve ben de rahatlıyorum. Dibe batmıyor. Anısına gülüyor ve onu böyle görmek omuzlarımı ısıtan bir güneş gibi geliyor. Kederin diğer tarafından çıkıyor.

Elimi elinin içine aldı. "Beni hep güldürürdü. Ve sen de oldukça komiksin, benim seks, çiçek, şeker ve dünyada istediğim her şey gibi kokan muhteşem Amerikalı güzelim."

Kalbimin içinde bir şey, kafesinden kaçan bir kuş gibi sallanıyor. Özgürce uçmak.

O benim de dünyada istediğim her şey.

Parmaklarını sıkıyorum. "Selam, Archie."

"Selam, Judy."

Boştaki elimle saçlarını alnından uzaklaştırıyorum. "Sana aşık oluyorum."

Bunu söylemek zor değil. Çok fazla cesaret gerektirmiyor. Bu sadece gerçek ve bundan sonra ne olursa olsun bilmesini istiyorum.

Dudaklarından bir gülümseme geçiyor ve gece gökyüzü gibi onu aydınlatıyor. "Sana deliler gibi aşığım."

"Öyle mi?" Sersemce gülümsüyorum ve işte yaşamak istediğim mutluluk bu. *Bu.* Kalbimdeki bu his. Ona yeterince yaklaşamamak.

Başını sallıyor ve bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Böyle olmasını istemezdim ama seninle tanıştığım gün senin için neredeyse bitmişim."

Kalbim şu anda parlıyor, eminim, yukarıdaki uçakların beni fark edebileceği kadar parlak bir şekilde parlıyor. "Aksanın yüzünden, değil mi?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır. Bu senin tavrındı. Çok cesurdun ve buna bayıldım. Hâlâ da seviyorum. Her gün daha çok seviyorum. Sen öyle yaptın ki

"Sana aşık olmamak delicesine imkansız."

Gülümsememe olamıyorum. "Kendini gerçekten daha karşı konulmaz kılmalıydın çünkü benim için de durum hemen hemen aynı."

Ama sonra kaçınılmaz sonumuzu bir kez daha hatırladığımda gülümsemem azalıyor. Bu böyle sürmez. Bu çılgın, baş döndürücü his, yaz gökyüzündeki havai fişeklerin bir sıçraması gibi. Müthiş ve ısıltılı ve sonra bir kalp atışında yok oluyor.

"Seni deli gibi özleyeceğim. Bunu biliyorsun, değil mi?" diyor başparmağını yanağıma sürterek.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Deli gibi," diye tekrarlıyor, sesi bu kez daha alçak ve hüzünlü. "Sadece iki haftamız kaldı."

Sanki takvimdeki günlerin akıp gittiğinin acı bir şekilde farkında değilmişim gibi. "On dört gün," diyorum ciddiyetle.

"Onları harika yapalım. Tek yapabileceğimiz bu, değil mi?"

Boğazımda bir yumru yükseliyor ve bir zamanlar özlemine çektiğim ama şimdi kaçınmaya çalıştığım yağmur fırtınası gibi, gözlerimden akan tüm suları aşağı çekmekle tehdit ediyor. Onları bütün olarak yutuyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Ve buna daha fazla dayanamadığım için, göğsümdeki ağrıya dayanamadığım için, onu şiddetli bir öpücükle örtüyorum. Yüzünü tutup dudaklarına yapışıyorum ve üzüntümün her zerresini ağzına akıtıyorum.

Muhtaç ve aç, ikimizin de bildiği bir şeyin teyidi gibi. Biz aşğız ve bitiyoruz ve bu son iki haftayı en iyi şekilde değerlendireceğiz ve aşk hikayemizdeki tüm tuhaflıklar ve tuhaflıklarla iyi olacağız. Biz kilisenin çatısındaki yersiz filiz. Biz çalışmayan bir güneş saatiyiz. Günde sadece iki kez doğru çalışan saatiz. Tadı harika olan dondurmamız ama her öğünde yiyemeyiz. Daha uzun süre de yiyemeyiz.

Ayrıldığımızda kolunu uzatıyor, kot pantolonuna uzanıyor ve cüzdanından bir şey alıyor. Bir not kartı. Ön yüzünü bir buket leylak resmi süslüyor.

"Aç," dedi bana.

Bana söyleneni yaptım ve sözlerini yüksek sesle okudum. "*Gelecek hafta sonunu benimle Giverny'de geçir. Seninle daha önce hiç gitmediğim bir yere gitmek istiyorum. Seninle ilk kez bir yeri deneyimlemek istiyorum. Seni oraya götürmek ve orayı senin gözlerinden de görmek istiyorum. Benimle gelir misin?*"

Boğazım düğümleniyor ama kendimi rahatlatıp yumuşak bir sesle konuşuyorum. "Açıkçası cevabım evet."

Banyoya kaçıyorum ve döndüğümde o da aynısını yapıyor, ama bir battaniyeyle çatıda bana tekrar katılıyor ve beni şezlonga yaklaştırıyor.

Uyandığımızda omzuma dokunuyor, şafak serin sabah göğünü çekiştirirken gözlerini kısıyor.

"Sekiz numara."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Üstünü çizibilirim. *Yıldızların altında uyuyacağım.*"

Yıldızların altında uyumanın seyahat etmek için olduğunu sanıyordum."

Omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Bunun sayılacağına karar verdim. Çünkü hem mecbur kaldığımız hem de istediğimiz zamanlar için. Ve bu 'istediğimiz' bir durum."

Bu beni mutlu etmeli. Eğiliyor olması. Esnek olması. Bir tür boşluk bulduğu ve yıldızların altındaki bu geceyi *değerli* kıldığı için. Onun hayalleri için derin ve anlamlı bir şey olacak kadar önemli olduğumu.

Ama aynı zamanda bavullarını toplamaya bir adım daha yaklaştığı anlamına geldiğini de biliyorum.

Griffin

Geceler sarhoş edicidir. Gece yarısından sonra sevişiyoruz. Terasta birlikte uykuya dalıyoruz. Sabahları fırına uğrayıp kruvasan alıyoruz. İşe birlikte gidiyoruz ve ofiste bile anlar lezzetli bir şekilde çalınmış gibi geliyor.

Öğle yemekleri için dışarı çıkıyoruz ve bazen bu öğle yemekleri yakındaki otellerde gerçekleşiyor. Evet, öğlen yemeklerimiz var ve harikalar. Bir akşam Place du Tertre' dönüyoruz ve Joy karikatüristi buluyor.

"Senin portreni yaptıracağım" diyor şakacı bir şekilde, sonra da adamdan beni çizmesini istiyor.

Fransızcası harika. Akıcı değil. Ama o kadar çok şeyi o kadar çabuk öğrendi ki listemdeki altı numarayı artık sildim. O artık devam eden bir çalışma değil. Gitmek istediği yere ulaştı.

Kadın ressama bir şeyler fısıldıyor, ressam gülüyor ve çizmeye devam ediyor.

Kara kalem karikatür bittiğinde adam bana gösteriyor. "Alnım kocaman ve saçlarım bir metre boyunda" diyorum gülerek, sonra gözlerim aşağı kayıyor. Adam elime bir şey çizdi. Bir lavanta

Makaron.

Daha yüksek sesle gülüyorum. "Bu harika. Şimdi benimle dalga geçiyorsun."

Kaşlarını oynatıyor. "Görünüşe göre seni de kızdırabilirim."

Gözlerindeki sevinç ifadesi beni güldürüyor. Ethan'ın bu ürün için böyle bir tahminde bulunması çok komik.

7. Place du Tertre'de karikatürünüzü çizdirin. Tercihen beni güldürecek oldukça eğlenceli bir resim.

O haklıydı ve ben onu kontrol edip ayrılırken, zamanın daha da hızlandığını hissetmekten kendimi alamıyorum. Acımasızca daha hızlı.

Sanki bir barmen önüme devasa bir piña colada koymuş ve son yudumu bitirene kadar durmayacakmışım gibi. Ama sorun da bu zaten. Bardağın sonuna yaklaşıyoruz ve ben umutsuzca bir tane daha içip sarhoş olmak istiyorum.

* * *

Birkaç gün sonra Rue Saint-Jacques'daki Salvador Dali güneş saatinin önünden geçerken ona lanet ediyorum. Çünkü işe yaramıyor. Bir bakıma zamanın önemli olmadığını düşündürmek için acımasız bir numara.

Bu bir yalan.

Ayaklarım kaldırımda ilerlerken kendimi pişmanlık içinde buluyorum. Evini taşımasına yardım ettiğim o ilk gün Joy'la bir şeylerin peşinden koşmadığım için pişmanlık. O Pazar öğleden sonra Île de la Cité'de onu öpmediğim için pişmanlık. Ona nasıl hissettiğimi söylemek istediğim ama kendimi tuttuğum onca zaman için pişmanlık.

Artık o kayıp saatleri asla geri getiremeyeceğim ve onları her şeyden çok istiyorum. Çünkü onunla daha fazla zaman geçireceğim anlamına geliyor. Çok daha fazlasını istiyorum. Ama biz hızlarını yavaşlatmak istiyoruz diye günler gelmeyi bırakmıyor.

Belki de bu yüzden bu şehirde bu kadar çok güneş saati var. Bu bir *DaVinci Şifresi* sırrı gibi ve zamanın önemli olan tek şey olduğu ortaya çıktı. Yenilenemeyen nihai kaynak ve ben onu çarçur ettim.

Çok geçmeden Shakespeare and Company kitapçısının önünden geçip Christian'la buluşuyorum. Son birkaç gündür bir görev için ülke dışındaydı. Son iki milde bana katılıyor. Sonunda bitiriyoruz, biraz su alıyoruz ve nehrin kenarında içiyoruz, güneş öğleden sonra gökyüzünde alçalıyor ve günü yakıyor. Bahar sona eriyor ve yaz, mavi gökyüzü ve güneş ışığı getirerek şehre doğru yol alıyor.

Ruh halime uymuyor, bu yüzden beni kızdırıyor. Güneşten uzağa bakıyorum. "Geçen gece. Joy'un arkadaşı mı?" İçinde bulunduğum durumdan başka bir konuya geçmem gerektiği için soruyorum. "Orada bir şey var mı?"

Christian kaşlarını oynatır. "Elise harika biri." "Ve?"

"Ve asıl soruna cevap vermek gerekirse, hiçbir şey olmadı."

"Bu senin yapacağın bir şey değil."

"Zaman zaman kendimi tuttuğum olmuştur."

"Senden hoşlanıyor gibiydi. Berbat bir zevki olmalı."

"En kötüsü," diyor gülerek. "Ve bu heves karşılıklı." "O zaman neden denemiyorsunuz?"

Avuçlarını yere bastırıyor, bu yavaşlama işareti. "Sakin ol, dostum. Her şeyin bir zamanı var."

Ama bu saçmalık. Kaybedecek zamanımız yok. "İyi ki onu istediğin zaman görebiliyorsun," diye mırıldandım.

Omuz silkiyor ve çenesini kaşıyor. "Joy'u istediğin zaman görebilirsin."

"Evet, beni dünyanın dört bir yanına fırlatacak özel bir jetim var." "Kastettiğim bu değil, bunu sen de biliyorsun."

Yorumu görmezden gelerek saatime bakıyorum. "Gidip biraz daha toplanmam gerek."

"Bunu gerçekten yapıyor musun?" "Kira kontratım bitti."

Alay ediyor. "Annenin kız kardeşinin dairesi."

"Sophie'ye gideceğimi söyledim. Birkaç aydır biliyordu, uçak biletini aldığımdan beri. Ben onun yeğeni olabilirim ama yine de kiralayabileceği bir gayrimenkul. Ve bunu yapma sürecinde."

Christian kaşlarını çatı. "On avroya ondan geri alabileceğini söylüyor."

Gözlerimi ondan kaçırıp suya bakıyorum ve bir cevap bekliyorum. Keşke Ethan bir cevap bıraksaydı. Bir şart, bir ek. *Hey, eğer aşık olursan, dileklerimi görmezden gel. Aşk, küçük kardeşin.*

"Şüpheli. Ayrıca, oldu."

İç çekiyor ve hiçbir şey söylemiyor. O da suya bakıyor. Bir dakika sonra konuşur. "Dinle, gittiğinde sana bir ayrılık hediyesi alırdım ama sana verebileceğim en iyi hediye bu: Kızına göz kulak olacağım ve çok üzülmediğinden emin olacağım."

Gözlerimi kısıyorum.

"Memelerini sakınleştire. Öyle demek istemedim. Ona asılmıyorum. Demek istediğim, ağır nesneleri kaldıracak ya da lanet olası bir sözleşmeyi okuyacak birine ihtiyacı olursa orada olacağım."

Gülüyorum ve sırtını sıvazlıyorum. "Bunu takdir ediyorum. Özellikle de ağır işlerde. Arkadaşlar bunun içindir."

Daireme gittiğimde birkaç kutu daha paketliyorum. Çok fazla eşyam yok. Eşyalarımın çoğunu ailemde saklamak üzere eve gönderiyorum. Mobilyalar Sophie'nin.

Duvarlara baktıkça daha boş, daha az görünüyor.

Sanırım bir numaralı madde gerçekten sona eriyor. *Bir yıl boyunca Paris'te yaşamak.* Neredeyse bitti. Kanepeye uzanıp dizüstü bilgisayarına giriş yapıyorum ve uçuş rezervasyonumu kontrol ediyorum. Parmağım *geri ödeme iste* düğmesinin üzerinde geziniyor. Bugün ücret ödemedenden iptal etmek için son gün.

"Lanet ," diye mırıldandım. Neden ağabeyimin *"altı yedi maddeyi tamamlarsan iyi diyeceğiz"* yazısı yok?

Başımı elime koyuyorum, keşke onun isteklerini görmezden gelebilseydim. Keşke nasıl yapacağımı bilseydim.

Dürüst olmak gerekirse, ilk defa bencil bir hıyar gibi davranıp

yeterince yaptım. Elimden geleni yaptığımı söylemek istiyorum. B planını seçmek için izin istiyorum, her ne haltsa. Ne olacağını bilmiyorum ama belki başka biri biliyordur. Belki onu benim kadar, hatta muhtemelen daha fazla seven biri. O kişiyi arıyorum.

"Merhaba. Her şey yolunda mı?"

Gülümsüyorum. "Evet, anne. Sadece topluyorum."

"Nasıl gidiyor?"

Berbat. "İyiym. Sen nasılsın?"

"Ben harikayım. Baban ve ben sinemaya gidiyoruz. Bir komedi izleyeceğiz. Buna inanabiliyor musun?"

Kulağımı sanki içinde su varmış gibi . "Yine mi geldin?"

Gülüyor. "Delirdim, değil mi? Cuma akşamı bir Dwayne Johnson filmine gidiyoruz."

"Evet. Ne zaman Dwayne Johnson hayranı oldunuz? Bu arada, ana akım filmleri sevmeye ne zaman başladın? Senin Bayan Sanat Sineması olduğunu sanıyordum."

"İnsanlar değişir," diyor ve sesinde bir gülümseme duyabiliyorum. Bu mesafeden bile bunun gerçek olduğunu söyleyebilirim. "Mutsuz sonlu üzücü filmlerden çok komediye ihtiyacım olduğunu fark ettim. Artık beni güldüren patlamış mısır filmlerini seviyorum."

"Belli ki kaslı oyuncular olanlar da dahil."

"Öyle görünüyor," diyor gülerek, sonra boğazını temizliyor. "Griffin, aşkım. Bunu yaptığım için üzgünüm ama daha sonra konuşabilir miyiz?"

Daha dik oturuyorum, biraz irkiliyorum. Bir aramayı ilk onun bitirdiği bir zamanı hatırlamıyorum. "Elbette. Bitirdiğinde beni ara."

Nefes alıyor. "Sonra bazı arkadaşlarla buluşacağız. Ne zaman evde olacağımdan emin değilim."

"Doğru. Tabii ki. İyi eğlenceler."

Telefonu kapattığımda çok garip bir duyguya kapıldım. Kendi hayatlarını yaşayan ailem beni başından savmıştı. Ailem sinemaya gidiyor, arkadaşlarıyla dışarı çıkıyor ve ben burada, neredeyse boş bir dairede oturmuş, sevdiğim kadını terk etmeye hazırlanıyorum.

Biletimin bulunduğu web tarayıcısına geri tıklıyorum. Tarayıcıdaki saat tik tak ediyor. Birkaç saat daha. Bir dakika boyunca geri sayıma bakıyorum, sonra bir dakika daha. Aklım bugünün erken saatlerine gidiyor. Bir yerde ne zaman olmanız gerektiğine dair hiçbir ipucu vermeyen o bozuk güneş saatine. O lanet Dali'ye güvenirsem amaçsız kalırım.

Ama bu bilgisayar saati?

Bu, yüksek sesle ve net bir şekilde bir şey söylüyor.

Çok geç değil.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, farkındalık bana aynı anda sert ve güzel bir şekilde çarpıyor.

Bunlar *bulunmuş* saatler. Ayağa kalkıyorum ve parke zeminde yürüyorum,

Seeneklerimi tartıyorum. Çünkü seeneklerim var.

Zamanım var.

Fikrimi değiştirme zamanı. Planlarımı değiştirme zamanı.

Joy'dan benimle gelmesini isteme zamanı. Ondan beni beklemesini isteme zamanı. Bu geziyi erteleme zamanı.

Bu farkındalıkla kalbim biraz daha hızlı çarpıyor.

Saatime baktım.

Joy'un bu akşam Marisol ile yemeği var ve ben de daha sonra onunla onun evinde buluşacağım. Onu görene kadar bu saatleri boşa harcamayacağım. Onları bir B planı tasarlamak için kullanacağım.

Neşe

Marisol tavuğunu dilimliyor ve bir parçasını ağzına götürüyor. Sonra Germain des Pres'in kalbinde yemek yediğimiz küçük restoranı göstererek arkasından genişçe el sallıyor. "Bu akşam yemeğe gelebilmenize çok sevindim."

"Burası harika bir yer. Salata Paris'te şimdiye kadar yediklerimin en iyisi" diyorum Fransızca, çünkü onu etkilemek istiyorum.

Kaşlarını takdirle kaldırıyor. "İyi dedin."

Şirket, denetlediğim ürünler ve Paris'teki yaşam hakkında daha fazla sohbet ediyoruz. Ona her geçen gün daha fazla Fransızca öğrendiğimi, dil ve şehir konusunda daha rahat olduğumu söylüyorum.

Gülümsüyor. "Hoşunuza çok sevindim."

Geçmiş zaman kullandığını fark edince bir an irkiliyorum. "Keyif alıyorum," diyorum, çünkü bunun benim için şimdiki zamanla ilgili bir şey olduğunu bildiğinden emin olmak istiyorum. Paris benim yaşadığım yer. Paris sevdiğim şey.

"Ve burada olmanızdan keyif aldım."

Göğsüm sıkışıyor. Bu kelimeyi duyduğumda çatalımı yere bıraktım. Dudaklarımı aralıyorum, nereden başlayacağımı bilemiyorum ama bu şirketin beni lafı dolandırayım diye işe almadığına hemen karar veriyorum. Doğrudanlığı seçiyorum. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Marisol gergin bir şekilde gülüyor. "Aslına bakarsanız," diyor çatal bıçağını yere bırakarak, "bundan sonra ne yapacağımızı konuşmak için sizinle yemek yemek istedim."

"Tamam, konuşalım" dedim, çünkü bir yıllık bir sözleşme imzalamıştım ve henüz üç ay bile dolmamıştı.

"Öncelikle, işinizi seviyoruz."

Kalbim taş gibi. Göğsümde ağır bir şekilde batıyor. Bu, "*Sorun sende değil, bende.*" cümlesinin profesyonel karşılığı. "Teşekkür ." Gerginim, ayakkabının düşmesini bekliyorum.

Sarı saçlarını düzgünce kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Ve sen de

L'Artisan'da kesinlikle harikaydın. Gitmeni o kadar çok istemiyorum ki."

"Gitmek istemiyorum," diyorum temkinli bir şekilde, endişe içimde daha da derinleşirken.

Derin bir iç çekti. "Bunu yapmak bana acı veriyor ama şirketin sizi Amerika Birleşik Devletleri'ne geri götürmek için bir teklif yapacağını bilmenizi isterim."

Beynim allak bullak oluyor. Işıklar, düğmeler ve sesler bir kakofoni içinde vızıldıyor. Bu senaryoda yok. Sıradaki şey bu değil. Bu tamamen sol alanın dışında. "Anlamıyorum."

"Ana şirket buradaki çalışmalarınızı çok seviyor ve gönderdiğim ilerleme raporlarını okuyorlar." Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Belki de bu benim hatamdı. Ne kadar yetenekli olduğunu bilmelerini sağlamak için. Görünüşe göre Austin ofisinde bir açık var ve bunu sana teklif edecekler."

Birkaç ay önce istediğim her şey buydu. Gözlerimi kırıpıştırıp bu beklenmedik haberi sindirmeye çalışıyorum. "Öyle mi? Koku laboratuvarını işletmek için mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Parfüm laboratuvarını yönetmek için."

Gözlerim açılıyor. her şey yavaşlıyor. Garsonlar ağır ağır yürüyor. Gürültü kesiliyor ve an kendi içine kapanıyor. Bu benim sonsuza dek hayalimdeki işti. Şoku atlatmak için yutkunuyorum ve motoru yeniden çalıştırmaya çalışıyorum. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Plan bu. Şirket ofisinde bazı değişiklikler oldu ve sizin için bir teklif hazırlıyorlar. Pazartesi sabahı muhtemelen masanda olacak. Bir yolu olsaydı seni burada tutmayı çok isterdim ama onların teklifiyle rekabet edebileceğimizi sanmıyorum. Aynı şirketiz, evet, ama bildiğiniz gibi bir Fransız bölümü olarak biraz özerk bir şekilde faaliyet gösteriyoruz. Henüz bir parfüm laboratuvarımız yok."

"Ve öyle," diyorum, sesimde şaşkınlığa benzer bir şeyle. O laboratuvarı biliyorum. Kapının dışında durdum. İçeriye baktım. Umut ettim, dua ettim ve oraya liderlik etmeyi arzuladım. Sadece bir koku kimyageri olmayacaktım. Bir parfüm bestecisi olurdum. Bu, tutkuyla işin en harika birleşimi olurdu. Kalbim, işim için sevdiğim şeyi üretme ihtimaliyle hızlanmaya cesaret ediyor.

Koku yaratmaya bayılıyorum.

Ama ben parfüme aşığım.

Su bardağını kaldırıyor ve bir yudum alıyor. "Harika bir laboratuvarları var ve görünüşe göre yeni formülasyonunuzla ilgili raporu yazdığımda o kadar etkilendiler ki sizi benden almak istediler."

Dudakları kaşlarını çattı. Sonra hızla, şimdiye kadar gördüğüm en hüzünlü tebrik gülümsemesiyle kıvrılıyorlar. Eğer istersem gitmeme izin veriyor. Eve gitmem için bana izin veriyor.

Ama şimdi evim nerede?

* * *

Eve yürürken kız kardeşime mesaj attım.

Sen ne yapardın?

Allison: Bana seçim yaptırmayın!!!

Joy: Ama Fransa'ya gitmeye karar vermeme yardım ettin!

Allison: Hayır, gitmek istediğini zaten biliyordun. Ben sadece ne istediğini onayladım ve sana destek verdim.

Joy: Makul ve mantıklı olmayı bırak. Ne yapmalıyım? Söyle bana!!!

Allison: Seni görmek istediğimi biliyorsun. Eve dönmeni istediğimi biliyorsun. Burada tarafsız . Benden karar vermeme isteyemezsin.

Joy: Seni özledim.

Allison: Ben de seni

özledim. **Joy:** Ama

Paris'i seviyorum.

Allison: İşte bu.

Joy: Ama dürüst olmak gerekirse, kalmak benim için çok mu üzücü olacak?

Allison: Bilmiyorum. Sadece olmasına izin verirseniz üzücü olacağını söylemek isterdim.

Joy: Ama öte yandan, bu şansı kullanmazsam pişman olur muyum?

Allison: Yoksa yaparsan pişman olur musun?

Tanrım, bunu daha da zorlaştırdığın için teşekkür ederim.

Allison: Bir de şu açıdan bakın: Bu seçimi SİZİN için yapmakta özgürsünüz. Sadece kendin için. Suçluluktan değil, zorunluluktan değil, bir erkek için değil, aşk için bile değil. Sadece kendiniz için. İçgüdülerin sana ne diyorsa onu yap.

Bağırsaklarım sessiz.

Allison: Yakında konuşacak.

Joy: Peki ya sadece kruvasan istediğini söylerse?

Allison: O zaman cevabın bu. :)

Ama doğrusunu söylemek gerekirse, cevabım bilmiyorum.

* * *

Griffin'in çenesi düşer. "Vay canına. Bu muazzam ve hiç beklenmedik bir şey."

"Biliyorum, değil mi?" Terasındaki şezlonga uzanırken, yıldızların üzerimizde belli belirsiz göz kırptığını söylüyorum.

"Onu alacak mısın?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Burayı çok seviyorum. Ama bir parfüm laboratuvarı işletme şansı? Bu bir hayalin gerçekleşmesi."

Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Evet, harika olurdu," diyor ama kelimeler tuhaf çıkıyor, sanki nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş gibi.

"Harika olurdu," diye tekrarlıyorum, çünkü bu bir gerçek.

"Ne zaman karar vereceksin?" Elimi avucunun içine alıyor ve başparmağını avucumun üzerinde gezdiriyor.

"Sözde, teklifi birkaç gün içinde alacağım."

Bir baş sallama daha. Bu sefer yutkunuyor. Nefes verir. Bir elini çenesinin üzerinde gezdirir. "Bu ..."

Ama bitirmiyor.

Elini sıkıyorum. "Benim yerimde olsan ne yapardın?"

Hiçbir baskı ya da beklenti olmadığı için artık ona özgürce sorabilirim. Bu seçimi yaptığımda sanki birlikte olacaktıysanız gibi değil. Kız kardeşimin de dediği gibi, bu kararı kendim ve sadece kendim için verebilirim. Kendimi kaybetmeden kariyerimi seçebilirim. Geçmişimdeki hataları yeniden yazabilirim.

"Seni ne zaman geri isterler?" diye soruyor ve soru sanki boğazında çakıl taşları varmış gibi sert çıkıyor.

"Muhtemelen bir ay içinde, dedi Marisol." Kaşlarımı çatıyorum. "Sen iyi misin?" "Evet. Kesinlikle iyiyim. Sadece, vay canına. Bu vay canına," diyor parmaklarını birbirine vurarak

Sonra da sanki aklını başından alıyormuşçasına kafatasına doğru açıyor. Belki de öyledir. "Eve geri taşınırdın."

Home.

Bu kelime aramızda yankılanıyor. Bir süreliğine evim burada, onun yanındaymış gibi hissettim. Ama biz bir tatiliz. Biz bir kaçışız. O benim evim değil çünkü o gidiyor ve ben de artık gidebilirim. Paris'te kimyasal bir reaksiyon gibi bir araya gelmemiz ne kadar da uygun. Yanmıştık, şimdi de geri püskürtüyoruz. de merkez üssümüzden uzaklaşıyoruz, birbirimizden . Belki de böyle olması gerekiyordu.

Evimiz o ve ben değiliz.

Başka bir yer.

Elini sıkıp tekrar soruyorum: "Sen olsan ne yapardın?"

"Eğer hayalin gerçekse, gitmelisin," diyor, sesi kalın, sanki duygularla tıkanmış gibi. "Seni istemem."

Başımı yana eğiyorum, merak beni sarıyor. "Beni nasıl geri tutarsın? Burada bile olmayacaksın."

Yüzünü buruşturuyor ve başka tarafa bakıyor.

"Burada olmayacaksın, değil mi?" Bastırarak soruyorum. Bir an için kalbim yerinden fırlıyor. Fikrini mi değiştirdi? Kalıyor mu? Sabırla bir cevap bekliyorum.

Gözleri hüznle parlıyor ve ben anlamlarını okumaya çalışıyorum. Ama onlar benim için tercüme edilemeyecek bir dil.

Yani, ilk ben gidiyorum. Geçici bir adım atıyorum. "Eğer burada olsaydın, her şey farklı olurdu."

Gözlerini kapatıyor ve beni kendine .

Griffin

"Biliyorum," diyorum onu kollarımla sararken ve dudaklarına bir öpücük kondururken.

Daha fazla konuşma riskini göze alamam. Söylemek istediklerimi söyleyemem. Çünkü bu seçimi benim yerime onun yapmasına izin veremem. Bu onun hayatta ihtiyacı olan her şeye aykırı. Yapacağımı söylediğim her şeye. Onu geride tutmayacağımı söyledim. Onu geride tutmamı istemiyor.

Kendi seçimlerini yapmakta özgür olmak istiyor.

Ondan kalmasını isteyemezsin.

Birkaç haftalığına benimle gelmesini isteyemem.

Birkaç ay daha çalabilmek için seyahati ertelemek yok. Sadece "yolun aşağısı" var.

Ayrıldığımızda, bunu teklif ettim. "Belki bir gün Teksas'ta görüşebiliriz."

"Evet, belki yapabiliriz." Hafifçe gülümsüyor. Sanırım

bazen hayat A planına sadık kalmamızda ısrar ediyor.

Belki de her zaman kaçınılmazdık -kaçınılmaz olarak birbirimize çekiliyor ve kaçınılmaz olarak birbirimizden ayrılıyorduk.

Daha erken dönersem diye ondan kalmasını isteyemem. İşim bittiğinde ondan bir şeyler yapmasını isteyemem. Bu ondan kokusuz bir hayat yaşamasını istemek gibi bir şey.

Daha sonra, acı tatlı bir başka buluşmanın ardından, başladığım işi bitiriyorum.

Birkaç dakika kala bileti olarak onayladım. B planı yok.

* * *

Cumartesi sabahı Giverny'ye giden trende bir oyun oynuyoruz. Ben rol yapıyorum.

hiç Fransızca bilmiyorum. Joy bizim için bütün konuşmayı yapmak zorunda. Biletleri Saint-Lazare istasyonundan alıyor. Biletleri kondüktöre veriyor ve koltukların nerede olduğunu soruyor. Ne zaman varacağımızı soruyor.

Trende iki şişe su alır ve koridorun karşısındaki kadına saati bilip bilmediğini sorar.

Basit şeyler ama hepsini yapıyor.

"Artık bu dile ihtiyacın bile olmayabilir," diyorum gülümseyerek, her ne kadar Fransızca'yı sadece ihtiyacı olmayacağı bir yere gitmek için öğreniyor olmasını ölçülemeyecek kadar üzücü bulsam da.

"Austin'de Fransızca konuşan bir yerleşim bölgesi bulacağım" diyor ve eğer bu Amerika'ya dönme eğiliminde olduğunu açıkça göstermiyorsa, ne gösterir .

"Demek Birleşik Devletler'e geri dönüyorsun?" Tren Paris'ten yaklaşık bir saat uzaklıktaki istasyona girerken soruyorum.

"Bilemiyorum. Böyle bir şansın bir daha karşıma çıkacağını hayal etmek zor."

"Şansla ilgili bir şey bu. Karşınıza çıktıklarında onları al."

Kadeh kaldırmak için su şişesini kaldırıyor. Benim plastik şişem onunkine çarpıyor ve donuk bir yankı yapıyor.

Evet, göre Amerika'ya geri dönüyor. Biz her zaman zamanın içinde bir andık.

Ve eğer geçen yıl bu listeyi yanımda taşımaktan bir şey öğrendiysem - onu *neden* taşıdığımı dair bir şey öğrendiysem - o da her anı en iyi şekilde değerlendirmektir. "Hey, Joy. Bu hafta sonu sadece iyi şeylere odaklanmaya ne dersin?"

"Sadece mutlu konuşmalar." "Anlaştık mı?"

"Anlaştık diyebilirim."

Neşe

June gösterişli biri.

Bu ay, ılık esintileri ve kırmızı, kiraz ve yakut yapraklarıyla parıldayan yemyeşil çiçekleriyle etrafta gösterişli bir şekilde dolaşıyor. Monet'nin bahçesindeki çiçek kaleydoskopunun fotoğraflarını çekiyorum. Bu bir renk fırladığı. Bu bir tablo. Bereket canlanıyor.

Sanatçının buradan ilham almasına şaşmamalı.

Zümrüt, lal taşı ve safirin en iyi izlenimini veren çiçek tarhlarının yanından geçerken, "Bu bahçeleri gördüğünüzde, bu kadar çok çeşidini resmetmiş olmasına şaşırmıyorsunuz," diyorum.

Griffin, "Başka bir şeyi nasıl resmettiğini merak ediyor insan," diyor.

Parıldayan bir göletin üzerinden kıvrılan orman yeşili köprüyü işaret ediyor.

Nilüferler yüzeyde yüzüyor, öğleden sonra ışınlarının tadını çıkarırken amaçsızca sallanırlar. "Nereye götürmek istersiniz?"

"Seçici değilim. Nereye giderse gitsin alırım. Bir noktada Londra'yı görmek isterim. Amsterdam'ı da. Tokyo kulağa eğlenceli geliyor. Her yere. Ama onu Paris'teki Jean-Paul Hévin çikolata dükkanına da götürebilirim. Ya da bekle." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Ceviz ve ekmek almak için markete giderdim. Hatta bir ara Montmartre'a götürüp tepelik sokaklarda dolaşabilirim." Pembe güllerle kaplı bir kemerin önünde duruyorum. "Köprüyü nereye götürürdün?"

Gözlerini deviriyor. "Saçma bir soru sorma." Kaşlarımı

çatıyorum. "Neden saçma olsun ki?"

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni görmek için alırdım tabii ki." Tenim ısınıyor, ama elimi çektiği için bu duyguyla oyalanamıyorum. "Hadi, hiçbir şeyi kaçırmak istemeyiz."

Abartılı yeşilliklerin arasında dolaşırken, hiçbir şeyi kaçırmadığımızdan emin olarak

tek yaprak, bana ailesinden biraz daha bahsetmesini istiyorum. Annesinin oynadığı yeni filmde, babasının yemek yapmak için gösterdiği çabadan ve son zamanlarda İzlanda'yı ziyaret etmek istediklerinden bahsediyor. Seyahat tutkusu ona ailesinden mi geçmiş diye soruyorum. Tamamen mümkün, diyor ve kardeşiyle birlikte planladıkları seyahatleri anlatırken, bir déjà vu anı gibi beynimde bir şey takılıyor. Ne olduğundan ya da nasıl konumlandırılacağından emin değilim ama zihnim umutsuzca *bir şeye* tutunmaya çalışıyor.

O da bunu hissetmiş gibi başını eğiyor. "Sessizleştin. Aklında ne var?"

"Söylediklerinizde ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şey var. Yine de anlayamıyorum."

"Sabahın üçünde sana gelecek. Bütün çözülmemiş bilmece o zaman cevaplanır."

Ağlayan bir söğüdün altında gezinirken, sohbet yine başka bir mutlu konuşma seviyesine kayıyor. "Seni en çok ne mutlu eder?"

Cevapları hızla geliyor. "Koşmak. Dondurma yemek. Seni öpmek." Sesini fısıltıya düşürüyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Seni becermek." Kızarıyorum ve o da sesini yükselterek devam ediyor. "Arkadaşlarla takılmak. Gülmek. Beklenmedik bir şey bulmak. Peki ya sen?"

"Kız kardeşim. Ayakkabılar. Parlak renkler. Arnavut kaldırımlı sokaklarda yağmur. Arnavut kaldırımlı sokaklarda yağmurda seni öpmek," diyorum ve cevaben hızlıca gülümsemesi beni heyecanlandırıyor. "Sonsuz muhteşem manzaralar. Hiçbir yere gitmiyor gibi görünen ama birini gerçekten tanımanızı sağlayan tembel sohbetler. Ve güzel, lüks, çökmekte olan kokular, ama bunu biliyorsun."

"Biliyorum ve bir gün yarattıklarınız için bir ödül alacağınızı da biliyorum."

Ona deliymiş gibi bir bakış .

"Kabul edeceksin," diyor soğukkanlı bir güvenle. "Ve bunu Fransızca olarak bile kabul edeceksin. Bunu çok net görebiliyorum."

Gözlerimi deviriyorum, her ne kadar içimden bu fikir hoşuma gitse de.

"Alanının zirvesinde olacaksın. Ben buna inanıyorum. Sen de yaptığınız işte en iyisi olacaksınız. Harika yeni bir karışım yapacaksınız. Tüm dergilere, boyunlara ve bileklere sıçrayacak ve herkesin istediği bu yeni sevdâ olacak."

"Sen delisin." Ama sırtımdan duramıyorum. "Bir gün olacak."

Başımı lezzetli bir kokuya doğru çeviriyorum. Nerede olsa tanırım. Bir çiçek, ağlayan söğüdün etrafında beklenmedik bir şekilde süzülüyor. "Bu benim favorim. Hanımeli."

Yakına eğiliyor ve takdirini mırıldanıyor. "Bu arzu gibi kokuyor." "Öyle mi?"

başını sallıyor ve ağzını boynuma getiriyor, boğazımı öpüyor.

"Tamamen."

İşte o zaman karışımında neyin eksik olduğunu anladım. Tam burnumun dibinde.

Benim favorim.

Kendini geri çektiğinde ona "Monet'nin bahçesine keşfetmeye geldim ve şimdi sevdiğim şeyi hatırladım" diyorum.

"Ben de."

* * *

Oda karanlık. Ay ışığı açık pencereden süzülüyor, perdeler dalgalanıyor.

Söylenebilecek milyonlarca şey var ama yine de söylenecek başka bir şey yok. Konuşacak başka bir şey yok. Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor, sonra ağzını ağzıma bastırıyor. Her hareketi beni ezberlediğini, son öpüşmelerimizden birinde oyalandığını söylüyor.

Nefesimi . Dizlerimin bağı çözülüyor.

Bu öpücük, öpüşmenin icat edilme sebebidir. Bu öpücük gökyüzünün yarılmasıdır. Bir uçağı durdurmak için havaalanında koşmamızın nedeni budur.

Bir sevgilin gitmesini engellemek için neden , *koşarız*, *koşarız*. Bunun için.

Bu tür bir yakınlık. Bu tür bir ihtiyaç.

Anıların bize nasıl hissettirdiğine dair hikayeler anlatmamızın nedeni budur.

Ayrılıyoruz ve bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdiriyor, sanki her kıvrımın, her çukurun ve vadinin fotoğrafını çekiyormuş gibi. Ellerini omuzlarımdan çıplak kollarıma, belime doğru gezdirerek beni hissediyor.

Ben onunum ve aynı zamanda onun değilim. Bu gece için, sadece birkaç gece daha, ona aitim.

Beni çıırılçıplak soydu, ben de onun bütün kıyafetlerini çıkardım.

Ama biz iki üzgün çuval gibi sevişmiyoruz. Her zaman yaptığımız gibi sevişiyoruz. Ayakta, dört ayak üstünde, yatağın üzerine eğilerek.

Sert yaparız. Sert yaparız. Üzüntüden ağlamıyoruz. Ben sadece o beni tekrar tekrar boşalttığında ağlıyorum.

Sonra, içimde neredeyse hiçbir şey kalmadığında? İşte o zaman beni yatağa yayıyor ve yavaşça ve lüks bir şekilde içime giriyor, dizlerimi yukarı kaldırıyor, daha derine iniyor, öncekinden çok daha derine.

"Lütfen," diye inliyorum. Ne istediğimi bile bilmiyorum. Ama sormaya devam ediyorum. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"Ne istersen" diyor. "Sana her şeyi veririm." "Sen."

Tüy gibi bir kelime.

Daha hızlı, daha sert hareket ediyor ve dünyam bulanıklaşarak benden uzaklaşıyor.

"Benimle gel," diye homurdanıyor ve bunu tekrar tekrar söylüyor, bu sefer İngilizce olarak ve duymak istediğim ekstra anlam katmanını kaçıramıyorum.

Benimle gel. Benimle gel. Benimle gel.

Ona söylemek istiyorum. Ona zaten orada olduğumu söylemek istiyorum.

Ama sonra zevk beni ele geçiriyor, kıvrılıp etrafımı sarıyor ve omuzlarını kavrayıp onu kendime çekiyorum ve bırakıyorum, mutluluk dolu bir unutuşa doğru kayıyorum.

* * *

Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve dik oturuyorum. Saat sabahın üçü. Griffin mışıl mışıl uyuyor, huzur içinde uyukluyor. Artık deja vu yok. Bahçede aklımı kurcalayan şeyin ne olduğunu biliyorum.

Şimdi soru, ona nasıl söyleyeceğimiz.

Paris'e dönerken tren yolculuğunda doğru anı arıyorum. Hâlâ kafamda kelimeleri formüle ediyorum. Söylemek istediğim şeyleri. Ama bu bekleyebilecek bir şey gibi gelmiyor. Tren şehre yaklaşırken bunu test ediyorum.

"Gecenin bir yarısı senin yapılacaklar listeni düşünüyordum."

"Düşünüyor muydun?"

"Bu konuda bir teorim var." Meraklı bir kaşını kaldırdı. Ona teorimi söyledim.

Bitirdiğimde, alay etti. "Hayır. olmasına imkan yok." Elimi sıktı ve bir-sekiz yaptı. "Şimdi, iş teklifini aldığında ne yapacağına karar mı?"

Konuşma öylece bitti. Aklımdan çıkardım.

* * *

O haklı. İş teklifi harika.

Başka bir konuda da haklı. Hanımeli eksik malzeme. Onu ertesi gün ekliyorum ve bir mağazada sıktığımda beni baştan çıkardığını hayal edene kadar formülasyon üzerinde çalışıyorum. Bunu kovalarla satın alırdım. Sürüler halinde satın alırdım. Tanıdığım herkese verirdim.

O gece Elise'e bir denek getiriyorum ve denediğinde kahverengi gözleri parlıyor. "Peki şimdi bu lezzetli şehvetli kokteyli ne yapacağız?"

"Bilmiyorum."

Omzumu okşadı. "Son zamanlarda cevabınız bu gibi görünüyor. Ama yalvarırım

farklıdır."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "İş teklifi. Parfüm. Bilmediğini söylüyorsun ama biliyorsun."

"Oh güzel. Lütfen söyle bana."

Başını sallıyor ve bilerek gülümsüyor. "Sana söylemeyeceğim.

Bilirsin işte." Göğüs kemiğine dokunuyor. "Tam buraya, ."

Belki de haklıdır. Belki de ne istediğimi biliyorumdur. Sorun şu ki, Griffin hâlâ buradayken ne istediğimi düşünmek benim için çok zor. Daha önce yaptığım hataları yapmak istemiyorum. Geriye dönüp baktığımda, Richard'a takılıp kaldığımı düşünmek kolaydı. Gerçekte, kendimi . Onun deliliğinin beni kozalamasına izin verdim. Suçluluk ve pişmanlık duygusu içinde olmayı seçtim. Griffin o gece Eyfel Kulesi'nin önünden geçerken haklıydı. *Her zaman bir seçeneğimiz vardır*, demişti.

O zamanlar doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum. Belki de doğru şeyi yapıyordum.

Ama artık kendi kendim seçebilirim. Bana uygun olan seçimi yapabilirim. İhtiyacım olan şey buydu, kendimi bir erkeğin içinde kaybetmemek.

Adamım gittiğinde karar vereceğim.

Griffin

Sokak lambalarının yumuşak ışıltısı şehrin üzerine süzülüyor. Işık, bu şehri benzersiz kılan bir başka şey. Gaz ışığı her şeyi parlatıyor.

Bunu özleyeceğim.

Nehrin kenarında, şerefine bir kadeh şampanya kaldırıyorum.
on.

10. Veda ederken Seine Nehri boyunca şampanya için. Kontrol et.

Kristal flütü Joy'unkiyle tokuşturuyorum.

Ertesi sabah, şafağın mavi ışığı gökyüzüne yayılırken havaalanına varıyorum. Çantamı kontrol ediyorum, biniş kartımı bastırıyorum ve sırt çantamı omzuma atıyorum. Bavullarını taşıyan ve el arabalarını iten yolcular hızla geçerken Joy bana bir kez daha yarış için spor ayakkabılarımı alıp almadığımı soruyor.

"Eğitmenler," dedim ona.

"Spor ayakkabı," diye ısrar ediyor. "Benimle bir kez söyle. *Spor ayakkabılar.*"

İsteddiğini yapıyorum çünkü bu onu güldürüyor ve bu sesi şişeleyip saklamak istiyorum.

Sonra kahkahası kesiliyor ve yanaklarımı okşuyor. "Güvende ol. İyi ol. Çok eğlenin. Ve maraton boyunca bol bol su için." "İçeceğim."

"Nasıl geçtiğini görmek için internetten kontrol edeceğim. O yüzden okulu bırakmak yok," diyor parmağını sallayarak.

"Sana e-posta gönderip haber verebilirim," diyorum, bir umut ışığı yükseliyor.

Bir kez daha irtibatta kalmayı teklif ediyorum. Bir şekilde. Bir şekilde.

Başını iki yana sallar. "Henüz değil. Belki yakında."

"Biliyorum," diyorum usulca ve onu kendime çekiyorum. Birkaç hafta sessiz kalmaya karar vermiştik. Bunun kararını vermesine yardımcı olacağını söyledi ve ben de buna saygı duymak zorundayım. Bunu kendi bildiği gibi yapmalı.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum saçlarına.

"Seni seviyorum," diyor, boynumu, çenemi, kulağımı öpüyor.

Ağzını kendi ağzımla kapatıyorum ve onu son bir kez daha sertçe öpüyorum. Onu ilk öptüğümde beni dehşete düşüren bu riski aldığım için çok mutluyum. Bundan asla pişman olmayacağım. Bana bu şiddetli aşkı verdi.

Nihayet ayrıldığımızda, ellerini gömleğimin boynunda gezdiriyor, sanki onu düzeltiyormuş gibi. "Şimdi, git." Sesi titriyor. "Yoksa veda edemeyeceğim."

Yapma. Veda etme o zaman.

"Ben gidiyorum. Ben gidiyorum."

Elini gömleğimde gezdiriyor. "Seni özleyeceğim ama bunu biliyorsun."

Kalmamı iste. Kalmamı iste ve kalayım. Sana karşı daha fazla iradem yok. Kalmamı istersen, gitmem. "Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok özleyeceğim."

Sertçe yutkunarak başını sallıyor. "Git. Seni çalmam için beni kışkırtacaksın."

Beni çal. Ben de seni çalacağım.

"Ama gitmen gerektiğini biliyorum. Bunu yapmalısın. Yapmalısın. Sonra da gel beni bul." Son sözlerinde belli belirsiz bir gülümseme sunuyor ve ben de elimden geldiğince uzun süre bu gülümsemeye tutunmak istiyorum.

"Öpeceğim." Onu bir kez daha öpüyorum ve sonra ikimizden biri bunu durduramadan uzaklaşıyorum.

Onu bulup bulamayacağımı bilmiyorum. Bulmamı ister mi, yoksa Teksas'ta bir kovboy ya da petrol kralıyla yeni hayatına devam mı eder bilmiyorum.

Ama bununla oyalanamam. Tutmam gereken bir söz var. Onu geride tutmayacağıma dair bir söz.

Bir saat sonra uçağıma biniyorum ve uçak gökyüzünde yükselirken gölgeyi kapatıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve boş yere pişmanlığımı yok etmeye çalışıyorum.

Neşe

Aynaya bakıp gözlerimin harika göründüğünü söyleseydim, bu koca bir yalan olurdu. Bugün, kesinlikle öyle değiller. Ama makyaj bunun içindir. Dün gece çatıda döktüğüm gözyaşlarını örtmek için. Tabii ki ağladım. Yağlı, tuzlu gözyaşları. Tabii ki üzgünüm. Sanki biri kalbime bir delik açmış gibi.

Tabii ki bugün Jackie O güneş gözlüklerine ihtiyacım var. Ama yine de mutsuz değilim.

Yıkılmadım. Ağlamak için yeterince zamanım oldu.

Başladığımızdan beri sonumuzu düşünüyorum. Ayrılırken aşık olduk. Aynı anda hem geliyor hem gidiyorduk. Belki de acı tatlı bir aşk yaşayınca, son daha kolay oluyor.

Elise'in de dediği gibi, bazı ilişkiler sadece göz açıp kapayıncaya kadar sürer, ancak bu onları daha az değerli kılmaz.

Buna değdi. Her anı buna değdi. Ve şimdi Pazar akşamı ve ben açım.

Çıkıyorum ve caddeye ulaştığımda arkadaşşıma bir soru soruyorum. "Google, mükemmel salataları olan en yakın brasserie nerede?"

"Mükemmel salataları olan en yakın brasserie Rue Jacob'da."

Bu ülkenin ana dilinde konuşmayı bitirdikten sonra telefonuma "Teşekkür ederim," diyorum.

Ayarları yakın zamanda değiştirdim. Artık Google ile İngilizce konuşmuyorum. Onunla Fransızca konuşuyorum ve o da bana bu dilde cevap veriyor. Bu bizim küçük bağımız, psikiyatrist-hasta ayrıcalığı gibi.

Tarifini takip ederek sokağın aşağısına dönüyorum ve beni pasajlardan birine, kapalı bir pasaja götürdüğünü görüyorum. Mozaik karolar zemini kaplıyor. Yukarıdaki kemerler iki ya da üç kat boyunca uzanıyor ve koridordan aşağı döndüğümde eski moda ahşap oyuncaklar satan bir dükkânın, gösterişli başlıklar satan bir kitapçının önünden geçiyorum,

ve harita satan bir dükkan.

Ben dijital bir kadınıam. Duvarıma asacak bir harita ya da dönecek bir küre istemiyorum. Ama pencereden mavi bir küreye bakarken, Paris ile Bali arasındaki mesafeye bakarken, dünyamızın ne kadar büyük olduğunu farkındayım.

Ve ne kadar da küçük.

Dünya sizi bütünüyle yutabilecek devasa bir yerdir.

Ya da küçük taşra eğlenceleriyle birlikte onun enginliğini kucaklayabilirsiniz. Güzel bir kafede akşam yemeği gibi.

Masaya oturup karşıdaki boş sandalyeye bakarken gözyaşlarımın boğazımı kilitlemesini bekliyorum. Göğsümde kalbimi sıkıştıran mendeneye karşı kendimi çelikleştiriyorum.

Ama garson gelip ne içmek istediğimi sorduğunda, yas tutacak zamanım yok. Sipariş vermek zorundayım ve artık bir güvenlik ağı yok.

Spesiyallerin ne olduğunu sordum. Bana anlattı. Tavuğun nasıl hazırlandığını soruyorum. Bilgilendirildim. Sonra bir şarap ve dilimlenmiş tavuklu bir salata sipariş ediyorum. Şarap geldiğinde ona teşekkür ediyorum ve bir kadeh içiyorum. Çiftlerin fayans döşeli zeminde gezinmesini, annelerin kızlarıyla el ele tutuşmasını, arkadaş gruplarının bir şeyler içmek için koşuşturmasını izliyorum.

Yemeğim geldiğinde fotoğrafını çekip feed'ime koyuyorum. #Dinnerinthecityoflights #bonappétit. Bu geceyi hatırlamak istiyorum. Bu fotoğrafa bakıp şu anda nasıl hissettiğimi, ona veda etmeden önce yaşadığım mutlulukla birlikte gelen hüznü hatırlamak istiyorum.

Ve yalnız olmama rağmen kendimi yalnız hissetmiyorum. Ne yemek yerken, ne gecenin ilerleyen saatlerinde sokaktan evime doğru yürürken, ne de ertesi gün işe giderken, iş arkadaşlarıma merhaba derken ve çoğunlukla onlarla kendi dillerinde konuşmayı başarıırken.

Mükemmel

değil. Akıcı

değilim.

Ama artık idare edecek kadar iyiyim.

İşten sonra biraz meyve almak için pazara uğruyorum ve tezgahlara doğru ilerlerken kırmızı saçlı bir kadın eşarbımı düşürüp düşürmediğimi soruyor. Yerdeki gök mavisi ipeksi bir parçayı işaret ediyor.

"O benim. Çok teşekkür ederim." Hava soğuk olmasa da onu elime alıp boynuma atıyorum. Ama modaıya uygun ve sırf bu nedenle bile bu aksesuara bayılıyorum.

Sorunsuz bir şekilde metroıya gidiyorum. Daha sonra, terasıma çıkan merdivenleri tırmandıktan sonra, ayaklarıımın dibindeki şehri seyrediyorum.

Biliyorum. Her zaman biliyordum.

Onu şiddetle özlüyorum. Onu çılgınca özlüyorum. Ve kalbimin ne istediğini biliyorum, her şeye sahip olmak.

Elise'i arayıp yardım istedim.

Griffin

Ter göğsümden aşağı kayıyor.

Güneş ısı mermilerini
ateşliyor. Görünürde
rahatlama yok.

Koşucu grubundan ayrılmak ve yakınlarda beni cezbeden uçsuz bucaksız mavi denize dalmak için can atıyorum. Endonezya'nın Bali adasındaki ilk on günümde tüplü dalış yaptım, şelaleleri gördüm ve gün doğumunu izlemek için şafak vakti bir dağa tırmandım. Her biri kendi tarzında keyifliydi ve her biri biraz da boştu.

Çünkü onları yalnız yaptım.

Ama her gün koştum ve şimdi, önemli olduğunda, yirmi mil sınırına ulaştım. Ayaklarım bana bağıyor, bu saçmalığa bir daha asla izin vermeyeceklerini haykırıyorlar. Ama yine de kalbim güçlü bir şekilde çarpıyor ve asla pes etmiyorum. Kumların arasından koşuyorum, kasabanın içinden koşuyorum ve güneş omuzlarımı kavururken koşuyorum. Bir mil daha, bir mil daha ve neredeyse varmak üzereyim.

Bitiş çizgisi görüldüğünde, anılarla sarsılmayı bekliyorum.

Kardeşimin görüntüleriyle.

Ama onlar gelmiyor.

Belki bu beni bencil yapıyor ama sırtıyorum ve mırıldanıyorum, "anasını. Bunu yapıyorum." Gençken kurduğum hayali gerçekleştiriyorum. Ama hayat araya girdi ve bir türlü yarışa katılamadım.

Şimdi bir maratona bitiriyorum. Bir
ayağım diğerinin önünde.

Her adım ağrıyor ve her adım şarkı söylüyor.

Ve sonunda, bunu yapmaya karar verdikten on yıldan fazla süre sonra, bitiş çizgisini geçtiğimde, havayı yumrukladım. Bir attım. En bencil hıyar gibi hissediyorum

ama uzun sürmeyecek, çünkü her zaman yapmak istediğim bir şeyi başarmak çok harika bir duygu.

Hızımı yavaşlattığımda, bir gönüllünün bana uzattığı suyu içtiğimde ve koşmak yerine yürüdüğümde, tüm hayatım odak noktası haline geliyor.

Her şey parlak ve net. Geçmiş
ve gelecek.

Bali sadece bir fısıltı.

Joy haklıydı. Giverny'den eve dönerken trende bana söylediği her şey doğrudu. Listenin hiçbir zaman kardeşimle ilgili olmadığını fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu.

Neşe

Christian ellerini bir koç gibi birbirine vurarak bir avucunu diğetine sürtüyor. "Hadi. Bunu yapabilirsin evlat," diyor Amerikan aksanıyla ve koluma vuruyor.

Elise oturma odasındaki koltuğunda otururken gözlerini deviriyor. Pazartesi sabahı saat yedi buçuk ama beni son bir kez daha hazırlıyorlar. "Oh, hadi ama. Sen onun futbol kou değılsin."

Gözlerini kısar. "Gerçek futbolu kastediyorsun sanırım? Dünyanın en iyi sporu, değıl mi?"

Elise gülüyor. "Joy Teksaslı. Yani şu kmsediğın." Bana döndü. "En tepeden."

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Omuzlarımı dikleştiriyorum. İki saat sonra Marisol ile buluştuğumda ona ne söylemek istediğimi bir kez çalışıyorum.

Griffin benim için tercüme etseydi söyleyeceklerim bunlar olmazdı. Ona gvenemem. Tek başıma yapmak zorundayım. Kendim söyleyebilmek için basit tutuyorum.

İşim bittiğinde, ikisi de yavaşça alkışlıyor.

"Hazırsın," diyor Elise. "şimdi git ve onu hepsini almana izin vermesi için ikna et."

* * *

Marisol'a test şişesini gösteriyorum. "Bu son üç ayda yaptığım parfüm. Bunu burada, Fransa'da tanıtmak istiyorum. L'Artisan'a yenilik getirmenin yollarını bulmaya devam etmek istiyorum. Burada yeni ürünler tanıtmak ve bunların denetlenmesine yardımcı olmak istiyorum. Eğıer beni kabul edersen, kalmak istiyorum. Eğıer bunu sevdiyseniz

Karıştırın, sizin için başarılı olması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Marisol göz kırpmıyor. "Kalmak mı istiyorsun?" Masasını işaret ediyor. "Burada, Paris'te mi?"

Sinirlerim boğazıma kaçıyor. Umutsuzca kalmak istiyorum. Paris'e yeni bir deneyim için geldim ve bu deneyim beni değiştirdi. Sadece Griffin'e aşık olmadım. Şehre aşık oldum. Yepyeni bir dile aşık oldum. Paris evim gibi hissettiriyor.

"Paris'le işim bitmedi. Umarım Paris'in de benimle işi bitmemiştir."

Marisol ciyaklıyor. Bu kadar düzgün bir kadından çıkan en garip ses. Ama gerçekten ciyaklıyor, sonra telaşla sandalyesinden kalkıyor. Adımlarını hızlandırarak yanıma geldi ve beni beklenmedik bir şekilde kucakladı. "İşinizin devamını kabul ediyorum."

Çok sık çıkmayan şanslar söz konusu olduğunda, geçip gitmesine izin verirsem en çok pişman olacağım şans bu - burada kalma şansı.

Austin'de bir parfüm laboratuvarı işletmenin harika olacağından hiç şüphem yok. Ama burada, önümde yepyeni bir dil öğrenmeye devam edebilirim. Yepyeni bir yaşam biçimi. Bir koku filosunu denetlemiyor olabilirim, ama bir tanesini pazara sunabilirsem, bu bir hayalin gerçekleşmesinden daha fazlası olacaktır.

Cam şişeyi iki parmağının arasında sallıyor. "Bu arada, besteniz için bir adınız var mı?"

Benim bir adım ve bir hikâyem var. Yağmurla ıslanmış arnavut kaldırımlı sokaklarda dolaşırken yaşadığım acı tatlı günlerimdir. Çiçek pazarından gelen tatlı çiçek buğularıdır duyularımı büyüleyen. Cennete yakın bir dükkânda havada uçuşan çikolata notalarıdır. İlk öpücüğün ve son öpücüğün kokusudur. Bir şekilde, bir gün tekrar buluşacağımızın vaadidir. "Şimdilik buna "Come What May" diyorum."

Başını sallar ve gülümser. "Bunu sevdim. Aynı hem hüznü hem de mutlu, ama bir tutam umutla bitiyor."

Evet, kulağa tam olarak geliyor.

O gece ofisten çıkıp sokağıma döndüğümde, pembe kapıyı açtığımda ve engebeli seksen dört basamağı tırmandığımda, uçaktaki pembe kareli takım elbiseli kadının bana söylediklerinin gerçekleştiğini biliyorum.

Paris, kendinizi yeniden keşfetmek için gittiğiniz yerdir.

Griffin

Bazen bir şey o kadar açıktır , nasıl gözden kaçırdığınızı bilemezsiniz.

Ama bunun nedeni göz önünde saklı olmasıydı.

Ben onları hiç fark etmezken şehirde beni takip eden tüm o lanet melekler gibi.

O akşam ayak parmaklarımı serin kumlara gömüyorum, okyanus ayaklarıma vuruyor. Gökyüzünde göz kırpan yıldızları izlerken, uzun zaman önce ezberlediğim listenin satır aralarını okuyorum.

On madde ve bir dipnot.

Ölmeden önce yapılacaklar
listesi.

Ölümcül bir dilek.

Ama hiç de öyle olmadığı ortaya çıktı.

Joy önce şifreyi çözdü. Gerçek anlamı keşfetmişti ama ben bunu duymaya hazır değildim. Onun teorisini reddedip bir kenara attım. Bunun asla yanımda taşıdığım bir ölmeden önce yapılacaklar listesi olmadığını görmek için dünyanın yarısını yirmi altı mil koşmam gerekti.

Yaşamak için talimatlardı.

Onsuz nasıl yaşanacağına dair.

Ethan benden bu on maddeyi tamamlamamı istemedi. Bu listeyi bana sadece onun için her şeyi yapabileceğimi söylediğimde, bunun için ona yalvardığımda verdi. Bana baktı, gözlerimi inceledi ve neye ihtiyacım olduğunu anladı. Uğruna yaşanacak bir şey. Onsuz mutlu olmak için sebepler.

"Tamam. Hadi yapalım şu işi. Son bir liste."

Benim için bir listeydi, tüm umutlarımın ve hayallerimin bir listesiydi. Zengin ve güzel bir hayatı nasıl yaşayacağıma dair bir kılavuzdu. Ölümünü nasıl atlatacağıma dair bana bir hazine haritası yazdı. Çok zekiydi, son ana kadar bile. Bir dürtüye ihtiyacım olduğunu biliyordu, bu yüzden hayallerim onun son arzuları kisvesi altında gizlendi.

Maraton koşmak isteyen bendim. O zaten bir tane tamamlamıştı. Paris'te yaşamayı arzulayan bendim ve o bunu yapmamı sağladı.

Bana dñnyayı gezmeme sñyledi çñnkñ çocukken maceralarımızın planlanmasına öncñlñk etmiştim.

Arkadaşlarımla gñlmek isteyeceğimi biliyordu, bu yñzden listeye karikatür maddesini koydu. Başkalarına yardım etmek isteyeceğimi biliyordu, bu yñzden bunu da uymam gereken kurallar arasına koydu.

Bu on dileğin çoğunu yaşadım.

Ama artık hepsini yaşamak istemiyorum. Artık dñnyanın her kñřesini ziyaret etmek için aynı pençe ihtiyacıyla yanıp tutuşmuyorum. Artık tedavi edilemez bir gezginlik hastalığından muzdarip değilim.

İyileştim. Gñzlerimin önñnde yeni bir rñya ortaya çıktı.

Yeni bir dileğim var: Nerede olsun sevdiğim kadınla birlikte olmak.

Kalmamı istemesini istedim ama bu yeterli değil. Onun için kalbimi ortaya koymalıyım. Beni gitmekten hiç alıkoymadı ve ben de artık kendimi alıkoymayacağım. Eğer o Teksas'ta olacaksa, ben de oraya gideceğim.

Ama listede yerine getirmem gereken bir şey daha var.

Beni korkutan bir risk almam gerekiyor.

Bunu yaptığımı sanıyordum. Joy'un peşinden gitmenin önemli olduğunu dñřñndñm. Ama üstñnñ çizdiğimde bile hiçbir zaman yerine oturmadı çñnkñ Neşe'yle birlikte olmayı istemek beni hiçbir zaman korkutmadı.

Asıl risk, bu listeyi bir kenara bırakıp kullanma kılavuzu olmadan uçmaktır. Haritasız gezinmek. Ama kendi yolumu bulma zamanı geldi. Paris'e veda ettiğimde yaptığım gibi hayali bir kadeh kaldırıyorum, ama şimdi eskiden olduğum adama veda ediyorum - bir sözle motive olmuş, geçmiş tarafından yönlendirilen bir adama.

Tamamen yeni bir şey seçmenin zamanı geldi. Kimsenin yazmadığı bir şey. Ama dñnyada en çok istediğim şey bu.

şimdi, Teksas'a ne kadar çabuk gidebileceğimi bulmam gerekiyor.

Neşe

Kimse benim sadece şarap seven bir ayyaş olduğumu düşünmesin, kayıtlara geçsin ki ben de sabah yakıtımı çatıda tüketiyorum.

Seramik kupayı dudaklarıma götürüyorum ve şehrin uyanışını izlerken yaşamı destekleyen içecekten biraz yudumluyorum. Tekneler suda süzülüyor ve sabah sisi kuleden uzaklaşıyor. Telefonuma bakıyorum. Bir saat içinde ofiste olmam gerekiyor ve zamanında yetişmem lazım. Merdivenlere yöneliyorum, şezlongda kısa bir süre duruyorum. Bu koltuğun tanık olduğu tüm kirli işlerin görüntüleri yanıp sönüyor.

"Ah, anlatabileceğin hikâyeler," diyorum flörtöz bir fısıltıyla, sandalye konuşabiliyormuş gibi yaparken yastığın üstünü öpmek için eğiliyorum.

Bir kağıt parçası gözüme çarptı.

Başımı eğerek, salonun altından çıkan çiçekli bir kartın köşesini inceliyorum. Altına uzanıyorum ve Griffin'in beni hafta sonu için Giverny'ye davet ettiğinde verdiği kartı buluyorum. O gece gitmemi istediğinde burada, çatıda mı bırakmıştım? Sanırım bu mümkün.

Onu alıp merdivenlerden aşağı iniyorum ve oturma odasına ulaştığımda açıyorum.

Tökezliyorum ve korkuluklara tutunuyorum, okurken nefesim kesiliyor. Beni şok eden kelimeler.

Giverny'ye davet kelimeler.

Bu tamamen başka bir kart. Belki cebinden düşmüştür? Belki de her zaman benim keşfetmemi istemiştir? Yoksa hiç görülmemesi mi gerekiyordu?

Parmağımı el yazısının mavi mürekkebi üzerinde gezdiriyorum.

Bir parçam seninle kalmak istiyor. Bir parçam da benden bunu istemeni istiyor. Eğer isteseydin, yapardım. Yolculuğu iptal eder, seninle kıvrılır ve daha önce hiç olmadığım kadar mutlu olurdum. Ben seninleyken böyleyim. Ve başka bir parçam da

Birlikte olabilmemiz için seni benden çalmak. İmkansız gibi geliyor ama değil de. Deli olmadığımı söyle.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. sallıyor. Zıplıyor ve çarpıyor, dinlemem için yalvarıyor. İş teklifimi öğrenmeden önce benimle kalmak istiyordu. Öğrendikten sonra bile kalmak istedi. Marisol ile akşam yemeğinden sonraki geceye döndüğümde, yüzünü, gözlerindeki hüznü, sesindeki kalınlığı mükemmel bir şekilde hatırlıyorum.

"Seni geride tutmak istemiyorum," demişti bana.

"Beni nasıl geri tutarsın? Burada bile olmayacaksın," demiştim.

Cevap vermeyince ben de geri ittim. *"Burada olmayacaksın, değil mi?"* Fikrinin değişmesini umduğumu, dilediğimi hatırlıyorum.

Çoktan yapmış mıydı? Seyahatini iptal etmeyi planlamış ama iş teklifimi öğrenince vazgeçmiş miydi? Kalbim bir duygu kasırgasına dönüştü. Dönüp duruyor ve yapılacak tek bir şey var.

Bilgisayara koş. Söyle

ona.

Şansını dene. Onu

eve getir.

Dizüstü bilgisayarına koşarak açıyorum, e-postasını buluyorum ve bir mesaj yazıyorum.

Re: Sen deli değilsin.

Terasta, bana hiç vermediğin bir kart buldum. Bu beni sana biraz daha aşık etti, tabii bu mümkünse. Ama öyle ve bu bana hiç de imkansız olmadığımızı hatırlattı. Ben hâlâ buradayım. Burada olacağım. Seni bekliyor olacağım.

Neşe

* * *

Cevap vermiyor. Bir dakika boyunca. Sonra bir beş dakika daha. Lanet olası on dakika sonra gelen kutum hala aptalca bir şekilde boş. Önümüzdeki yirmi dakika boyunca, ben hazırlanıp işe giderken kupon teklifleri ve ayakkabı indirimi haberleri dışında hiçbir şeyle dolmuyor.

Ofiste, radyo sessizliği var.

Öğlene doğru, sürekli yenile tuşuna basmaktan işaret parmağımdaki parmak izi neredeyse tükenmişti. Hâlâ cevap yok. Ne bir kelime, ne bir gık.

Günün sonunda sinirlerim yıpranmış, duygularım gerilmiş ve kız kardeşim, bulunduğu yerde saat yedi saat erken olmasına rağmen gün boyu benden gelen mesajlara cevap vermekten bitkin düşmüş oluyor.

Ona erkek erkeğe konuşmama izni veriyorum.

Bu kadar erkek muhabbeti yeter. Beni ne zaman ziyarete geleceksin? Buradaki patates kızartmaları daha da güzel.

Allison: *Patates* kızartması. Snort. Umarım öyledir.

Joy: Soruya cevap ver.

Allison: Beni davet ettiğinde. :)

Davetlisiniz. Bir sonraki uçağı yakala!

Allison: Onun yerine gelecek aya ne dersin?

Anlaştık.

Allison: Ayrıca, lütfen bizim için ateşli Fransız erkeklerle bir sürü randevu ayarla.

Ama bu istekte ön koltukta olmayacağım. İstedığım tek bir ateşli Fransız var ve o da İngiliz.

Telefonumu bırakıp işime dönüyorum. Charles, Come What May için son formülasyonlarda bana yardım ediyor. Fransızca ve İngilizce karışımı bir dilde konuşuyoruz ve sonunda laboratuvarı yakmadan nasıl iletişim kuracağımızı çözdük.

O akşam ayrılırken, kontrol etmek için neredeyse çantamdan telefonumu çıkaracaktım.

Tekrar. Binanın dışında Elise'e çarpıyorum. "Beni mi takip ediyorsun?" Alay ediyorum.

"Öyleyim. Şimdi eve gitmeni, güzel bir elbise giymeni ve en güzel ayakkabılarını giymeni istiyorum çünkü seni bu gece kutlamak için dışarı çıkaracağım."

"Bunu beni arayıp söyleyebilirdin."

Ben e-postalarımın bir göz atarken o kolunu benimkiyle birleştiriyor. Cevap yok. "Biliyorum. Ama bu benim tarzım değil. Yüzünü görmek istedim."

"Ben de senin yüzünü seviyorum."

"Ayrıca, neden Paris'te kaldığınızı size hatırlatmak için rastgele ortaya çıkmak benim işim. Çünkü burada arkadaşlarınız, zengin ve güzel bir hayatınız var."

"Bugün garip davranıyorsun."

"Ben asla tuhaf değilim."

Benimle birlikte eve geliyor ve sohbet ediyoruz, onun ve benim işlerimi konuşuyoruz, sonra vitrinlere hayranlıkla bakıyoruz, bir sonraki hafta sonu nerede yemek istediğimizi işaret ediyoruz. Ona Christian'ı ve aralarında bir şey olup olmadığını bana söyleyip söylemeyeceğini soruyorum.

Göz kırıyor. "Olabilir. Belki de vardır."

Ama evime ulaştık. "Yukarı gelip beklemek ister misin?"

Başını iki yana sallıyor ve yanaklarıma birer öpücük konduruyor. "Seni köşedeki kafede bekleyeceğim."

Yukarı çıkıyorum, başım sürekli telefona eğik. On bir saatten fazla oldu. Griffin ne yapıyor? Maymunlarla zip-lining mi? Yunuslarla mı yüzüyor? Sahilde bikinili güzel kadınlarla mı takılıyor?

Düşündükçe kıskançlıktan uluyorum.

Yirmi dakika sonra Elise'e aşağı inmek üzere olduğumu mesaj atıyorum. Haziran ayının sonları ve giydiğim şeftali rengi sundress arkadaşlarla dışarıda geçirilecek bir gece için mükemmel. Askılı sandaletler ayağımda ve pembe kapıyı itip açtığımda havada yaz var.

İzlerimde durdum.

Vücudumdaki tüm nefes benden kaçıyor. Gözlerim bana oyun oynuyor çünkü bu sadece filmlerde olur.

Griffin

Caddenin karşısına geçiyorum, içimde vahşi bir heyecan var. Bu umudun heyecanı. Yepyeni bir başlangıcın telaşı. Onun yüzünü gördüğümde hissettiğim her şey - coşku, arzu ve bu büyük ve vahşi aşk.

Pembe kapısının önünde sersemlemiş bir halde duruyor, gözleri faltaşı gibi açık. Benim Joy'um, en cesur renklerle çerçevelenmiş, tam da onun sevdiği gibi. Şeftali ve pembenin içinde bir görüntü ve omuzlarından dökülen tüm o kırmızı.

Ona ulaştığımda, iki basit kelime söylüyorum.

"*Bonsoir.*" "*Bonsoir.*" Nefes nefese, merak dolu bir sesle.

Dudakları sanki daha fazlasını söylemeye çalışıyormuş gibi aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Onun yerine elini kaldırıyor, gömleğimi çekiştiriyor, sonra kollarını bana doluyor. Ben de karşılık verip onu kendime çekiyorum.

Bana karşı eriyor ve bu muhteşem bir his. Bu, erkeklerin uğruna dağlara tırmandığı türden bir eve hoş geldin. Bunu hak etmek için ne yaptığımdan emin değilim ama burnunu boynumdan aşağı çekip beni sadece onun yapabileceği şekilde içine çekerken, bunu kabul edeceğimi biliyorum.

Her gün.

Kollarını benden ayırıyor, ellerini göğsüme koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. Bakışları meraklı ve sorgulayıcı. "E-postamı aldın mı?"

Başımı salladım. "Yaklaşık bir buçuk saat önce, indiğimde. On yedi saatlik uçuşta Wi-Fi yoktu."

Kaşları çatılır. "Bir dakika. Ne? E-postamı daha bir saat önce aldın ve burada mısın?" Sanki nerede olduğumuzu bildiğimden emin olmak istermiş gibi yeri işaret ediyor.

Ama ben biliyorum. Nerede olduğumu ve nerede olmak istediğimi hiç biliyor muyum?

"Ben zaten yoldaydım," diyorum elimi çıplak kolunda gezdirerek. Ben açlıktan ölen bir adamım. Ona dokunmadan çok uzun zaman geçirdim. Bağlantıya ihtiyacım var. İhtiyacım var

tenini hissediyorum. Parmaklarım omzuna ulaştığında titriyor. "Teksas'ta olduğunu sanıyordum. Oradaki işi kabul ettiğinden emindim ve Bali'den Austin'e kadar bir bilet almak üzereydim."

"Öyle miydin?" diye fısıldıyor.

"Öyleydim. Nerede olursan ol seni bulacaktım."

"Teksas'ta mı?"

"Bunu deliliğin doruk noktasıymış gibi söylüyorsun."

Sanki sudan kurtuluyormuş gibi başını sallıyor. "Sadece şaşırdım." "Joy, Everest Dağı'na gitmiş olsaydın oraya bir bilet alırdım. Eğer

Kuzey Kutup Dairesi'nde olsaydınız, ben de oraya ."

Dudaklarından bir sırtıma geçiyor ve orada kalmaya niyetli görünüyor. "Buraya nasıl geldin peki?"

Parmaklarımı tekrar bileğine götürüyorum. "Bilet almadan önce bir arkadaşımı aramanın daha akıllıca olacağını düşündüm, bu yüzden Christian'ı aradım ve bana kalmaya karar verdiğini söyledi, ben de geri geldim."

"Benim yüzümden mi?" Sesi titriyor.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip sıkıca kavriyorum. O da sıkıyor. "Evet. Senin sayende. Hepsi senin yüzünden. Sen trendeyken haklıydın ve ben o zaman bunu duymaya hazır değildim. Beş bin mil uçmam ve yirmi altı mil daha koşmam gerekti, sonra da bu kadar bariz olan sopayı yedim."

"Acıdı mı?" diye şakacı bir şekilde soruyor ve bu mükemmel kuru mizah anlayışı, onu görmek için tekrar tekrar beş bin mil uçmamın bir parçası.

"İyi hissettirdi. Bazen bir adamın hayatının apaçıklığıyla vurulmaya ihtiyacı vardır. Her şey çok netti ve şimdi yeni bir listem var. Duymak ister misin?"

""

Elini bıraktım, cebimden bir kâğıt çıkardım, açtım ve boğazımı temizledim.

Yapmak istediğim beş şey . . .

- 1. Seninle olacağım.*
- 2. Seni her gün seviyorum.*
- 3. Ne zaman sana yağınla çığlık çığlığa orgazm yaşatacak.*
- 4. Seninle dünyayı dolaşmak ya da sadece Paris'i birlikte keşfetmek. Dünya senin için ne olursa , ben senin yanında olmak istiyorum.*
- 5. Çatı katınızda şampanya içerken, uzun ömürlü olamayacağımız çılgın fikrine veda ediyoruz, çünkü öyleyiz.*

Not: Bu liste aynı zamanda çikolata dükkanlarını, pastaneleri ve dilediğiniz marketi dilediğiniz zaman ziyaret etmeniz için sürekli, her zaman ve sonsuza dek sürecek bir daveti ve daha fazla orgazmı da içermektedir.

P.P.S. Orgazmdan bahsetmiş miydim?

Kollarını bir kez daha boynuma doluyor. "Her şeye sahip olabileceğine inanıyorum."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Hem pastanı yemek hem de yemek mi söylüyorsun?"

"Pasta her zaman iyi bir fikirdir."

"Aşık olmak da öyle. Aşık kalmak da öyle. Birlikte kalmak da öyle. Bunu yapmaya ne dersin?"

Dudaklarını büküyor ve parlak yeşil gözleri muziplikle parıldıyor. Bana cevap verirken en iyi bildiği dili konuşmuyor. "Kendine bir anlaşıma yaptığını söyleyebilirim."

Yanaklarını kavırıyorum, yüzünü tutuyorum ve onu öpüyorum. Bu şekilde, dünyayı yok ediyoruz. Biziz, sokakta öpüşüyoruz, tekrar bir araya geliyoruz.

Eve dönüyorum.

Her zaman istediğim kişi o. Her gece.

Sonunda ayrıldığımızda nefesi kesilmiş ve yüzü kızarmıştı. Onda görmekten hoşlandığım bir görünüm. Her zaman taktığından emin olmak istediğim bir görünüm.

Dudaklarının bir köşesini kemiriyor ve saatine bakıyor. "Elise beni bekliyor. Gidip ona beni yemeğe davet ettiğini söylemeliyim."

Gülüyorum. "O zaten biliyor."

"Ne?"

"Sizi şaşırtmakla düşüncesizce davranmış olabilirim. Ama aptal değilim. Arkadaşımı aradım, o da senin arkadaşını aradı ve ben geldiğimde evde olacağından emin oldular."

"Seni zeki adam," diyor pembe kapının kilidini açarken takdirle. "Sanırım beni köşedeki kafede beklemiyor."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

Beni merdivenlere doğru çekiştirirken, "Uçakta on yedi saat," diye düşünüyor. "Çok yorulmuş olmalısın."

"Evet, uyumak istiyorum," diyorum sertçe, çünkü hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. Uçakta mışıl mışıl uyudum. "Burada kalma şansım var mı?"

Gülüyor. "Evet, kanepemde yatmaktan çekinme. Sessiz olacağım."

"Sen hiç sessiz olmadın," dedim ve o yukarı çıkarken bir şaplak attım.

adımlar.

"Tüm bu gürültü için suçlanacak kişi sensin."

"Bunun için her zaman suçlanacak kişi ben olmak isterim."

Çok geçmeden, tüm o lanet merdivenleri çıktık. Kapı çarparak kapanıyor ve ellerimiz birbirini tutuyor. Onu öpmeden duramıyorum, ona dokunmadan duramıyorum.

"Sensiz yapabileceğimi nasıl düşündüm bilmiyorum," diyorum.

"Yapma o zaman."

Eteğini yukarı itiyorum, külotunu indiriyorum ve onu sertçe duvara bastırıyorum. Saniyeler içinde kot pantolonum çözüldü ve vücudu beni karşılarken içine girdim. İçine girdiğimde duruyorum, hayatımın fantastik gerçekliğinin yerleşmesine izin veriyorum. Ait olduğum yere geri döndüm.

İçinde hareket etmeye başladığımda bedenimi bir ürperti sarıyor. Ellerini boynuma doluyor ve yüzümü daha da yaklaştırarak beni öpüyor. Kırmızı dudakları benimkilere sahip çıkmaktan asla vazgeçmiyor; kaba, şiddetli, talepkâr.

Bacağını kaldırıp kalçama sarıyorum ve daha derine iniyorum. , yüksek sesle ve uzun, gürültülü, söz verdiği gibi. yine içimizde kayboluyormuş gibi . Her seferinde yaptığı gibi. Her zaman yapmasını istediğim gibi. Benimle birlikte kaybolmasını istiyorum, böylece onu bulacak kişi ben olabilirim.

Çok geçmeden titremeye başlıyor ve ben de onun aldığı zevki, kollarımın arasında eriyişini izliyorum ve daha ne olduğunu anlamadan onu takip ediyorum ve tekrar bir araya geliyoruz.

"Dipnot için teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Onu kendime çekerken gülüyorum. "Sen her zaman dipnotu alırsın."

* * *

Bir kez daha, bir kez daha derken, bitkin bir halde onun kanepesine uzandık. Saçlarımla oynuyor ve karnım gurulduyor. "Acıkmış olmalısın" diyor.

Eteğini kaldırıyorum. "Evet, hadi tekrar yapalım." Bana vuruyor. "Akşam yemeği için aç mısın?" "Tabii."

On beş dakika sonra köşedeki kafedeyiz, siparişlerimizi verdikten sonra menüsünü masaya bırakıyor. "Demek Paris'e döndün. Sophie evini senin için tuttu mu?"

Başımı salladım. "O kiraladı."

Joy çenesine dokunur. "Hmm. İlginç."

"Bu ilginç mi?"

"Yaşayacak bir yerin olmadan Paris'e geri döndün. Benden gerçekten hoşlanıyor olmalısın."

"Hmm. Sanırım öyle."

"Sokaklarda yaşamak zor olacak, değil ?"

"Çok sert. Ama idare edeceğim."

"İhtiyacın olursa sana bir battaniye atabilirim."

"Oh, lütfen, kendini dışarı atma. Altında uyumayı planladığım bir bankım var."

"Kulağa harika geliyor." Peçetesini kucağına yayıyor. "Ama sadece ..işe yaramazsa..."

"Aklında başka bir şey mi var?"

Sırıtarak omuz silkiyor. "Sanırım benimle yaşayabilirsin."

Elini uzattım. "Seninle her gün ve her gece seksen dört basamak tırmanmayı çok isterim."

Gözlerini kısıyor, bana bakıyor. "İzlanda'ya, Rusya'ya ya da Amazon'a kaçmayacaksın, değil mi?"

"İstediğim her şey duruyor."

"Güzel. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum. Görünüşe göre bu şehir bana uygun." "Sana mükemmel uyuyor."

Elini masanın üzerinde kaydırıyor. "Benimle kal."

"Kalacağım."

Yemek yerken, konuşurken, gülerken ve sonra evimize geri dönerken, her an tam olarak olmak istediğim yerin burası olduğunun farkındayım.

Burada, şimdi ve her zaman için.

EPILOG

Neşe

Yakut kırmızısı bir atkıyı boynuma daha sıkı sarıyorum ve kızıl saçlarımın üzerine beyaz bir örgü bere çekiyorum. Aralık ayı geldi; kar yağışları, şöminenin önünde geçirilen geceler ve yorganın altında bitmek bilmeyen ısınma ihtiyacı.

Ama şimdi dışarı çıkıyorum.

Bazen, Cumartesi öğleden sonraları, Griffin'e sürpriz yaparım. Turlarının sonunda ortaya çıkmayı seviyorum.

Hâlâ çeviri yapıyor ama aynı zamanda daha da çok sevdiği bir şeyi yapıyor. Hem turistleri hem de yerlileri Paris'in önünde saklı kalmış ilginçlikleriyle tanıştırıyor. Seine nehri boyunca tekne gezintileri yapmıyor ya da Louvre'da geziler. Başkalarının bunu daha iyi yapabileceğini ve daha fazla keyif alabileceğini söylüyor.

Ancak Paris'in köşelerini, bu metropolün her yerinde bulunabilecek beklenmedik zevklere sahip noktaları ondan daha iyi bilen hiç kimse - tüm dünyada hiç kimse - yoktur. Günde birkaç kez, gezginlere şehrimizin tuhaflıklarına rehberlik edecek, onlara 17. bölgedeki bir konutun altından geçen sokağı, binalardan çıkan tuhaf heykelleri, çalışan güneş saatlerini ve hiç çalışmayan güneş saatlerini gösterecek. Diğer zamanlarda repertuarını değiştiriyor ve müşterilerini en iyi çikolata dükkanlarını gezdiriyor, her zaman bir fincan sıcak çikolata ile benim cennet dediğim yerde bitiriyor.

Bu benim fikrimdi. Ne de olsa kim çikolata sevmez ki?

Bazen İspanyolca, bazen Fransızca, çoğu zaman İngilizce ve bazen de artık bu dili bildiği için Portekizce turlar düzenliyor.

Bu onun hayaliydi ve bu yolda ilerledi.

Belki de her zaman bir kaşif olması gerekiyordu. Yolculukları artık ikimizin de evi olarak adlandırdığımız şehirde daha yerel hale geldi. Ancak son birkaç ay içinde birkaç kez pasaportlarımızı çıkarmayı başardık. Biz

Dünya gezginiyiz ama İzlanda'da Kuzey Işıklarını gördük ve bir kraliçenin ışıltılı tacı kadar görkemliydiler. Geçen ay Kopenhag'a uçtuk ve büyüleyici sokaklarında dolaştık ve nihayet Griffin'in neon şehir dediği yeri görmek için birkaç ay içinde Tokyo'ya gidiyoruz.

Kuzey Kutup Dairesi yakınlarındaki serin gökyüzünde yıldızları izlerken, "Seninle bir yerlere gitmek daha eğlenceli," demişti.

"Birlikte her şey daha güzel," diye cevap verdim.

Burada da hayat güzel. Come What May Noel sezonuna yetiştirilmeye ve beğenileceğini umuyorum. Kız kardeşim ve ailem tatil için ziyarette gelecekler ve ben de onları en sevdiğim açık hava pazarlarına ve en harika mağazalara alışverişe götürmeyi planlıyorum. Daha sonra Griffin ve ben trenle Londra'ya gidip ailesini yılbaşında göreceğiz.

Gerçekten, Paris'teki bir Amerikalı kız daha ne isteyebilir ki? Her gün çok iyi bir dil konuşuyorum, çalışma saatlerimde laboratuvarı karıştırmaya hazırlıyorum ve eve geldiğimde beni güldüren, gülümseten ve beni uzaklara fırlatıp atmayı seven bir adamla karşılaşıyorum. Bazen bir yere gitmemize bile gerek kalmadan dünya turuna çıkıyoruz. Onunla sevişmek böyle bir şey işte.

Sanırım İngiliz aksanı olan bir erkeği her zaman sevmişimdir. Ve şimdi ne zaman istersem bir tane dinleyebiliyorum.

Evet, ben buna her şeye sahip olmak diyorum.

Bugün, San Francisco'dan gelen bir grup Amerikalıya aylar önce güzel bir Pazar öğleden sonrasında Île de la Cité'de gördüğüm meleği gösterdiğinde ben de ona katılıyorum.

"Bu meleğin bir şey ifade ettiğinden emin değilim," diyerek bir tentenin üzerindeki taş oymuş melek figürünü işaret ediyor. "Ama benim için bir anlamı var. Sevdiğim kadın bir gün dondurma yerken ve bu sokaklarda dolaşırken bunu fark etti. Daha önce hiç görmemiştim, tüm seyahatlerimde. O zaman bazı şeylerin gözümüzün önünde olduğunu ve sadece yukarı bakmamız gerektiğini öğrendim."

Hepsine başlarını kaldırıp fotoğraf çekmeleri için birkaç dakika veriyor ve sonra vedalaşıyor.

Dağıldıklarında koluna giriyor ve kendi koluna bağlıyor. Gününün nasıl geçtiğini sordum.

"Sen söyle, seni küçük casus."

"Rastgele ortaya çıkışlarımla sizi diken üstünde tutmayı seviyorum." "Ve yapıyorsun. Her zaman yapıyorsun."

Yüzümü kaldırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Bu gece ne yapmak istiyorsun?"

Sanki sorumu düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Çatıda şampanya yudumlamak mı?"

"Bu her zaman iyi bir fikirdir," diyorum Paris'in en eski saatinin önünden geçerken. Altın ibreler yüzün etrafında tik taklarla ilerliyor. "Bu saat

Seninle olmak istediğimi biliyordum" diyor, sesinde mutlu bir hüzün tonu var.

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Zaman hakkında düşündüğümü ve kaybolan saatleri asla geri getiremeyeceğimizi hatırlıyorum. Ama önümüzdeki saatlerden en iyi şekilde ve ben bu saatleri seninle geçirmek istedim. Bunun nasıl olacağını çözmem biraz zaman aldı. Ama şimdi anladım ve her dakikanın tadını çıkarmaya devam etmek istiyorum." Sanki yakın zamanda unuttuğu bir şeyi hatırlıyormuş gibi parmaklarını şıklatarak bir soluk alıyor. "Bu bana şunu hatırlattı. Bu gece ne yapacağımıza dair başka bir fikrim var."

"O da ne?"

Bir dizinin üzerine çöküyor ve bordo kadife bir kutuyu açıyor. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki, yemin ederim duyabiliyorum ve nefesim ciğerlerime doluyor. Muhteşem elmas tektaşa bakarken içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Bu gece nişanlanalım," diyor bakışlarını tutarak. "Seni deliler gibi seviyorum Joy. Seni o kadar çok seviyorum ki dünyanın her yerinde peşinden gelebilirim. Seni dünyanın merkezi yapardım. Sen benim için busun ve birlikte yeni hayaller kurarken, bir tane daha var. Altı numaralı madde. Karım olman."

Gülümsemem nehir kadar geniş. Dizlerimin üzerine çöküyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve hayatımın en mutlu gözyaşlarını döküyorum. Cevap olarak tek bir kelime mırıldanıyorum. "*Oui*."

Çok sevdiğim İngilizce bir kelimeyle aynı sese sahip olması çok uygun. Biz.

İşte biz .

BAŞKA BİR SONSÖZ

Griffin

Altı ay sonra

Köpüklü sıvı kristal flütten aşağı kayıyor ve şişeyi masanın üzerine koyarak Joy'a uzatıyorum.

Gün batımı arkasında parlarken kadehini kaldırıyor, günün son kalıntıları koyu pembe çizgileri ufka doğru çekiyor.

"Peki bu gece neye kadeh kaldırıyoruz Bay Thomas?"

Kadehimi onunkine tokuşturuyorum. "Hmm. Artık üç soyadınız olabilir mi?"

Başını arkaya yaslıyor ve gülüyor, sevdiğim zengin, parlak bir kahkaha. "Hepsini kullandığımı varsayıyorum."

"Oh, lütfen. Kendinizi dünyanın en iyi parfümcüsü Joy Danvers-Lively-Thomas olarak tanıtmaktan daha iyi ne olabilir?"

"Kulağa hoş geliyor," diyor şampanyadan bir yudum alarak.

"Yüzüklerden bahsetmişken ..." Elimi kaldırıyorum, üzerindeki platin bant solan ışığın altında parlıyor, sonra parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Bir içki daha alıp bardağı yere bırakıyorum ve onu şezlongda yanıma çekiyorum. "Bu listemdeki beş numarayı halleder."

Uzun ömürlü olamayacağımız çılgın fikrine veda ederken çatı katında şampanya içelim, çünkü öyleyiz. Kontrol et.

Dudaklarını benimkilere değdiriyor. "Yazımı şimdi alabilir miyim lütfen?"

"Her zaman alabilirsin."

Ve her zaman olmasını sağlarım.

SON

Christian ve Elise'i merak mı ediyorsunuz? Haziran ayında yayınlanacak olan PART-TIME LOVER'da anlatacakları bir hikayeleri var! Bu bağımsız romantizm hakkında daha fazla bilgi için okumaya devam edin! Ayrıca, maskeli balo, Kùlkedisi esintileri ve ayaklarınızı yerden kesecek milyarder bir kahramanla dolu, seksi ve büyüleyici bir bağımsız aşk romanı olan OLDUĞUN GİBİ GEL'e de mutlaka göz atın. Bu seksi yeni kitaplar çıktığında uyarı almak için doğrudan haber bültenime kaydolabilirsiniz!

Yaklaşan Yayınlar

YARI ZAMANLI SEVGİLİ HAKKINDA...

Christian hakkında şunu söyleyebilirim - müthiş bir ilk izlenim bıraktı. İri yarı adamı ilk gördüğümde kanal boyunca uzanan bir rıhtımda çıplak bir şekilde amuda kalkıyordu. Baş tacı mücevherleri tekne turunda gördüğüm diğer her şeyden çok daha eğlenceliydi, bu yüzden meraklı her kadının yapacağını yaptım - fotoğrafını çektim. Fotoğrafa birkaç düzine kez bakmış olabilirim. Onunla bir yıl sonra şehrin göbeğindeki gizli bir bahçe barında tekrar karşılaşacağımı, aklının ve ağzının daha da büyüleyici olduğunu öğreneceğimi bilmiyordum. Ama kalbimin nasıl ezildiğini düşününce, sadece basit bir anlaşma istedim - Koşulsuz. Beklenti yok.

Ondan çok daha fazlasına ihtiyaç duyduğum güne kadar anlaşmamız gayet iyi işliyordu...

* * *

Şunu söyleyeyim, bu yarı zamanlı sevgili olayı onun fikriydi. Başından beri her şeyi kabul ederdim, ama hey, muhteşem, parlak bir kadın sizi yatağına davet ettiğinde ve sadece onun yatağına... evet dedim.

Ancak daha sonra, kardeşimden gelen histerik bir telefon, büyükbabamın işinin ailede kalması için kendime bir eş bulmam için yalvarıyor ve Elise ile bir terfiye ihtiyacım var. **Tam zamanlı bir kocanın onun da ihtiyaçlarına uygun olduğu ortaya çıktı** ve düğümü çözene kadar geçici bir mantık evliliği işimizi görecekti...

Kimse sürece.

*Yeter ki kimse incinmesin... Yeter
ki kimse aşık olmasın...*

Ama sonumuz hiç tahmin etmediğim bir şekilde

oldu. PART-TIME LOVER her yerde satışa sunulacak!

Birinci Bölüm

Elise

Bir yıl önce

Yabancı bir şehirdeki son geceyle ilgili bir şey, çılgınca şeyler yapmak istemenize neden olur. Her şeyi içmek ve menüdeki her bir yemeği tatmak istersiniz. Ne de olsa yarın gitmiş olacaksınız.

Geriye sadece anılar kaldı.

Son gece, hafıza oluşturma atlıkarıncasının son durağıdır.

Son öğleden sonra da öyle ve güneş acımasızca ufka doğru ilerlerken, bu bana her şeyi sıkıştırmam gerektiğini hatırlatıyor.

"Biraz vahşileşmek ister misin?" Veronica'ya sordum.

Kaşlarını oynatıyor. "Eğer gündüz içmeyi kastediyorsan, onu zaten yaptık."

Arnavut kaldırımlı bir sokağın ortasında yürürken parmağımı sallıyorum. "Öğle yemeğinde bir kadeh şarap içmek gündüz içki içmek sayılmaz."

"Hayır mı? Bu tam da tanımı gibi görünüyor."

Bir kolumu onunkine doladım. "Bir bardak sadece öğle yemeğinde içilen bir içecektir. İki bardağa ulaşana kadar günlük içki sayacı başlamaz, aptal kaz."

Prada mağazasının vitrinindeki bir el çantasına bakmak için durduğunda, "Gürlük ölçeğini bilmek ne güzel," diyor sert bir şekilde.

Tasarım ürünlere tapınması için ona birkaç saniye veriyorum. "Her halükarda, daha önce hiç yapmadığımız bir şey yapmamız gerektiğini düşünüyordum."

Bakışlarını asla satın alamayacağı kadar pahalı deri eşyadan ayırıyor ve ela gözlerini masumca kırıştırarak bir elini ağırbaşlı bir şekilde göğsüne bastırıyor. "Ben o tür bir kız değilim."

Gülüyorum. "Sanki."

"Biliyorum. Sosisinizi çok seviyorsunuz."

"Sen de öyle. Neredeyse bir kasapsın," diyorum, "İskandinav Tasarımının Erkek Kataloğu-Danimarka" baskısı için ikiz modellere benzeyen bir çift kaslı, yontulmuş sarışın adamın yanından geçerken. Mavi gözleri ikimizin de üzerinde geziniyor ve biri gülümseyerek kendinden emin bir şekilde "Merhaba" diyor.

"Sana da merhaba," diyorum sırtarak.

Onlar kendi yönlerine devam ediyor, biz de yönümüze gidiyoruz. "Sokaklarda dolaşp rastgele seksi erkeklere merhaba mı desek?" Veronica teklif ediyor.

"Bunun tamamen kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorum, ama hayır, benim vahşi anlayışım bu değil."

Bu çılgın bir gece geçirme dürtüsü, Veronica'nın ihtiyacım olduğu konusunda ısrar ettiği üç günlük Kopenhag kaçamağının amacına tamamen zıttı.

Bir yıl oldu.

Karanlık düşünceyi silkeleyip atıyorum.

Korkunç günlerin yıldönümleri seyahat gerektirir. Ve gündüz içmeyi. Ve kontrol edebildiğiniz şeylere yeniden odaklanmayı.

"İş yerinde seyahat sektörünü daha fazla keşfetmek istiyorsam, bu şehir hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor ki daha iyi reklamını yapabileyim. Şu açık büfe tekne turlarından birine katılmaya ne dersiniz?"

Gülüyor. "Açık büfe tekne turu nedir?"

"Simgesel yapılardan oluşan bir açık büfe. Gözünüz kapalı yiyebilirsiniz." Bloğun sonundaki geniş meydana yaklaştığımızda, kanal turlarının reklamını yapan kırmızı standı işaret ediyorum. Asımı oynuyorum. "Bu Kopenhag'da hızlandırılmış bir kurs gibi ve tek bir şeyi bile kaçırmadığımızdan emin olacağız. Yeni işler kazanmama yardımcı olacak. İşe odaklanmam gerektiğini biliyorsun."

Anlayışla gülümsüyor. "Sempatimi avladığında senin için her şeyi yaparım." İtfaiye arabası kırmızısı gişeye doğru yürüyüp bir sonraki tur için iki bilet alıyor ve beton merdivenlerden tekneye doğru ilerliyoruz.

Havacı gözlüklü ve omuz hizasında saçları olan sarışın rehber, gemiye adım attığımızda parlak bir gülümseme takınıyor, isim etiketi öğleden sonra güneşinde parlıyor. "İyi günler hanımlar."

"Lars, o bir hanımefendi değil." Veronica beni gösterip göz kırıyor.

"Bayanlar ya da değil, manzaranın tadını çıkaracağınıza söz verdiğiniz sürece ikiniz de gemime hoş geldiniz."

"Yapacağız. Ayrıca yakışıklısın, Lars." Veronica utanmadan flört ediyor.

"Çok teşekkür ederim, ben de manzaranın tadını çıkaracağım." Görünüşe göre Lars da çapkın biri. Biz yerimize otururken mavi gözlü bakışları kum saati vücutlu ve güzel gözlü arkadaşımın üzerinde geziniyor.

Teknenin dolmasını bekliyoruz ama sadece bir avuç insan bize katılıyor. Yaşlı bir çift, spor şapkaları, boyunlarında fotoğraf makineleri ve eşleşen *I Heart Copenhagen* sweatshirtleri. Ayrıca uzun bacaklı ve üniversite tişörtü giymiş yirmili yaşlarında bir grup kadın ve birkaç Japon turist de var.

Yastıklı koltukta arkama yaslanıyorum, tekne iskeleden uzaklaşırken gözlerimi korumak için güneş gözlüklerimi çıkarıyorum. Durgun suyun üzerinde kayarken Lars bize kraliyet aileleri ve skandallarla ilgili hikâyeler anlatıyor ve şehrin görülmeye değer yerlerini işaret ediyor. Veronica'ya yaklaşıp fısıldıyorum, "Yakışıklı tekne kaptanıyla kaldığın yerden devam edecek misin?"

Lars, Danimarka'daki birçok erkekte görülen bir rahatsızlıktan muzdarip. Görünüş olarak ortalamanın üstünde. Kayıtlara geçsin, Danimarkalıları en yakışıklı erkekleri yaparlar.

"Tabii ki. Tur bittiğinde onunla konuşacağım." "Mükemmel.

Planlama yeteneğine bayılıyorum."

Tekne başka bir köprünün altından kayarak geçiyor, sonra daha meskûn bir bölgeye doğru ilerliyor, su üzerindeki evlerin ve her birkaç metrede bir özel iskelelerin yanından geçiyor. Gözlerim açlıkla manzarayı yalayıp yutuyor. Şu anki memleketim Paris benim aşkım ama Kopenhag'da hafta sonlarına alışabilirim. Eski ve yeninin hoş bir karışımı, tıpkı fütüristik bir gökdelen kentiyle birleşmiş bir İsviçre dağ kasabası gibi.

Güneşin ıslattığı evlere bakarken, tembel öğleden sonraları güvertede sert kahve içtiğimi, ışınların altında lezzetli hikayeler okuduğumu hayal ediyorum. Bu, günlerimin geri kalanı için bir mutluluk reçetesi gibi görünüyor.

Ben de öyle hissetmek istiyorum. *Mutlu* olmak istiyorum. Son birkaç yıldır çok zordu ve kısacık bir an için sanki onu tekrar yakalamışım gibi hissediyorum, bu yüzden artık keder ve utancın kıyısında sallanmıyorum.

Ama bu yüzden buradayım, o korkunç düeti geride bırakmak için.

Cesurca önümdeki her şeyin tadını çıkarmaya çalışıyorum: binalar, su, manzara.

Kanaldaki dönemeci döndüğümüzde, manzaraya göz

kırpıyorum. Vay canına, beklenmedik bir manzara.

Yakınlarda özel bir iskele

var. İskelede bir adam var.

Aşağı bakan köpek pozisyonu yapıyor ve arkası bize dönük. Ne muhteşem bir kış.

Eşofman ya da basketbol şortuyla örtülmez.

Doğal, Davut heykeli kadar ince yontulmuş. Tam bir köpek.

Ayağa kalktım.

Neredeyse ayağa kalkıyorum. Teknenin kenarına yaslandım, heyecanla. Ben bile yapmayacağım

Bakmıyormuşum gibi . .

Japon arkadaşlar fısıldaıyor ve işaret ediyorlar. Çift daha iyi görebilmek için yaklaşır. Üniversiteli kızlar kıs kıs gülüyor.

Sakin suda kayıyoruz ve şimdi Küçük Denizkızı heykelinden çok daha iyi, kraliyet sarayından çok daha görkemli bir manzaradan elli metre uzaktayız.

Öne doğru eğilir, avuçlarını tahtaya bastırır, bacaklarını kaldırır ve baş aşağı çevirir.

Tam. Önden. Doğum günü kıyafeti.

O uzun boylu bir adam ve ben çok susadım.

"Bak," diye fısıldıyorum Veronica'ya, tabii o çoktan aval aval bakma sanatını icra etmeye başlamıştı bile. "Kopenhag'ın Çılgın Çıplak Amuda Kalkan'ının turda olduğunu biliyor muydun?"

Memnuniyetle iç geçiriyor. "Beni büfeye gitmeye zorladığın için çok mutluyum." Çenesini ellerinin arasına almış, baş aşağı duran uzun yaratığı izliyor.

"Açık büfenin en sevdiğim kısmı tatlıdır," diyorum gözlerim onu yutarken Yukarı.

Erkekleri pek sık göremeyeceğiniz bir açı.

Sanırım çoğu insan çıplakken ve böyle bir durumda iyi görünmez. alışılmadık bir pozisyon.

Ama bu adam çıplaklığı iyi taşıyor.

"Rosenborg Kalesi'ndeki yakutlar ve zümrütler hoşuma gitmişti ama bu taş mücevherlerini daha da çok sevdim," diyorum.

Ve hey, belki de sapıklık yapıyorum, ama bu özel rıhtım gösterisinde eşit fırsatlara sahip bir izleyiciyim. Karın kaslarının oluklarında görkemli bir şekilde duran fiziğinin merkezine bakmakla kalmıyorum. Gözlerim, karnının düzlemlerinden güçlü kalçalarına ve kaslarla yırtılmış kollarına kadar oyulmuş vücudunda aşağı yukarı mutlu bir gezintiye çıkıyor. Yüzünü 180 dereceden okumak zor ama melekler tarafından oyulmuş elmacık kemiklerinin şeklini görüyorum.

Sonra hareket eder. Ellerinin üzerinde yürüyor. İleri geri.

Sanki gösteri yapıyormuş gibi.

En eşsiz sergiliyor. Daha yüksek sesle

kıkırdıyorum.

Sonra daha da yüksek sesle, tek elinin üzerinde durarak

Biz.

"Ne gösterişçi ama," diyor Veronica.

Lars boğazını temizler. "Ve bazen, beklenmedik manzaralar görürüz Kopenhag."

Meraklı bir izleyicinin yapabileceği şeyi yaptım. Telefonumu aldım ve çektim.

Snap.

Snap.

Adam ayağa kalkar, selam verir ve el sallar.

Göğsüm . İçimdeki sıcaklık cıva seviyeleriyle flört ediyor. O bir afet. Tanrım, bu mesafeden Skarsgård'a benziyor.

Ve aklımdan geçeni söylemeye inandığım için elimi ağzıma götürüp "Bravo. Her şeyiyle."

Hayali bir silindir şapka çıkarır ve selam verir. "Benim için zevkti." Sesi suyun ötesinde gürliyor, aksanı İngiliz aksanı.

Kıvılcımlar beklenmedik bir şekilde göğsümden aşağı akıyor. Bu aksan çok lezzetli. "Oh hayır. Bu zevk tamamen bana ait."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Hınzırca yakışıklı bir gülümseme. "O zaman bu gece Jane'de buluşalım!"

Veronica beni dürttü. "Bu bir kulüp. Evet de. Şimdi söyle." Sesi aciliyetle işaretlenmişti,

"Sen delisin," diye fısıldıyorum.

"Yapılacak en vahşi şey bu. Tekne gezintisi değil." Deli mi bu?

Tekne ilerlerken, bu fikir hem sarhoş edici hem de tehlikeli görünüyor. Belki de aptalca. Bir an için Lars'tan tekneyi durdurmasını istediğimi hayal ediyorum. Skarsgård suya atlıyor ve yunus gibi bana doğru geliyor, ellerini teknenin kenarına koyuyor ve saçları ıslak, yüzü su damlacıklarıyla kaplı, pırıl pırıl bir gülümseme yayıyor.

Oh kahretsin, çıplak adama evet demek istiyorum.

Bana bir kez daha havlıyor, K ile başlayan bir sokak adı bağırıyor, çünkü burada her kelimenin içinde bir K var ve cennet gibi bir şeyle bitiyor. "Yedide orada olacağım."

Yutkunuyorum. O deli mi? Ben mi kızgınım? Yoksa bir süredir kendime yapmam gerektiğini söylediğim şeyi mi yapıyorum? *Günü yakalamak.*

Elimi ağzımın kenarına götürüyorum ve "Belki yedide görüşürüz" diye sesleniyorum.

Gelmiş geçmiş en güzel manzaralardan biri gözden kaybolduğunda Veronica bakımlı bir kaşını kaldırıyor. "Gidiyorsun, değil mi?"

Omurgamdan aşağı bir sinir kıpırtısı süzülüyor. "Öyle miyim?" "Bir soru işareti mi algıladım?"

"Tanımadığınız bir adamla içki içmenin tehlikeli olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Başını sallayarak ayağa kalkıyor, kestane rengi saçlarını omuzlarına döküyor ve kararlı adımlarla teknenin ön tarafına doğru ilerliyor. Lars, Danimarka donanması ve savaş gemileri hakkındaki hikâyesini bitirdiğinde gözlüklerini indiriyor, mikrofonunu bırakıyor ve başını yana eğiyor.

Veronica ona duyamadığım bir şey söylüyor.

Ama gözleri bana her şeyi anlatıyor. "Belki "den fazlasını söyledi.

Gözlerinde kararlı bir bakışla bana doğru yürürken, gitmem için bana meydan okuyor. Bu gece için kendi macerasını seçti.

Koltuğa çökerek, "Hangi sokaktaysa, kışını kaldırıp Jane'e gitsen iyi olur" dedi. Omzumu dürttü. "Senin bir randevun var, benim de öyle."

Neden yabancı ülkelerdeki son geceler size çılgınca şeyler yaptırıyor? Yani, çılgınca şeyler *düşündürüyor*.

Açıkçası, onunla çıkmayacağım.

Oteldeki mermer küvette banyo yapabilir, bir kadeh şampanya yudumlayabilir ve Roma'ya seyahat eden genç bir çiftin kaybolma ve bulunma hikayesini anlatan yeni bir kitapta kendimi kaybedebilirim.

"Bu delilik."

Veronica kolumu tutuyor, gözleri yalvarıyor. "Onun evine gitmiyorsun. Bu delilik olur. Bir bara gidiyorsun. Orası güvenli."

Ama mi? Kalbim için güvenli mi?

Soruyu sorduğumda, cevabı biliyorum. Sadece bir gece. Daha güvenli bir şey yok.

İşte bu yüzden kaderin beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Bu seçimi ben yapıyorum.

PART-TIME LOVER 4 Haziran'da tüm perakendecilerde yayınlanıyor!

Sırada 16 Nisan'da yayınlanacak OLDUĞUN GİBİ GEL var! İşte kısa bir alıntı....

Benimle flört ediyor ve benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok, benim de onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Evet, bu maske parlak fikirler listemdeki parlak fikirlerden biriydi. Müzik hızlanıyor ve ben onu bir kez daha döndürüyorum.

"Söyle bakalım, dans etmeyi nerede öğrendin?" diye soruyor.

"Gülme."

"Muhtemelen

güleceğim."

"YouTube."

Tatlı tatlı gülüyor. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Matematik, sayılar ve bilgisayarların ötesinde bir yaşam becerisine ihtiyacım olduğunu düşündüm. İnternette nasıl dans edileceğini öğrendim."

Ellerini omuzlarımda kavuşturuyor. "Sen bir ineksin." Kelimeler sanki az önce bana bir rock yıldızı ya da profesyonel bir oyun kurucu olduğumu söylemiş gibi çıkıyor. Bunu şefkatle ve dürüst olmak gerekirse büyük bir arzuyla söylüyor.

"İnek olmam şok edici, değil mi?"

"Tam olarak ateşli bir inek," diye ekliyor. Onu daha da yaklaşıtıyorum.

"Sen de öylesin." "Sen çok ateşli, esprili bir ineksin."

Onu bu dans pistinde öpmeye çok yaklaştım. Ama onu uzak tutmayı tercih ederim. Fısıldamak için eğildim, "Sana da aynısı, seni inanılmaz

seksi, ateşli ineği öpmek istiyorum."

Bir mırıltı çıkardı ve gözleriyle tekrar buluşmak için geri çekildiğimde, "Buradaki kütüphaneyi gördün mü?" diye sordum.

"Kütüphane mi var?" Ses tonu yükselir.

"Evet. Neden kitaplara göz atmıyoruz ve sen de bana Monopoly stratejin ve finanse etmediğin taksi uygulamaları hakkında daha fazla şey anlatmıyorsun?"

"Evet, Majesteleri. isterim."

Gülüyorum. "Ben dük değilim."

"Öyleymişsin gibi davranabilir miyiz?"

"Elbette Angel. Kim olmak istersen olabilirim." Ben olmadığım sürece.

OLDUĞUN GIBI GEL HAKKINDA

Daha mükemmel bir gece senaryosu yazamazdım.

Harika bir akşam için, Manhattan'ın kalbindeki bir maskeli baloda, herkesin bir parçasını istediği milyoner değilim. İyi, multimilyoner. Ama o virgülleri kim sayıyor? Ne ben, ne de dans etmeyi, esprili şakaları ve ateşli, tutkulu, duvara karşı seksî benim kadar seven, şimdiye kadar tanıştığım en ilgi çekici kadın. İsimlere ya da gerek yok. İşte bu yüzden onu daha fazla tanımak için sabırsızlanıyorum, çünkü gizemli kadının beni büyük banka hesabımdan ziyade ben olduğum için seviyor gibi görünüyor.

Her şey yolunda gidiyor. Ta ki ertesi gün işler biraz karışana kadar. (Haber flaşı - çok karmaşık.)

* * *

Büyüleyici, zeki, inanılmaz bir aşık ve şu anda kaderi gözbebeklerinden bıçaklamak istiyorum.

Uğruna çalıştığım bir hedefim vardı ve bir de baktım ki gizemli adamım hayalimdeki işle aramda duran kişinin ta kendisi. Umutsuzca ihtiyacım olan bir iş, çünkü benim zor hayatımın onun yıldızlarla öpüşen hayatıyla hiçbir ortak yanı yok.

Ama artık o masalsı geceyi geride bırakmanın ve onu neyin harekete geçirdiğini öğrenmeye odaklanmanın zamanı geldi. Ne yazık ki onun tuhaflıkları benim de tuhaflıklarım ve New York'a olan aşkı da benimkiyle aynı.

Ve günlerimizi birlikte geçirirken, kaderin acımasız bir cilvesi gibi hissettiren başka bir şey keşfediyorum - bu yaramaz beyaz atlı prenze aşık oluyorum ve bu hikayemize yazabileceğim bir son değil.

**OLDUĞUN GİBİ GEL 16 Nisan'da yayınlanıyor ve şimdi çoğu
perakendeciden ön sipariş verilebilir!**

TEŞEKKÜRLER

Bu hikâyeyi mümkün kılan pek çok kişiye minnettarım. Rose Hilliard'a Wanderlust ateşini yakan kibrit olduğu için, Michelle Wolfson'a her şeyi mümkün kıldığı için ve KP Simmon'a beni evet'e yönlendirdiği için teşekkür ederim. İngiliz gözlerim ve kulaklarım olan ve her bölümü yutarak okuyan Helen Williams'a özel bir teşekkür. Jen'e birlikte okuduğunuz ve umduğumda ağladığınız için ve Lauren Clarke'a bu hikayeyi sevdiği ve şekillendirmeye yardımcı için teşekkür ederim. Fransızcamı kontrol eden Monique Daoust ve Katie DSP'ye sonsuz teşekkürler. Kitapların parlamasını sağlayan hanımlara - Karen, Tiffany, Lynn, Virginia ve Dena - teşekkür ederim. Araştırmada son derece yardımcı olan birkaç kitaba özel bir teşekkür - Vivian Russell'dan Monet'nin Bahçesinden Dikim Şemaları, Dominique Lesbros'tan Paris'in Merakları, Alyssa Harad'dan Duyularıma Gelmek, Jean-Claude Ellena'dan Parfüm: Kokunun Simyası ve Rosemary Flannery'den Paris'in Melekleri.

En çok da okuyucularıma ve Paris şehrine sonsuz ilham verdikleri için müteşekkirim.

AYRICA LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

FULL PACKAGE, New York Times Çok Satanlar listesinde 1 numarada yer alan romantik komedi!

BIG ROCK, New York Times Çok Satanlar listesine giren bağımsız romantik komedi!

MISTER O, aynı zamanda New York Times Çok Satan bağımsız bir romantik komedi!

WELL HUNG, New York Times Çok Satanlar listesine giren bağımsız bir romantik komedi!

JOY RIDE, USA Today Bestselling bağımsız romantik komedi!

HARD WOOD, USA Today Bestselling bağımsız bir romantik komedi!

THE SEXY ONE, New York Times Çok Satanlar listesine giren bağımsız bir aşk romanı!

THE HOT ONE, USA Today Çok Satanlar listesine giren bağımsız bir aşk romanı!

THE KNOCKED UP PLAN, birkaç hafta boyunca USA Today ve Amazon Listelerinde en çok satan bağımsız romantizm!

EN DEĞERLİ OYUNCU, birkaç hafta boyunca USA Today Çok Satan seksi bir spor romantizmi ve PUAN ALMA İHTİMALİ EN YÜKSEK!

THE V CARD, USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan günahkâr derecede seksi bir romantik komedi!

New York Times ve USA Today Çok Satan Baştan Çıkarıcı Geceler serisi, Geceden Sonra Gece, Bu Geceden Sonra ve Bir Gece Daha

Ve Joy Delivered Duet'in aşk romanı, Nights With Him ve Forbidden Nights, her ikisi de New York Times ve USA Today Bestseller!iki bağımsız

Tatlı Günahkâr Geceler, Günahkâr Arzu, Günahkâr Özlem ve Günahkâr Aşk, New York Times Çok Satanlar listesine giren ve Baştan Çıkarıcı Geceler'in devamı niteliğindeki yüksek tempolu romantik gerilim serisi!

Kalbiyle Oynamak, bir USA Today çok satanı ve seksi bir Seductive Nights spin-off bağımsız!

(Davis ve Jill'in romantizmi)

21 Çalıntı Öpücük, USA Today Çok Satan yasak yeni yetişkin romantizmi!

Bir New York Times ve USA Today Bestseller'ı olan Caught Up In Us! (Kat ve Bryan'ın romantizmi!)

O Benimmiş DavranmakGibi , Barnes & Noble ve iBooks Bestseller! (Reeve & Sutton'ın romantizmi)

Trophy Husband, New York Times ve USA Today Bestseller! (Chris ve McKenna'nın romantizmi)

Far Too Tempting, USA Today Bestselling bağımsız romantizm! (Matthew ve Jane'in romantizmi)

Gözlerindeki Yıldızlar, bir iBooks çok satanı! (William ve Jess'in romantizmi)

USA Today çok satan Pişmanlık Yok serim şunları içeriyor

The Thrill of It (Harley ve Trey ile Tanışın)

ve devamı

Seninle Her Saniye

New York Times ve USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan Ateşle Mücadele serim

Benim İçin Yan (Smith ve Jamie'nin romantizmi!)

Melt for Him (Megan ve Becker'ın aşk romanı!) ve

Consumed by You (Travis ve Cara'nın aşk romanı!)

Sapphire Affair serisi...

Safir Olayı Safir

Soygunu

Sınırların Dışında

New York Times Çok Satan seksi bir spor romantizmi

Tek Kişi

İkinci bir şans aşk hikayesi!

Saplama Bulucu

Seksi, flörtöz bir romantizm!

İLETİŞİM

Okurlardan haber almayı seviyorum! Beni Twitter'da [LaurenBlakely3](#), Instagram'da [LaurenBlakelyBooks](#), Facebook'ta [LaurenBlakelyBooks](#) veya online olarak [LaurenBlakely.com adreslerinde](#) bulabilirsiniz. Ayrıca bana şu adresten e-posta gönderebilirsiniz laurenblakelybooks@gmail.com

